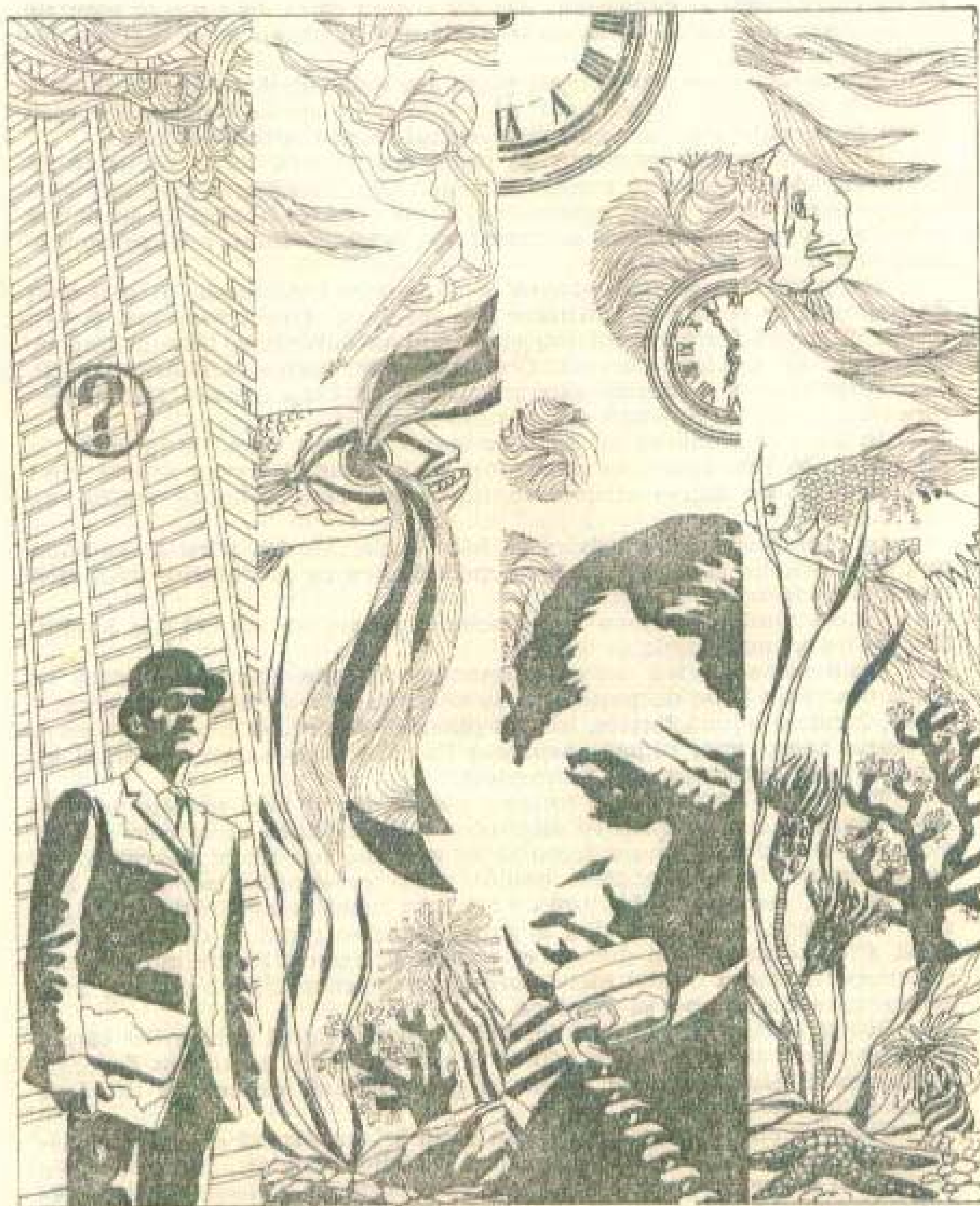
John Lewis Carlino

PROFESIONISTUL

JOHN LEWIS CARLINO

ARTHUR BISHOP plutea încet pe sub apă purtat de un curent cald și mîngîietor. Același curent agita ușor sub el plantele marine. Sargase, iarbă de mare și fucus abia unduiau și se legănau într-un dans liniștit.

Era atent să nu aspire decît puțin aer prin tubul de respirație și la intervale lungi. Doar bătăile palmelor sale și un șir de bule de aer care urcau la suprafață trădau prezența acestui intrus în lumea tăcerii.

Uluitorul peisaj submarin își desfășura în fața lui o varietate de forme și culori. Galbenul muștar al polipilor : paratipate, gorgone, plurulația, anemone de mare, meandrine, corali ; mari vîrtejuri le schimbau culorile ; plăci fosforescente alunecau sub ochii lui încet, apoi se destrămau cînd trecea pe lîngă ele.

Curentul, apa și prospețimea ei păreau să-l pătrundă în costumul de scufundător și să i se infiltreze sub piele, ca și cum n-ar mai fi fost nici o diferență între corpul său și mediul înconjurător. Într-un ungher al minții, al șaselea Concert Brandenburgic îngîna unduirile mării.

Privi la ceas și rămase surprins văzînd cît timp trecuse. Dar de fiecare dată era la fel. Sub apă uiți de timp și spațiu...

În timp ce urmărea un banc de corali, lumina trecu de la verde la bleu apoi se întunecă ușor pentru a deveni violet închis atunci cînd bancul pătrunse într-o strîmtoare neguroasă care delimita reciful de largul mării.

Se opri și aruncă o privire în hăul acela. Muzica păru să se audă mai tare. Mîinile și picioarele îi înțepeniră ușor ca sub efectul unei mici descărcări electrice.

Totuși nimic nu mișca în adîncimile lipsite de lumină ale hăului. Dar instinctul nu-l înșela niciodată.

Ochii săi scotociră umbrele, scrutară formele. Nimic nu mișca în afara unui mic banc de pești care se hrăneau într-un buchet de paratipate... Încet își adună forțele, își goli plămînii de aer, se coborî fără efort în bezna aceea, apoi rămase nemișcat în adîncimile azurii așteptînd ca ochii să i se familiarizeze cu întunericul.

Treptat se iviră diverse forme : plante, capul unei murene arătîndu-și dinții și a cărei gură se deschidea și se închidea ca și cum s-ar fi sufocat... O pisică de mare trecu și se ascunse sub nisip. Cercetînd cu de-amănuntul toate ungherele hăului, simți crescîndu-i neliniștea. Era ceva pe aici. Aspiră o înghițitură de aer prin tubul de respirație și înaintă ușor. Cu coada ochiului zări o mișcare. Întoarse capul și deveni și mai atent. Cînd o umbră ieși dintr-o crăpătură și trecu prin dreptul luminii, recunoscu un meru de doi metri care aluneca leneș către o tufă de gorgone și care începu apoi să mănînce.

Bishop surise sub mască. Verifică harponul puștii submarine căreia îi scosese siguranța. O liniște adîncă îl cuprinse... Un sentiment de echilibru care îl făcea aproape vesel. Își goli plămînii de aer pe urmă se apropie încet de pradă.

Timp de cîteva clipe ființele din jurul lui nu părură să-l vadă. Mișcările sale erau în perfectă armonie... liniștite... tandre... unduioase. Pe urmă ceva începu să se schimbe. Ca și cum peștii își dădeau seama încet-încet de scopul mișcărilor sale. Nu inspira încă pericol, dar înaintarea îi era rectilinie și constantă și nu la întîmplare ca mai înainte.

Neliniștea se transformă în teamă pe măsură ce distanța dintre Bishop și meru se micșora. Acum se afla în bătaia puștii. În jurul lui bancuri de pești se îndepărtau și fugeau, presimțind un pericol iminent. Cîțiva metri încă... dar marele pește simțise și el o prezență ciudată. Se întoarse ușor și zări o formă necunoscută care cobora către el. Peste tot apa unduia datorită confuziei și spaimei.

Bishop ochi un pic înaintea marelui pește și trase. La zgomotul detunăturii cartușului de oxid de carbon, peștele țîșni înainte și harponul îl străpunse drept după urechi. S-ar fi zis că pește și harpon fuseseră

contopiți bruse, ca prin magie, atrași unul de altul de un magnet irezistibil, atît de perfectă fusese lipirea lor.

O mulțime de bule de argint se împrăștiară în urma peștelui care trea. O sfoară de nailon alb, asemenea unui ciudat cordon ombilical, lega harponul de Bishop. Peștele se zbătea, se zvîrcolea în spasme disperate, dar rana era prea adîncă. O slabă bătaie de coadă și a înotătoarelor pectorale și peștele începu să se stingă. Bishop strînse cu mișcări încete coarda. Nu mai simțea sentimentul acela de căldură, de armonie. Nu mai simțea nimic.

Pe plajă, Bishop scoase harponul și pe urmă se uită îndelung la pește. Nu era încă mort. Corpul său palpita cu disperare. Gura-i enormă se deschidea și se închidea cu ciudate zgomote înăbușite ; în afara apei, peștele se sufoca. Bishop continua să-l observe pînă cînd rămase complet nemișcat și liniștit. Bishop se aplecă atunci asupra ochilor peștelui mort, mari globuri încremenite în teroare. Era ceva familiar în fixitatea acestei priviri sticloase. Descoperi asemănarea. Tripticul lui Bosch reprezentînd *Ispitirea sfîntului Anton*. In josul panoului central se afla un pește mare alb, în profil. Cu gura larg deschisă. Cu ochiul negru, strălucitor, acuzator. In apa care înconjura peștele și deasupra lui, în cer, o mulțime de demoni și vrăjitoare. In afară de culoare, peștele pe care tocmai îl omorîse semăna întru totul cu cel al lui Bosch.

Bishop era uluit de asemănarea asta. I se păru mai întîi că peștele era identic cu cel din triptic ; pe urmă detaliile exterioare dispărură și avu impresia că este aspirat de întunecimea acestui glob fără viață care părea de asemenea să-l fixeze. I se făcu greață. Simți furnicături în brațe. Se întoarse brusc, își strînse repede ustensilele și se-ndreptă spre hotel. Plaja era pustie.

După ce făcu un duș, i se păru că greața care îl cuprinsese pe plajă îi trece încetul cu încetul. Respirația îi devenea mai profundă și mai regulată. Ieși gol din sala de baie și traversînd camera ajunse pe terasă. Rămase acolo o vreme privind marea, ascultînd liniștea pe care o sfîșia doar țipătul îndepărtat și intermitent al vreunui pescăruș. Pe urmă își dădu seama că se reflectă într-o oglindă din perete și se întoarse. De fiecare dată cînd se privea, o făcea cu același sentiment de surpriză. Avea 47 de ani. Știa că procesul catabolic se desfășura de vreme îndelungată. Totuși, imaginea din oglindă era zveltă, fermă, în plină formă fizică. Nu-și amintea să fi fost vreodată altfel. Își șterse părul, pe urmă puse cu grijă prosopul pe spătarul unui scaun ca să se usuce. Ai fi zis că fiecare dintre gesturile sale, fiecare mișcare era imaginea unui mod de viață bine organizat, supus unei discipline riguroase, și că era chibzuită îndelung.

Își îmbrăcă halatul și se apropie de noptieră, luă o carte și un bulgăraș de ceară și ieși pe terasă. Se așeză, deschise cartea și începu să citească. In același timp, degetele mîinii sale drepte frămîntau metodic bila de ceară : un vechi obicei menit să facă să lucreze deodată și spiritul și corpul.

Bishop fu întrerupt de țîrîitul scurt și insistent al telefonului. Se ridică enervat, se apropie încet de aparat ; duse receptorul la ureche. Auzi o voce care îi era la fel de familiară ca și contactul pielii sale, ca și sunetul propriei lui respirații. Era o voce dulce, lipsită de emoție, aproape un murmur, aproape un ecou al mării căreia îi auzea zgomotul dincolo de terasă. De fiecare dată cînd o auzea, această voce părea, ca și marea, să declanșeze în el mari valuri de pace și sentimentul unei armonii profunde.

— Domnul Bishop ?

Bishop așteptă o clipă înainte de a răspunde :

— Da ?

— Avem ceva pentru dumneavoastră. Puteți veni ?

Armonia se aprofundase, valurile erau puternice, asemenea vibrațiilor unor enorme clopote pe care le-ar fi avut în el, valuri de căldură, de pace, de plenitudine.

— Cînd ?
— Acum.
— Da.
După o pauză vocea zise :
— Mulțumesc.
Bishop puse receptorul în furcă, privi bila de ceară complet înmuiată în mîna sa, apoi, cu un surîs ușor, se duse să-și caute valiza în garderobă.

*

Totul era acum în mișcare. Mari bucăți de nori treceau încet prin fața hubloului avionului. Vedea dedesubtul lui strălucirea metalică a mării pe care tocmai o părăsise. Se gîndi la locul unde se aflase cîteva ore mai înainte : mișcarea, fluxul, liniștea, culorile, viața care continua, așteptîndu-i întoarcerea. Se adînci în fotoliu, își deschise cartea și începu din nou să citească. Abisul, spunea autorul, se putea deschide în împrejurări fără importanță... Deodată fu întrerupt de femeia care stătea așezată lîngă el :
— Minunat.
Bishop se întoarse și o privi. Avea în jur de treizeci de ani, era drăguță și își sorbea paharul surîzînd și legănîndu-și capul în ritmul muzicii transmise la cască.
— Într-adevăr, minunat, făcu ea scoțîndu-și casca.
Bishop o privi descumpănit :
— Ce anume ?
Ea își atinse casca atîrnată acum de gît :
— Muzica. Acest minunat zgomot electric și ritmul. Da, da, ritmul. Ei știu ceva ce noi ignorăm. Acești tineri. Vă plac ?
Bishop încercă să-și ascundă iritarea :
— Depinde.
Ea privi cartea pe care o ținea pe genunchi și întinse brațul, o închise pentru a citi titlul de pe copertă :
— *L'être et le Néant.* Ah, da, Sartre. Surîse. Sînteți un intelectual ?
Bishop luă cartea din mîna tinerei și o redeschise la pagina unde rămăsese :
— Da.
Se lăsă liniștea. Plină de o oarecare încordare. Femeia bău o înghițitură și continuă să surîdă, aparent fără noimă. Lovi pagina cu degetul arătător :
— Ar fi trebuit să scrie *L'être ou le Néant.* Altfel, n-are nici un sens. Este o contradicție. (Se gîndi un moment în liniște, pe urmă îl privi pe Bishop și îi scrută chipul.) Îmi plac mult intelectualii. Îmi place felul lor de a fi. Cu ei nu e nevoie să pari cucerită. Ei sînt detașați. Da, asta e. Te lasă cu ideile tale fantastice. Apreciez cînd sînt lăsată în pace. Și dumneavoastră ?
Bishop se agită, nesimțindu-se în largul său, încercînd să-și concentreze atenția pe pagina din fața ochilor. Răspunse pe un ton sec și categoric :
— Din nefericire, asta se întîmplă din ce în ce mai rar !
Femeia rîse zgomotos. Prea zgomotos. Cîțiva pasageri se întoarseră să privească. Ea bău o mică înghițitură și continuă să șușotească, de parcă ar fi aflat un mare secret, pe urmă se aplecă și își frecă obrazul de umărul lui Bishop :
— Oh, nu vorbiți așa, spuse ea, vă rog. Vă previn, reacționez deschis față de insulte. Asta e din copilărie. Cred că e legat de tatăl meu — o problemă de ereditate. Aveți o țigară ?
— Nu.
Femeia continuă să surîdă.
— Vă mulțumesc. Medicul meu vă mulțumește. Liga americană contra cancerului vă mulțumește.

Bishop se simțea din ce în ce mai puțin în largul său, dar femeia se înverșuna, conștientă acum de încordarea pe care o stîrnise în Bishop și ferm decisă să profite de avantajul ei.

— Beți un pahar cu mine ?

Bishop sună stewardesa. Femeia surise, savurîndu-și victoria, pentru că gestul lui Bishop era un semn de capitulare. Degetele sale mîngîiară palma vecinului ei.

— Sînt bine, dar nu prea frumoasă. Nici chiar drăguță. Ceea ce place la mine este autosatisfacția exprimată de ochii mei. Și apoi gura mea. Forma ei. Un fel de susceptibilitate în conturul buzelor. Înțelegeți...

Bishop trecuse de stadiul iritării. Abia reușea să se stăpînească. Cuvinte pe care tocmai le citise îi reveniră în minte. Ah, era adevărat că abisul se putea deschide în împrejurări fără importanță. Începu să gîfîie. Mici broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Gura i se schimonosi într-o grimasă, în timp ce femeia continua :

— Am un corp foarte drăguț. Trebuie să spun că mă străduiesc să-l îngrijesc. Se întrerupse, se aplecă spre el, își apropie fața de cea a lui Bishop și adăugă : Așa se va întîmpla între noi ? Mă veți lăsa cu ideile și fantasmele mele ?

Bishop era pe punctul să răspundă cînd apăru stewardesa :

— Ce doriți, vă rog ?

Bishop deschise gura, dar femeia vorbi înaintea lui :

— Domnul ar vrea...

Se întoarse către el și îl întrebă din priviri.

Bishop se îndreptă ușor, privi culoarul central, și zări un scaun liber în fața lui :

— Locul acesta este liber ?

— Da..., răspunse stewardesa, descumpănită.

— Mulțumesc. Bishop își luă mapa și se ridică. Scuzați, zise el. O apucă pe culoarul dintre scaune, se opri în fața locului liber și se așeză. Pasagera și stewardesa se priviră fără să înțeleagă. Pe urmă pasagera dădu din cap și începu să rîdă.

Bishop se adînci în fotoliu și închise ochii. Nu-și dădu seama în cît timp, dar, treptat-treptat, respirația sa redeveni normală, tensiunea îi scăzu, corpul i se destinse, în timp ce termina ultima frază din obișnuitul său exercițiu mental. Deschise ochii. Surîsul îi destinse buzele. Metamorfoza era uimitoare. Își regăsise sîngele rece. Era stăpîn pe el însuși. Deschise cu grijă cartea și căută pagina unde rămăsese. Citi că libertatea nu există decît ca produs determinat al eului conștient.

TAXIUL se opri în mica fundătură Sutton Place Square. Bishop coborî din mașină, plăti șoferului, se întoarse și se îndreptă către o clădire impunătoare cu spatele spre East River. Urcă scările peronului, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa. Nu intră imediat, zăbovind ca să aspire mirosurile umede care urcau din fluviu. Seara era ciudat de calmă, scuarul, pustiu. Era bine să revii acasă. Se întoarse și intră.

La parter erau o bucătărie, o sufragerie și un mic birou. La etajul întîi dărîmase toți pereții și nu mai rămăsese decît un imens salon. Dormitorul, sala de baie, o cameră obscură și un mic laborator se găseau la etajul al doilea. Toată casa era luxos mobilată într-un stil modern plin de eleganță. Pereții erau zugrăviți în galben și acoperiți cu gravuri și pînze : Crăști de Goya, lucrări de Soutine, Bacon, reproduceri după tripticele lui Bosch. Și o mulțime de sculpturi, printre care statui romane.

Bishop aprinse lumina și rămase o vreme nemișcat în pragul ușii, ca pentru a asculta zgomotele casei sale. Pe urmă urcă repede în cameră, făcu un duș, îmbrăcă un halat și coborî în salon. Se apropie de un magnetofon stereo, alese o casetă și reglă volumul. În încăpere răsunară ime-

dat sunetele primului Concert Brandenburgic de Bach. Se întoarse, înaintă spre un dulap și scoase o sticlă de „Noaptea sfîntului Gheorghe". Destupă sticla și își turnă încet vinul într-un pahar de cristal de Baccarat, la fel de fin ca și hîrtia. Mirosi îndelung paharul. Găsind buchetul satisfăcător, puse sticla și paharul pe masă, pe urmă se îndreptă către o bucată de zid lambrisată în coajă de nuc. Apăsînd cu degetul un buton ascuns între lambriuri, declanșă un zgomot electric slab, în timp ce un mare panou de afișaj ieși încetișor din zid. Bishop scoase din buzunarul halatului bulgărele de ceară pe care începu să-l frămînte. Merse și-și luă paharul de vin de pe măsuța joasă, pe urmă reveni în fața tablei pentru a studia elementele care erau prinse acolo.

În mijloc se afla fotografia, format 20×25, a unui bărbat de vreo 60 de ani, cu ochelari și puțin chel. În jurul fotografiei, diagrame, orare legate de diverse activități. De asemenea se aflau multe pagini de note relative la obiceiurile, la antecedentele medicale și la micile manii. Planurile detaliate ale diferitelor încăperi indicînd distanța de la anumite puncte la alte puncte, măsurate cu grijă și reproduse la scară. Linii trase ușor cu stiloul indicau un raport între diferite elemente. Săgeți semnalau anumite date în aparență mai importante decît altele. Întreg ansamblul te ducea cu gîndul la munca unui arhitect plin de grijă și meticulos care își dăduse multă osteneală pentru a aduna detalii despre un om și viața lui.

Mîna lui Bishop continua să frămînte bulgărele de ceară, în timp ce examina rînd pe rînd mai multe fotografii ale unui apartament, în mod vizibil luate cu teleobiectivul. Alături de aceste fotografii se afla schema în secțiune a unei bucătării cu lampă de gătit. Desenul acesta îi reținu îndelung atenția. Îl studie cu fruntea încrețită de concentrare. Pe măsură ce întrevedea soluția începu să surîdă. Luă o înghițitură de vin, pe urmă începu să ia note cu stiloul. Surîsul nu-i părăsi buzele și începu să fluiere. Mai curînd cu o respirație ușoară, decît cu fluieratul, acompanie Concertul Brandenburgic.

„*Lampă de gătit* — ACID SULFURIC (cronometrat)
Lampă mică — DILATARE CELULOZICĂ
Carte — TRI-IODURĂ DE AZOT (la foc prin fricțiune)
Ceai — PANTOPON, 0,5 g DE PACHEȚEL
Carte la fereastră — pentru a stabili nivelul de ochire
Plimbare — orele 16—17
Aranjarea — 16,30 (max. 4 min)"

Sub această coloană de note trase o linie și scrise :

„Arderea hîrtiei — incinerare rapidă și totală".

Se îndepărtă de tablă și se așeză pe canapea, degustîndu-și vinul, studiindu-și planul, asigurîndu-se că fiecare detaliu fusese cu grijă, scrupulos, analizat și cîntărit. Punînd cel de-al patrulea Brandenburgic, își dădu seama că munca sa rezista la orice probă. Era gata. Ca un răspuns la gîndul său, soneria telefonului răsună.

Așteptă o clipă, pe urmă ridică încet receptorul din furcă.

— Da ?

Era vocea familiară, dulce, aproape mîngîietoare.

— Am vrea să treceți la acțiune. Sînteți gata ?

— Da, răspunse imediat Bishop.

Vocea sa nu trădă în nici un fel surescitarea pe care o simțea urcînd în el. Așteptă o clipă înainte de a forma numărul unei companii aeriene pentru a-și rezerva un loc.

ÎMBRĂCAT în pantaloni de bumbac spălăciți și cu o vestă uzată din piele de căprioară, Arthur Bishop stătea așezat pe patul amărîtei sale camere de hotel, în centrul orașului Los Angeles. Privindu-și ceasul văzu că era șase fără cinci. Își puse la ochi bi-

noclul și fixa imobilul din față, concentrîndu-și atenția asupra etajului al patrulea. Apartamentul, compus din două încăperi, era în aceeași stare ca și atunci cînd, cu trei luni în urmă, îl examinase cu atenție. Nimic nu fusese mișcat. Pereții salonului erau tapisați cu cărți și dosare. Peste tot erau hîrtii și cataloage de timbre. Proprietarul era vizibil un filatelist pasionat. Zărind o mișcare în stradă, îndreptă binoclul în jos. Bărbatul a cărui fotografie era prinsă în pioneze pe tabla de afișaj ieșea din clădire. Era mic, firav, și privirea sa mărturisea neliniște și nervozitate. Se opri înainte de a păși pe trotuar, privi cu atenție în dreapta și în stînga și, după ce se asigură, se îndepărtă de clădire cu un pas grăbit și regulat.

Bishop dădu ușor din cap, pe urmă se duse și deschise o veche valiză de carton și luă de acolo un pachețel. Ieși din cameră fără să se grăbească, coborî în stradă și intră în clădirea pe care omulețul tocmai o părăsise.

În timp ce urca la etajul al patrulea, îl năpădeau încet-încet senzații familiare lui. Avea impresia că se cufunda într-un mediu lichid și cald, pentru că senzația de armonie era deosebit de puternică. Cald. Pace. Plenitudine. Aproape dădea impresia că este somnambul, că e atras de un magnet ciudat și puternic.

Cînd ajunse la etajul al patrulea își acceleră mișcările fără ca totuși să se grăbească. Se opri în fața unei uși de la mijlocul culoarului, privi o clipă broasca și scoase din buzunar un șperaclu. O răsucire rapidă îi permise să intre.

Mișcările lui păreau acum aproape automate, ca și cum le-ar fi executat deja de o mie de ori, în maniera unui bun atlet sau dansator. Își vîrî în gură o tabletă de chewing-gum și începu s-o mestece intrînd în bucătărie. Se apropie de lampa de gătit, scoase din buzunar o mică trusă de unelte și demontă acul de reglare al micii lămpi. Cu ajutorul unei pipete luă puțin lichid dintr-o fiolă pe care o scosese din trusă, picură lichidul pe valvă și montă din nou lampa. Se întrerupse o clipă ca să asculte, pe urmă, neauzind zgomot pe culoar, își reluă munca.

Îndepărtă ușor lampa de gătit de perete, scoase bucata de chewing-gum din gură și făcu un mic inel pe care îl fixă de țeava de gaz. Dintr-altă fiolă luă puțin acid sulfuric și glicerină, umplu rezervorul format de guma de mestecat, pe urmă puse lampa de gătit la locul ei.

Deschise dulapul de deasupra chiuvetei, scoase o cutie cu plicuri cu ceai, o deschise, numără plicurile și le înlocui cu un număr egal de plicuri luate din buzunar. După ce verifică rapid lampa de gătit și dulapul, intră în cealaltă încăpere.

Luă o carte de pe o etajeră, o deschise și apăsă încet o anvelopă de plastic pentru a extrage o pastă brună pe care o întinse cu grijă pe fața internă a copertei. Închise cartea și o puse la loc pe etajeră, cu coperta către fereastră.

Se întoarse, aruncă o privire către fereastra care se afla în fața cărții, pe urmă se plasă în mijlocul camerei, la jumătatea distanței dintre carte și geam. Întinse brațele pentru a figura o linie dreaptă mergînd de la carte la fereastră. Desenă o cruce mică pe geam cu ajutorul unei bucăți de cretă galbenă. Pe urmă se întoarse și, rotindu-și privirea, se asigură că totul este în ordine. Se îndreptă spre ușă, ciuli din nou urechea ca să audă ce se petrece pe coridor și, în sfîrșit, plecă din apartament.

Așezat lîngă fereastra camerei sale de la hotel, Bishop supraveghea strada. Își privi ceasul. 17 și 17 minute. Își mușcă buzele. Omul pe care trebuia să-l ucidă era în întîrziere. Nu cumva ?... Chipul i se destinse cînd îl văzu pe omuleț dînd colțul străzii și intrînd în clădire. Bishop își ridică binoclul și îl îndreptă spre apartament. Bărbatul intră cîteva clipe mai tîrziu.

Toate preparativele, orele de observare, de reflexie, detaliile minuțioase... ecuația teoretică se traduceau în viață prin simpla acțiune a unui om care se întorcea acasă. Bishop fusese întotdeauna uimit să constate că evenimentele aveau un aer natural și, în același timp, misterios. Avea impresia că vede ridicîndu-se, pe scenă, o cortină ce descoperea o dramă căreia numai el singur îi cunoștea desfășurarea și sfîrșitul, cunoaștere care năștea în el un sentiment de pace, atît de intens și total încît avea cîteodată impresia că se mișcă într-un somn profund. Asta nu se produ-

sese decît o dată în timpul evenimentului, dar se petrecuse deja de sute de ori în capul său, iar acum devenea realitate înainte chiar de a se desfășura pe scenă.

În apartamentul din față, omulețul își dezbrăcă paltonul și intră în bucătărie. Aprinse lampa de gătit și puse un ceainic pe foc. Scoase un plic de ceai din dulap și îl puse într-o ceașcă. Reveni în cameră și începu să răsfoiască un catalog de timbre aflat deschis pe masă. Fluieratul ceainicului îl readuse în bucătărie. Turnă apă într-o ceașcă pe care o aduse în cameră. Se așeză pe pat și bău ceaiul cu mici înghițituri, continuînd să se uite în catalog. Bishop își privi ceasul. După zece minute, omulețului i se făcu somn. Își puse capul pe pernă și închise ochii. Trecură alte zece minute. Bishop coborî binoclul și se răsturnă în fotoliu. Din nou privi la ceas, pe urmă scoase bulgărele de ceară din buzunar și începu să-l frămînte încet. Cerul se întuneca repede.

La orele 23, lichidul limpede pe care Bishop îl pusese pe acul de reglare al lămpii de gătit se solidifică sub forma unei spume viscoase, stingînd încet și definitiv flacăra.

La 1 și 27 de minute, acidul sulfuric străbătuse țeava de gaze care era branșată la bucătărie. Se auzi deodată șuieratul gazului.

Erau orele 3 dimineața cînd Bishop își consultă din nou ceasul. Se încordă ușor. Puse bulgărele de ceară în buzunar și merse să caute o cutie în dulap. Scoase de acolo o carabină cu aer comprimat, prevăzută cu un vizor telescopic. Introduse un tub de CO 2, pe urmă încărcă arma cu un singur cartuș. Își scoase vesta, o înfășură într-un pachet, o puse pe marginea ferestrei și sprijini de ea carabina. Ridică fereastra-ghilotină, atît cît să treacă țeava armei, pe urmă privi prin vizor și începu să ochească. Îl stăpînea aceeași impresie de somn, de pace, atît de puternică încît abia își dădea seama de mișcările sale. Era ca și cum un altul se afla în spatele lui și își transmitea voința gîndurilor și mușchilor lui Bishop.

Centră vizorul pe marcajul cu cretă galbenă desenat pe fereastră și continuă să ochească. Inspiră profund, pe urmă își goli plămînii încet și regulat. Degetul apăsă pe trăgaci, pe urmă o mică detunătură răsună. Glontele străbătu geamul din față drept în centrul crucii și lovi coperta cărții. Se auzi imediat o detunătură datorată tri-iodurii care luă foc prin fricțiune.

Avu loc după aceea explozia gazului acumulat în apartamentul care se schimbă dintr-o dată într-un infern. Asta dură una sau două secunde și totuși Bishop asista la spectacol ca și cum s-ar fi desfășurat cu încetinitorul. Prima explozie proiectă în aer pe omuleț și îl făcu bucăți. A doua explozie, în bucătărie, dărîmă zidurile apartamentului, lăsînd în clădire o gaură largă unde dansau flăcări de un alb feroce.

DUPĂ ce ateriză pe aeroportul Kennedy, Bishop nu merse drept acasă. În avion, senzația pe care o simțise cu atîta forță la Los Angeles se domolise treptat. Încercase să o păstreze, să retrăiască evenimentele pentru ca să conserve pacea, armonia. Nu reușise. În timp ce avionul se apropia de New York, prăpastia se deschidea din nou în fața lui, o prăpastie neagră, fără fund, de neocolit și, odată cu ea, suflul scurt, senzația de greață care îi urca din stomac. Dăduse o luptă înverșunată, concentrîndu-și toată voința să retrăiască în amintire explozia, dar nu-și atinsese țelul. Totul îi scăpase și nu-i rămăsese decît gustul amar de fiere, zgomotul respirației sale gîfîite și stomacul său deranjat. Găsise refugiu într-un cinema de pe strada 42.

Privise filmul într-o stare vecină cu hipnoza. Era vorba de o epopee războinică fără interes, unde în fiecare clipă răsuna țăcănitul de mitralieră, zgomotul mortierelor și al artileriei grele. Panica sa păru să se liniștească pentru moment. Chipul lui avea o curioasă expresie senină,

aproape dulce, în timp ce contempla scenele de violență desfășurate pe ecran. O pereche de adolescenți era așezată în fața lui. La început, priviră liniștiți, pe urmă băiatul spuse ceva la urechea fetei. Aceasta izbucni în rîs și se dădu mai aproape de el. Tînărul o înconjură cu brațul și începură să se sărute.

Atenția lui Bishop fu încet-încet distrasă de mișcările perechii din fața lui. Privi un moment fascinat siluetele care se apropiau, apoi se îndepărtau. De fiecare dacă cînd se separau, ecranul făcea să apară între ei fețe arse, corpuri ciopîrțite de bombele cu napalm.

Săruturile deveniră mai grăbite și strigătele și plînsetele de pe ecran se amestecau cu respirația gîfîitoare a fetei și băiatului care se îmbrățișau. Pe ecran, un soldat japonez ieșea în goană dintr-o grotă ; un pușcaș marin, cu surîsul pe buze, îndreptă spre el aruncătorul de flăcări. Japonezul luă foc. Fata gemea din ce în ce mai tare ; băiatul aruncă o privire neliniștită în jurul lui, pe urmă, un pic jenat, puse ușor mîna pe gura prietenei lui :

— Stt..., murmură el.

— Te rog... te rog, imploră fata.

Băiatul aprobă cu un semn din cap și se adînci în fotoliu. Fata își lăsă capul pe spate.

Timp de cîteva minute Bishop privi, ascultă și, pe urmă, brusc, se ridică și ieși în fugă afară, sufocat, ca și cum o ființă invizibilă l-ar fi strîns de gît.

Porni cu pași largi, aproape în fugă, către Broadway, pe urmă o luă spre nord. Era vineri seara și trotuarele erau negre de lume. Încercă să-și păstreze același ritm de mers, dar era jenat de mulțimea care foia în jurul lui.

Continua să înainteze încercînd să se smulgă din mulțime, dar verigile acestui lanț de carne păreau să se stringă în jurul lui. Începu să le vadă, să le audă în frînturi, ca pe un colaj grotesc și viu. Luminile aruncau fulgere orbitoare. Buzele se mișcau cu o viteză vertiginoasă pentru a vorbi, săruta, urla, ride, blestema. Miini se agitau, brațe se strîngeau, palme se-ncleștau în pumni sau mîngîiau. Oamenii îi vorbeau dar nu putea să-i audă din pricina panicii care îl cuprinsese. Se odihni o clipă lipit de zidul unei clădiri care părea să vibreze într-un fel ciudat. Se opri descumpănit. Vibrația era produsă de vacarmul unui rock îndrăcit. Ridică ochii. La primul etaj al clădirii, în spatele unor ferestre, dansatorii se contorsionau după ritm. Cîțiva dintre ei, surprinzîndu-i privirea, îi suriseră și, cu gesturi care declanșară aprobarea ilară și fluierăturile mulțimii de pe trotuar, îi făcură semn să urce. Cu o lovitură de umăr, Bishop se desprinse de zid și intră din nou în îmbulzeală, zbătîndu-se cu toate forțele pentru a scăpa de mulțime, în timp ce toată ființa sa striga : FUGI... FUGI... FUGI !

Fără să știe cum și nici după cît timp, se află, în sfîrșit, liber. Încercă să înțeleagă ce i se întîmplase, dar o parte din memorie părea să-i fi dispărut. Luă cunoștință treptat de locul unde se găsea. Stătea în întuneric, în fața unui magazin specializat în lenjerie, unul din acele magazine care păreau să prospere la orice colț de stradă, pe Broadway și pe strada a șaptea, pînă la a cincizeci și noua stradă.

Privi vitrina. Cuprindea articole de lenjerie mai mult sau mai puțin grotești. Uitîndu-se la fiecare articol, își dădu seama că panica, greața îl părăsiseră. Deodată se simți moale, obosit. Nu de o oboseală fizică, ci de un sentiment de tristețe copleșitoare. Se îndepărtă încet de magazin pentru a căuta un taxi.

*

Lumina apăru, la început firavă și nesigură, dincolo de fluviu. Pe urmă păru că prinde forțe, pentru a înfrunta mai bine lupta cu întunericul. Arthur Bishop era așezat pe canapeaua din salonul său complet alb ; nu-și scosese încă paltonul și privea cum noaptea capitula încet în fața zilei. Pe măsură ce se petrecea această metamorfoză, pe măsură ce se precizau forme și culori, pe măsură ce lumea se definea, înțepeneala pe care o simțise toată noaptea păru să dispară. Nu era decît

o ușoară ameliorare, dar învățase să se mulțumească cu cea mai mică alinare. Dacă ar fi putut măcar să simtă o oboseală fizică, dacă ar fi putut măcar să uite prăpastie o zi sau două... Luă telefonul pus pe măsuța de cent, în fața lui, și chemă serviciul de abonați absenți. O voce înăbușită îi răspunse după două sunete ale soneriei :

— Patru — șase — unu — unu.

— Mesaje pentru numărul 26, vă rog.

— Ah, da, domnule Bishop. Un oarecare domn McKenna a chemat de mai multe ori. Părea că e vorba de ceva urgent. Nimeni altcineva.

— Mulțumesc.

Închise, pe urmă formă un alt număr.

— Alo ? zise o voce neliniștită.

— Harry, aici e Arthur Bishop.

— Art ? Domnul fie lăudat ! Unde ai fost ? De patru zile încerc să dau de tine.

— Am fost într-o călătorie. Tocmai m-am întors.

— Ți s-au transmis mesajele mele ? întrebă McKenna cu o vagă mînie.

— Da.

— Și nu m-ai putut chema ?

— Ți-am spus că tocmai m-am întors, răspunse sec Bishop. Ce vrei Harry ?

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Despre ce ?

— Am necazuri, Art.

— De ce fel ?

— Nu pot să-ți spun la telefon. Poți veni să mă vezi ?

— Harry, de-abia m-am întors.

— Arthur, niciodată nu ți-am cerut ceva, dar acum trebuie să te văd.

— De acord, spuse Bishop după o ușoară ezitare. La ce oră ?

— La zece. Ascultă, Arthur, nu știi...

— Ne vedem la zece.

Bishop puse receptorul în furcă și privi îndelung telefonul. Nu simțea nimic.

*

Harry McKenna locuia în Englewood, în New Jersey. Avea o casă mare în stil Tudor și proprietatea îi era înconjurată de un gard electric și păzită de patru Dobermani care patrulau, zi și noapte, pe peluzele în pantă.

Arthur Bishop și Harry McKenna, așezați pe terasă, contemplau Hudsonul care curgea la vale. McKenna era un om solid construit ; avea în jur de 60 de ani, ochi mici care păreau să străpungă tot ceea ce priveau. Alături de el, pe masă, se afla un întreg arsenal de fiole și cutii cu pilule. Vorbea fără întrerupere, fără să-și tragă răsuflarea, ștergîndu-și din cînd în cînd fruntea. Așezat în fața lui, Bishop îl asculta cu atenție, dînd din cap cîteodată cu un aer grav în timp ce Harry îi mărturisea ce are pe inimă.

— Bine, atunci sîntem de acord. Șmecherii zbiară „să subînchiriem". Imbecilii se pornesc și ei să zbiere același lucru pentru că asta e șmecheria. Ei nu știu ce înseamnă asta, dar cum asta face bine, toți sînt de acord. Atunci se preia afacerea încheiată de altcineva. Șmecherii declară : „De data asta sîntem curați ca laptele. O anchetă nu ne poate pune în cauză. Ne luăm partea noastră de beneficiu. Ne mulțumim să cedăm afaceri. Sîntem ireproșabili". Numai că șmecherii nu spun cu cine se încheie afacerea, nu-i așa ?

McKenna tăcu pentru a bea o înghițitură de apă.

— Continuă, spuse Bishop, adîncindu-se în fotoliu.

— Cu nu știu care cretin, desigur. Ce rămîne ? Nu mai este nici o protecție. Nu mai este nici o compensație pentru mărfurile descoperite. Nimic. Cine va accepta să lucreze în astfel de condiții ? Ajutori de băgători de seamă, traficanți independenți, asiatici, într-un cuvînt asta-i. Nici

un control. Nici un sistem. Nimic, decît tipi fără chipuri. Foarte bine, am un sector. Sînt responsabil. Dau la dracu concesiunile. Am o filieră care trece prin Asia și toată marfa ajunge aici deja rafinată. Bun, fac afaceri. Dirijez o operațiune și mă descurc foarte bine. Și iată că deodată consiliul devine mînios. Eu îmi zic, ce dacă, am să le arăt cifrele și vor fi mulțumiți. Ei bine, le arăt cifrele și știi ce fac ?

— Ce ?

— Sînt în continuare mînioși. Nu e o chestiune de bani, zic ei. Este o regulă. Este regula pe care am încălcat-o. O chestiune de principiu. Ce zici de asta ?

Bishop păstră un moment de tăcere înainte de a răspunde :

— Cînd a fost ultima voastră întrunire ?

— Cu două săptămîni în urmă. Acum nu mai vor să discute. Dau telefoane. Nimic. Asta nu-mi place. Nu-mi place deloc.

— Ce vrei de la mine ?

McKenna căută printre flacoane, deschise unul, scoase un comprimat, îl înghiți și răspunse, fără să aștepte să-și recapete răsuflarea :

— Ascultă, Arthur. Am lucrat pentru tatăl tău, Dumnezeu să-i aibă în pază sufletul, timp de douăzeci de ani. Era marele pontif al consiliului. Nu era nimeni deasupra lui. Știi asta ?

Bishop aprobă din cap.

— Numele său are un efect magic și îi ai pe toți în buzunar. Tu îi porți numele, poți să dai cîteva telefoane pentru mine. Poți să vorbești de bine despre mine. Spune că sînt gata să anulez totul. Că poți să girezi pentru mine.

— Nu știu ce ar trebui...

— O ai aici, răspunse imediat McKenna scoțînd din buzunarul halatului o bucată de hîrtie pe care o vîrî în mîna lui Bishop.

Bishop privi chipul răvășit al lui McKenna, privirea lui rugătoare, gura care îi fremăta, înainte de a spune :

— De ce m-ar asculta ? Nu-i cunosc. Nu sînt în afacere.

— De asta e și mai bine, făcu Harry aplecîndu-se către el, cu un aer surescitat. Ești nepătat. Nu ești în afacere. Unul sau două cuvinte bine plasate nu vor face rău nimănui. Ai numele care trebuie. Te vor asculta toți.

Privirea lui Bishop se întoarse de la McKenna și se aținti spre fluviu. Încrucișîndu-și mîinile, își lovi buzele cu degetele arătătoare. Tăcerea lui păru interminabilă lui McKenna. În sfîrșit, se întoarse spre el.

— Harry, pot cu adevărat să-ți servesc drept garant ?

— Nu ești în afacere, totuși ești oarecum implicat, Arthur ! Îți imaginezi că am de ales ?

Bishop desfăcu hîrtia, citi numele și numerele de telefon scrise pe ea, pe urmă o împături cu grijă și o puse în buzunar. McKenna se lăsă în fotoliu, respirînd ușurat.

— Mulțumesc.

— Păstrează-ți mulțumirile pentru altul, spuse Bishop pe un ton sec.

— Și pentru cine, mă rog ? făcu McKenna izbucnind în rîs. Cîți prieteni crezi că am în clipa asta ?

Privi flacoanele și cutiile și fruntea i se întunecă.

— Poate că se face totul pentru nimic. Uită-te la astea. Poate că sînt distrus de asta. (Arătă cu degetul în dreptul inimii.) Nu poți să știi.

McKenna bău o altă înghițitură de apă, pe urmă rămase gînditor, clătinînd din cap. Cei doi bărbați nu spuseră nimic un timp îndelungat, pe urmă Bishop îl văzu pe McKenna surîzînd.

— Ce-ți veni de rîzi ?

— Mă gîndeam la călătoria pe care am făcut-o în Canada, tu, eu și tatăl tău, ca să mergem la pescuit. Aveai vreo opt ani pe-atunci — nu-i așa ?

Bishop dădu din cap.

— Ai căzut din barcă. Nu știai să înoți. Tatăl tău spunea că înveți repede. (McKenna începu să rîdă.) Te zbăteai în apă, aveai aerul unui șobolan gata să se înece. Dar nu spuneai nici un cuvînt. Nu vroiai să

strigi după ajutor. Continuai să te zbați și să înghiți apă, îți priveai tatăl și el nu mișca un deget. Îți amintești ?

Bishop dădu din cap din nou.

McKenna urmă :

— La sfîrșit a trebuit să te apuc de chică pentru ca să te urc la bord. Un șobolan murat. Tatăl tău se prefăcea că fumează din pipă.

McKenna rîse cîteva clipe, pe urmă se lăsă liniștea.

— E mult de-atunci, zise Bishop fără cea mai mică emoție.

— Totul este ca și atunci, răspunse McKenna cu un ton nostalgic.

Vroia să spună altceva cînd fură întrerupți de sosirea lui Steve, fiul lui McKenna, un băiat de vreo douăzeci de ani, cu părul lung, cu veșminte de hippy, amulete, insigne, toate accesoriile, manierele și atitudinile tînărului de la marginea societății. Dar avea și altceva. Ceva în expresia sa care îi atrase imediat atenția lui Bishop. Bishop avea impresia că se privește într-o oglindă și că-și vede acolo nu imaginea corpului, ci reflexul sufletului său. Descoperea în ochi aceeași apreciere rece, aproape pasivă a tuturor celor din jur, același egocentrism, același spirit de superioritate. Steve de asemenea părea că stabilește același contact ciudat cu Bishop. Însă fenomenul nu era încă definit.

— Arthur, îți prezint pe fiul meu, Steve, spuse McKenna, un pic jenat. Steve, îți prezint pe Arthur Bishop.

Plin de căldură, Steve se apleacă să strîngă mîna lui Bishop :

— Salut.

Bishop răspunse cu un semn din cap. Steve merse în spatele tatălui său și îi puse mîinile pe umeri.

— Am nevoie de bani.

— Dar tocmai ți-am dat...

— Acum trei zile, zise Steve surîzînd. Îmi trebuie o mie de dolari.

Se așeză pe brațul fotoliului tatălui său pe care îl cuprinse cu un braț, într-un soi de îmbrățișare amicală.

— Știi foarte bine că e folositor pentru tine ca să-ți cer bani. Asta ne unește și-ți dă impresia că depind de tine și că ești puternic. Adori ca să-ți cer. Da, te vaieți și gemi, dar în fond asta îți convine. În orice caz, toate astea vor fi ale mele cînd n-o să mai fii. (Întinse mîna.) O mie.

McKenna nu-și putu reține un surîs ; scoase un teanc dintr-un buzunar și extrase zece bilete de cîte o sută de dolari. Steve apucă imediat banii pe care îi vîrî într-o tașcă din piele purtată în bandulieră. Apoi se reîntoarse către Bishop fără să se despartă nici o clipă de surîsul său radios.

— Asta-i, zise el. Tatăl meu se necăjește că îi cer din banii pe care i-a furat de la alții.

— Gata, Steve, spuse McKenna care începuse să se enerveze.

Steve continuă fără să-l bage în seamă :

— Înțelegeți, domnule Bishop, problema este că bătrînul meu nu-și mai poate exprima veritabila sa personalitate. (Flutură o mînă pentru a arăta casa, mobilierul.) Toate astea îl împiedică. Da, marele stil de altădată, dar nu mai este același antren.

Luă o țigară din cutia așezată pe masă, lîngă tatăl său, o vîrî în gură și, cu o grimasă, parodie expresia unui gangster celebru. Pe urmă adăugă imitînd accentul italian :

— Dar ce spui ? Asta m-a costat mulți bani, fațada asta. Nu-ți place cartierul ? Am cheltuit o groază de bani ca să te trimit la școală, așa că ai face bine să devii un om de treabă că altfel îți zbor creierii.

Bishop își ascunse un surîs. McKenna nu se mai putu abține.

— De-ajuns ! strigă el.

— Poate că reușiți să faceți ceva pentru bătrîn, urmă Steve. Înțelegeți, am încercat să-l conving să se ocupe de folclorul american. Știu că face un efort : privește toate vechile filme cu Bogard și Robinson, seara, la televizor... dar... în sfîrșit, farmecul s-a dus. Acum, este pur și simplu capabil să...

— Nu glumesc, Steve. Taci, interveni McKenna la capătul răbdării.

Steve îl bătu pe umăr.

— De acord, de acord, nu te enerva. Asta nu înseamnă nimic, papa. Ia-ţi mica ta pilulă de nitroglicerină şi pune-o sub limbă ; dilatîndu-ţi venele, sîngele va circula în voie. (Se întoarse spre Bishop şi, pentru prima oară de cînd sosise, nu mai zîmbea.) Încîntat de cunoştinţă. Treceţi să ne vedeţi cînd veţi binevoi. (Făcu din nou aceeaşi grimasă pentru a imita pe celebrul gangster.) Toţi prietenii marelui McKenna sînt prietenii mei şi aşa mai departe.

Se întoarse pe călcîie şi intră în casă mestecîndu-şi ţigara şi mormăind. McKenna era palid, fără putere. Bishop îşi privi ceasul.

— Ştiu că trebuie să pleci, zise McKenna. Îmi pare rău de ce s-a întîmplat.

— Nu-i nimic, spuse Bishop ridicîndu-se.

McKenna dădu din cap.

— Nu înţeleg totuşi. S-ar zice că... (Remarcă aerul nerăbdător al lui Bishop.) De acord, de acord. Cheamă-mă cînd o să ai veşti.

Bishop dădu din cap.

— Nu te lăsa doborît.

McKenna rîse scurt :

— Eu ? zise el.

A DOUA zi dimineaţă, Arthur Bishop, aşezat pe canapeaua din salon, privea fix telefonul încercînd să ia o hotărîre. Pe masă, lîngă telefon, era aşezată bucata de hîrtie pe care i-o dăduse McKenna. Magnetofonul răspîndea în aer disonanţele insolite ale unui cvintet de Honegger. Gîndurile lui Bishop fură întrerupte de soneria de la intrare. Coborî să deschidă. Un poştaş stătea pe peron, în mînă cu un mare plic sigilat.

— Arthur Bishop ?

— Da.

— Colet expres. Recomandat. Fiţi amabil şi semnaţi aici.

Bishop semnă recipisa şi poştaşul îi întinse plicul. Bishop închise uşa, urcă în salon şi se aşeză în faţa telefonului. Privi îndelung plicul ca şi cum ar fi vrut să-i vadă conţinutul fără să-l deschidă. În cele din urmă îl dezlipi şi scoase un teanc de hîrtii. Răsfoi paginile, citind titlurile mari din susul fiecărei foi : FOLOSIREA TIMPULUI COTIDIAN, ANTECEDENTE MEDICALE, RESTAURANTE (cu planurile sălilor), MIJLOACE DE TRANSPORT, OBIŞNUINŢE, RELAŢII FAMILIALE, ACCIDENTE şi DIVERSE. Bishop parcurse rapid fiecare pagină, pe urmă, ridicînd-o pe ultima, se trezi în faţă cu fotografia, format 20×25 a lui Harry McKenna. Muşchii feţei lui Bishop se contractară uşor, apoi, încet, umbra unui surîs ironic îi apăru pe buze. Privi fotografia mai de aproape pentru a observa faţa lui McKenna, pe urmă se ridică, se îndreptă spre zidul lambrisat şi apăsă pe butonul de comandă al panoului de afişaj. Fixă cu pioneze fotografia pe panou, pe urmă celelalte foi, într-o ordine riguroasă.

Avea deja bulgărele de ceară în mînă cînd începu să studieze cu seriozitate paginile. Încetul cu încetul, liniile şi săgeţile pe care le trasa între pagini începură să indice oarecare corespondenţe, oarecare raporturi. Luă note rapid în timp ce se auzea muzica. Era din nou în elementul său. Surescitarea îi agita muşchii feţei şi ochii îi fugeau de la un punct la altul al tablei. La orele şapte seara avea indicaţiile preliminare. Se îmbrăcă şi părăsi casa.

Bibliotecara sălii de lectură de la biblioteca şcolii de medicină Columbia fu iritată că Bishop nu se ostenise să consulte fişierul înainte de a i se adresa. Bishop îşi ceru scuze.

— Oh... sînt într-adevăr dezolat, zise el, dar este pentru prima oară cînd vin aici. Sînteţi aşa de bună să-mi daţi tot ce aveţi în legătură cu endocardita exsudativă ?

Ea dădu ocol biroului și îl conduse într-un ungher, în fundul încăperii. Era extrem de competentă. În două secunde găsi cartea.

— Iată. Cota C — 7444 J, zise ea întinzîndu-i lucrarea. Cred că este cel mai complet lucru.

— Mulțumesc, zise Bishop cu un ton pocăit.

Bibliotecara dădu din cap, convinsă că tonul resemnat al lui Bishop echivala într-o manieră simbolică cu faptul că o deranjase... Se întoarse pe călcîie și se așeză în spatele biroului ei. Bishop luă loc la o masă, deschise cartea și începu să citească.

•

A doua zi dimineața scrise pe panou : „Dilatare ventriculară, slăbire considerabilă a bătăilor inimii, pe urmă oprire totală a ei... respirație îngreuiată (slăbiciune pulmonară)... pronostic..."

Fu întrerupt de soneria telefonului. Era Harry McKenna.

— Arthur ?

— Da, Harry.

— Ceva nou ?

— Nu încă.

— Este...

Bishop îi tăie vorba :

— Calm, Harry. (Ridică ochii spre tablă.) Tocmai mă ocup de asta.

— De acord, de acord, zise McKenna închizînd.

Bishop reveni la tablă și, după cuvîntul „pronostic", scrise „pesimist". „Moartea poate interveni la cel mai mic efort."

În dimineața următoare, Bishop se duse cu mașina și cercetă o zonă pustie de la Pine Barrens, la sud de coasta New Jersey. Își lăsă mașina pe un drum de țară care cobora abrupt, de la capătul unei faleze pe plajă, și studie terenul. Odată făcută treaba asta, măsură distanța care separa locul unde se afla de coama falezei. Respiră adînc, pe urmă urcă spre mașină alergînd din toate puterile. Ajuns sus, aproape fără suflu, se sprijini de ea, își luă pulsul, se întoarse și privi drumul și plaja, apoi se urcă din nou în mașină și se întoarse acasă.

Încercă în zadar să adoarmă. Începuse să citească dar cuvintele păreau că-i dansează în fața ochilor. Nu reușea să se concentreze. Privi tavanul, dîndu-și treptat-treptat seama de liniștea care îl înconjura. Se ridică brusc și se duse la baie. Luă două tranchilizante și două tablete de Gelusil din dulapul de farmacie. Înghiți tranchilizantele și crănțăni Gelusilul care îi lăsă un cerc alb în jurul buzelor. Se privi în oglindă, își șterse gura cu dosul palmei pe urmă coborî în salon. Începu să se plimbe de colo-colo prin fața tablei, privirea sa alunecînd de la ea la pînzele care împodobeau peretele. Harry McKenna îi surîdea din fotografie. Doar răsuflarea rapidă și sacadată a lui Bishop se auzea. Liniștea fu întreruptă de soneria telefonului. Ridică receptorul din furcă :

— Da ?

— Domnul Bishop ? întrebă vocea familiară.

— Da.

— Am dori să treceți îndată la acțiune.

Bishop puse receptorul în furcă. O clipă mai tîrziu îl sună pe Harry McKenna.

— Alo ?

— Harry, am organizat o întrevedere.

— Ce ți-au spus ?

— Vor să discute. Din moment ce ei acceptă asta, cred că problemele tale sînt rezolvate. Mîine seară, la orele 23. Te voi conduce acolo. Va trebui să luăm mașina ta. A mea este în garaj. Are niște necazuri la transmisie.

— Desigur, desigur, răspunse McKenna încercînd să-și ascundă bucuria. Dumnezeu să te binecuvînteze, Arthur. S-ar zice că este rîndul tău să mă împiedici să mă înec.

— La orele 23.

— Voi fi gata.

Bishop puse receptorul în furcă. Privi un moment tabla, se apropie și trase o linie între cuvîntul faleză și fraza „moartea poate interveni la cel mai mic efort". Începuse dintr-o dată să respire normal. Nu mai avea o înfățișare obosită.

*

Schimbară doar cîteva vorbe în timp ce goneau spre locul pe care Bishop îl alesese. McKenna îl întrebase de mai multe ori despre rostul acestui loc de întîlnire atît de îndepărtat de New York. Bishop nu răspunsese direct zicînd că nu aveau nici unul, nici altul dreptul de a alege în acest caz. McKenna păru că se mulțumește cu răspunsul ăsta dar după ce lăsară în spatele lor luminile civilizației și se apropiau de coasta pustie, devenea din ce în ce mai neliniștit. Începu din nou să-l bombardeze pe Bishop cu întrebări. Acesta continua să-l asigure și să-l încurajeze. Ajunseră, în sfîrșit, la drumul care cobora spre plajă.

— Te las acolo, spuse Bishop, arătînd plaja cu degetul.

Mașina începu să coboare.

— Nu ți-au spus nimic altceva ? întrebă McKenna încercînd să rămînă calm.

— Nu. Doar să te las pe plajă, să urc și să te aștept pe faleză.

— Dar nu ai nici un indiciu... ? După ton, după maniera de a vorbi...

— Calmează-te, Harry, zise Bishop.

McKenna își șterse mîinile de batistă și se căzni să surîdă.

— Da, da, ai dreptate, zise el. Din moment ce acceptă să discute...

Ajunseră jos. McKenna deschise portiera și coborî. Nu se vedea nimic.

— Voi fi sus, spuse Bishop arătînd creștetul falezei de pe care coborîseră.

Harry privi în jurul lui, pe urmă făcu un pas către mașină și puse mîna pe mînerul ușii :

— Ascultă, Arthur, crezi că... ?

Bishop îl întrerupse.

— Îți spun că nu avem de ales decît să facem cum vor ei sau nimic. Va fi bine. Vin să te iau în clipa în care îmi vor face un semnal luminos.

McKenna vru să răspundă ceva dar Bishop o porni repede și urcă pe creștetul falezei. McKenna privi, cu o neliniște din ce în ce mai mare, cum luminile din spate devin din ce în ce mai mici, și pe urmă cum se sting cînd mașina ajunse pe culme.

În mașină, Bishop scoase din tocul pe care îl purta sub braț un pistolet de tir 22 — 250, făcut de comandă. Îi verifică încărcătorul, pe urmă scoase din buzunarul vestei o surdină pe care o puse pe țeava armei. Deschise portiera, coborî și o porni încet pe drumul care ducea la plaja unde îl lăsase pe McKenna.

Harry mergea de colo pînă colo. Era înspăimîntat. Simțea că se sufocă. O durere înăbușită iradia de sub subsuoara sa stîngă de-a lungul brațului. Cunoștea bine simptomele astea și își încetini mersul încercînd să-și alunge temerile. Nu se auzea nici un zgomot. Deodată, în stînga sa, auzi trosnind o creangă. Se întoarse către locul de unde venea zgomotul și rămase nemișcat, ascultînd cu răsuflarea tăiată. Clipele îi părură fără sfîrșit. Nimic nu mișca. Își miji ochii, scrutînd întunericul, încercînd să zărească o mișcare, o siluetă. Nimic.

— E cineva pe-aici ? zise el pe un ton șovăitor.

Mereu liniște. Începu din nou să se plimbe de colo-colo, aruncînd din cînd în cînd o privire spre silueta mașinii oprite pe culmea falezei. Se auzi din nou un zgomot. Din nou o creangă trosni... Pe urmă zgomotul unui corp care se freca de tufișuri. McKenna urlă în noapte :

— Hei... Sînt aici... E de-ajuns, nu ? Să vorbim. (Liniște). Ascultă, oprește jocul ăsta. Am o groază de lucruri să vă spun.

Se văzu un fulger, urmat de sunetul înăbușit al unei surdine. Nisipul țîșni la cîțiva centimetri de picioarele lui McKenna. Acesta sări îndărăt, căzu și își duse mîna la față.

— Hei... O clipă ! Ați spus doar că vreți să vorbiți, ce naiba. Nu faceți asta !

Se auzi o nouă împușcătură. Glonțele trecu și mai aproape, pe lîngă mîna sa.

— Nuuuu ! urlă el dîndu-se înapoi ca să se pună la adăpostul tufișurilor. Nu faceți asta... nu faceți asta... Doamne, Dumnezeule. Se întoarse către mașină și strigă : Arthur... Art... !

În spate, în întuneric, vocea lui Bishop se auzi la fel de speriată ca și a sa :

— Mașina, Harry. Aleargă ! Este o cursă ! Aleargă !

Frica îl paraliză pe McKenna. Un alt glonte îi trecu pe lîngă obraz.

— Nu pot... nu pot, urlă el lui Bishop.

— Trebuie ! strigă Bishop. Eu încerc să-ți acopăr retragerea. ALEARGĂ ! ALEARGĂ !

Cu fața șiroind de sudoare, McKenna încercă să urce faleza pentru a ajunge la mașină. Un alt glonte ridică nisipul la picioarele sale, un altul îi șuieră pe la urechi, zgomotul înăbușit și regulat al surdinei obligîndu-l fără milă să-și continue urcușul.

— Nu mai pot... Nu mai pot... Oh, Dumnezeule... Dumnezeule...

— Haide, urcă ! continuă să urle Bishop.

Strigătele sale, încurajările păreau că-l silesc pe McKenna să mai reziste, deși se sufoca și o durere copleșitoare îi străpungea pieptul. Continuă să alerge, să șchiopăteze, să se ridice, să plece mai departe... Era aproape de mașină. Ca prin minune ajunse la ea, deschise portiera. Se așeză cu greutate la volan.

În cursul crizelor sale precedente nu simțise niciodată o asemenea durere în piept. Niciodată n-ar fi crezut că s-ar putea să-i fie atît de rău. Își apăsa mîna pe piept de parcă ar fi vrut să-și smulgă durerea. Ochii i se măriră brusc cînd înțelese că era gata să moară. Asta era ! Nu ! Mai rezista încă...

Întinse brațul pentru a întoarce cheia de contact. Nu era acolo ! Șocul fu teribil. De ce ? Cum ? Era străpuns de noi dureri, ca niște lovituri de pumnal în spate, care îl făceau să se aplece peste volan. Vederea i se încețoșă, pe urmă i se limpezi. Se auzi un zgomot afară, lîngă portieră. Întoarse ochii.

Arthur Bishop privea prin geamul mașinii, cu fața lipsită de expresie, cu un pistolet fumegînd în mînă. Se priviră fix.

O clipă, McKenna fu pradă unei confuzii totale... pe urmă înțelese... înțelese perfect.

— Tu ? reuși el să spună printre dinții strînși de durere.

Bishop dădu din cap.

— Atunci, asta e, nu ?

Din nou, Bishop dădu din cap. Deschise portiera.

Fața lui McKenna era scăldată de sudoare și lacrimi. Bishop scoase din buzunar o batistă pentru a-l șterge cu tandrețe. Un nou spasm îl scutură pe McKenna care se clătină sub efectul durerii. Încercă să vorbească, agățîndu-se de brațul lui Bishop.

— Oh... oh, Dumnezeule... ajută-mă... Sfîrșește-mă, Art. Te rog. Mi-o datorezi... Nu pot... Nu mai pot să suport...

Bishop aprobă cu un semn din cap. Își puse pistoletul în toc și se aplecă în mașină. Desfăcu o bandă de cauciuc pe care o purta în jurul taliei. Un lung moment fețele lor fură foarte aproape și se priviră drept în ochi ca și cum ar fi vrut să se înțeleagă. Pe urmă Bishop trecu la acțiune și înfășură cauciucul în jurul feței lui McKenna. Brațul său sting strînse gîtul lui McKenna, în timp ce cu mîna dreaptă îi astupa nările și gura. Cauciucul moale înăbuși strigătul lui McKenna care se zbătu ca să se elibereze din strînsoarea lui Bishop.

Totul nu dură decît cîteva clipe. McKenna încetă să mai miște... Ochii lui deveniră sticloși. Bishop continuă să-l mai strîngă o vreme, pe urmă desfăcu banda de cauciuc. Acționa fără să se grăbească, cu precizie și aproape cu tandrețe.

Pipăi pulsul lui McKenna și nu mai găsi nici o bătaie. Privi fața lui McKenna pentru a descoperi vreo urmă. Nu era. Puse ordine în veșmintele lui McKenna pe care îl așeză la volan într-o poziție mai firească.

Șterse cheia, o puse în contact și o întoarse, fără a porni motorul. Examină pentru ultima oară întreg decorul. Totul era perfect. Totul avea aerul normal.

Bishop coborî din mașină și închise portiera. Pe urmă, cu ajutorul cîtorva crengi, șterse urma pașilor săi — aceia care conduceau la mașină și aceia care se îndepărtau. Se îndreptă către propria sa mașină ascunsă nu departe de acolo, la adăpostul unui boschet de pini de mare. Căzuse din nou în starea aceea vecină cu somnul... din nou îi era cald... regăsise armonia ; totuși, știa că trezirea era aproape... foarte aproape.

*

Arthur Bishop fixă îndelung ușa apartamentului. În cele din urmă apăsă pe butonul soneriei. Ușa se deschise și apăru o foarte frumoasă fată de vreo 25 de ani. Părea dotată de o natură generoasă. Fu atît de surprinsă văzîndu-l că rămase cu gura deschisă, dar reacționă imediat aruncîndu-i-se de gît.

— Aveam... ca un presentiment.

— Pot să intru ? întrebă Bishop puțin încurcat.

Ea surise și îl trase înăuntru.

Apartamentul era minunat aranjat, cu scaune confortabile și perne mari. Peste tot era lumină, culoare.

Cînd ușa fu închisă în urma lui, fata îi prinse chipul între mîini, îl privi cu nesaț apoi îl sărută.

— E atîta vreme...

Nu putu să termine pentru că avea vocea gîtuită de emoție. Bishop înclină capul. Fata se îndepărtă de el și se întoarse ștergîndu-și ochii.

— Aș fi vrut să nu mă găsești așa. Repetasem totul. Merg să deschid ușa. Tu ești acolo. Surîd, foarte stăpînă pe mine... ca și cum te-aș fi văzut ieri. (Se întoarse spre el, forțîndu-se să surîdă.) Iartă-mă... e din pricină că... de atîta vreme.

— Știu. Îți cer iertare, spuse Bishop așezîndu-se cu un aer grav pe canapea. Iată că ne-am cerut scuze unul altuia.

Fata se apropie de o masă lipită de zid și aduse două coniacuri.

— De acord. Să nu intrăm în genul ăsta de detalii.

— N-ai schimbat nimic, spuse Bishop privind în jurul lui.

— Asta nu se schimbă niciodată.

Se așeză lîngă el pe canapea și îi întinse un pahar. Bishop avu impresia că ghicește o urmă de mînie în cele ce spusese mai înainte. Ea își ridică paharul, căznindu-se să surîdă.

— Noroc !

— Noroc !

Liniște.

— Da... Cred că mă simt bine acum. (Se întoarse pentru ca să-l privească.) Și tu ?

— Merge.

— Ai slăbit.

Bishop clătină din cap și bău o înghițitură de coniac.

— Ți-am scris o scrisoare, zise ea. Cuvintele sale erau spuse cu o voce ciudată, sacadată.

— Da ?

— Numai că n-am știut unde s-o trimit.

— Am umblat mult, răspunse Bishop cu un aer încurcat.

Din nou urmă o lungă liniște jenantă. O atmosferă apăsătoare pusese stăpînire pe încăpere. Fata își dădu seama și încercă s-o înlăture printr-un exces de bună dispoziție.

— Cînd nu ești departe, o simt, știi asta ? !

— Percepție extrasenzorială ?

— E ceva mai intim, replică ea.

Bishop se ridică și începu să meargă de colo pînă colo. Avea trăsăturile chipului crispate și buzele îi tremurau. Ea îl privi un moment înainte de a vorbi.

— Ce este ?

Bishop se întoarse. Pe urmă cu o voce ciudat de calmă îi spuse :

— De peste trei minute de cînd sînt aici nu faci altceva decît să-mi reproșezi cîte ceva. Lipsesc prea mult. Comportamentul meu și relațiile noastre nu se schimbă. Nu-ți spun nimic din viața mea, încît nu poți să-mi trimiți nici o scrisoare. Le-ai spus toate astea sau le-am visat ?

Ea răspunse după un timp îndelungat. Lacrimile îi urcau în ochi în timp ce se priveau. În sfîrșit, zise :

— Asta am spus. E ceva mai puternic decît mine. (Dădu din cap). Mă simt atît de rău cînd tu nu ești aici. Atunci... Ei bine, cînd te văd, nu mă pot împiedica să încerc să-ți fac rău, fără îndoială ca să mă răzbun. După o pauză, adăugă : Nu regreți că ai venit ?

— E o prostie să spui asta.

— Da, e adevărat, răspunse ea umplîndu-i din nou paharul.

Bishop făcu înconjurul încăperii oprindu-se să examineze cîte un tablou sau cîte un obiect. Se opri în fața unei pînze reprezentînd un nud, ridică mîna și cu vîrful degetelor, urmări conturul corpului femeii.

— E adevărat că mi-ai scris ? întrebă el întorcîndu-i spatele.

Se apropie de el și-i întinse paharul, pe urmă se duse și căută o scrisoare într-un sertar al biroului și i-o întinse. El se întoarse, privi fata, pe urmă scrisoarea pe care n-o luă.

— Vrei să ți-o citesc ?

Liniște. Expresia lui Bishop nu cerea răspuns. Ea ridică scrisoarea și începu s-o citească, cu un glas ezitant.

— Dragul meu. Tocmai ai plecat și liniștea acestei...

Bishop îi întoarse din nou spatele și își fixă privirea pe nud.

Fata continuă :

...și liniștea acestei încăperi îmi apasă urechile... îmi sparge timpanele... Și toate obiectele familiare, pe care le cunoaștem atît de bine, tu și eu, aceste obiecte care au fost martore a tot ceea ce s-a petrecut între noi, aceste obiecte îmi ard ochii încît am senzația că devin oarbă. Asta e, sînt surdă și oarbă.

Bishop continuă să stea cu spatele la ea. Cuvintele pe care le auzea îl răscoleau, îi răvășeau chipul. Nu vroia să-l vadă astfel și refuza să-i arate fața. Ea citi mai departe :

...Așa trăiesc pînă cînd te întorci. Ce ciudat ! Cînd nu ești aici, știu exact tot ce vreau să-ți zic. Și cînd ești la mine, uit totul. Prezența ta umple încăperea asta, umple spiritul meu, umple totul. Nu mai sînt deloc eu însămi. Nu-mi mai imaginez ce am putut simți. Nu mai este trecut : nu mai sînt decît momentele compuse de noi doi, mă topesc în tine, devin ceea ce ești tu. Știu... Știu că aceste cuvinte te rănesc pentru că nu poți să-mi dai altceva decît aceste momente, dar dacă sînt capabilă să le scriu, este fără îndoială pentru că știu că nu voi trimite niciodată această scrisoare și că, într-un fel sau altul, trebuie să mărturisesc că mi-e dor de tine...

— Oprește, spuse Bishop frecîndu-se la ochi.

Ea continuă de parcă n-ar fi auzit :

...Și tu ? Cum se exprimă durerea ta ? Te cunosc de atîta timp și totuși nu mi-ai spus niciodată. Suferința ta trebuie să fie imensă. Dacă ai vrea să-mi lași mie măcar o parte din această povară...

— Oprește-te... te rog, imploră el luptînd ca să nu se întoarcă spre ea.

Fata continuă :

...Dacă aș putea să-ți smulg această suferință... să ți-o absorb... s-o fac o parte din mine însămi... aș găsi, chiar și în aceasta, o plăcere în timpul absențelor tale. Te iubesc atît de mult, dragul meu. Tu știi... eu... (Dădu din cap, cu ochii înecați în lacrimi, pe urmă îi întinse scrisoarea.) Nu mai pot.

Bishop merse spre ea și o strînse puternic la piept, sărutîndu-i tandru chipul și ochii.

— Nu te supăra. Știu... Știu, murmură el ușor. Sînt aici, acum. Totul merge bine. Totul merge bine.

— Oh, te iubesc, spuse ea agățîndu-se de el cu toate forțele. Buzele lui Bishop le acoperiră pe ale ei.

— Mi-ai lipsit atît de mult. Tu... Tu...

Fata plîngea, rîdea și acoperea de sărutări chipul lui Bishop.

— Comoara mea... dragostea mea... dragostea mea...

Bishop o prinse în brațe, o duse în cameră și o puse delicat pe pat. Se mîngîiară cu tandrețe, șoptindu-și vorbe dulci, cuvinte de dragoste, pe urmă cuvintele lor deveniră indistincte, ca niște vibrații emanînd din profunzimea ființei lor. Se dezbrăcară și trupurile lor goale fulgerară în clarobscurul camerei. Buzele lor se căutau cu lăcomie, mîinile lor se întreceau în mîngîieri. Se contopiră încercînd să devină o singură ființă, pentru a ajunge după aceea dincolo unul de altul, pentru a ajunge unde ? Ideea asta străbătu mintea lui Bishop : Unde ? Exista un unde în afara abisului ?

Căuta cu disperare acea uitare, acea non-existență, acea infimă miime de secundă de abis. Treptat, simți că se apropie de prăpastie. O simți venind ca desfășurarea unui drum în noapte, ca și cum se afla pe un cal pe linia din mijloc a drumului obscur, pe care înainta în tenebre și, deodată, linie și drum se afundară în spațiu.

Încă o dată fu martorul luptei pe care o dădea lumina. Zorile gri intrară cu pași de lup în cameră. Cu ochii mari deschiși el privea tavanul cu un aer sumbru. Deodată închise ochii pentru a șterge imaginea care apărea pe ecranul minții sale. Ea dormea, cu un vag surîs pe buze. Vru s-o mîngîie, dar se abținu, conștient de inutilitatea acestui gest. Dînd la o parte așternutul, se ridică ușor, grijuliu să n-o deranjeze. Se îmbrăcă, pe urmă se apropie de comoda din fața patului. Pe comodă se afla o cutie de bijuterii pe care o deschise, declanșînd un ușor zgomot metalic, urmat de notele dulci ale Dunării albastre. Aria începu de mai multe ori, pe urmă se auzi mai încet, pînă cînd conteni. Bishop puse cîteva bancnote în cutia de bijuterii. Atunci o auzi pe fată mișcîndu-se în spatele lui. Se întoarse ca s-o privească. Se trezise. Chipul îi părea într-un fel transformat. Vocea, ciudată, părea să vină dintr-un mic megafon.

— Face cu cincizeci de dolari mai mult de data asta, spuse ea privindu-l fix.

— A, da ?

— Scrisoarea. Mi-a luat mult timp ca s-o scriu.

— Înțeleg.

— E bine așa ?

— Da, spuse Bishop.

Se întoarse și puse cu cincizeci de dolari în plus în cutia de muzică pe urmă se întoarse și se uită la fată.

— Mai vreți altceva ? întrebă ea abia stăpînindu-și căscatul.

— Nu.

— Pe data viitoare.

— O să-ți telefonez, spuse Bishop.

Se îndreptă spre ușă dar, înainte de a ieși, se opri ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Scrisoarea e o găselniță. Încearcă să inventezi un truc și data viitoare. Mi-ar face plăcere.

— De acord, spuse ea pe un ton morocănos.

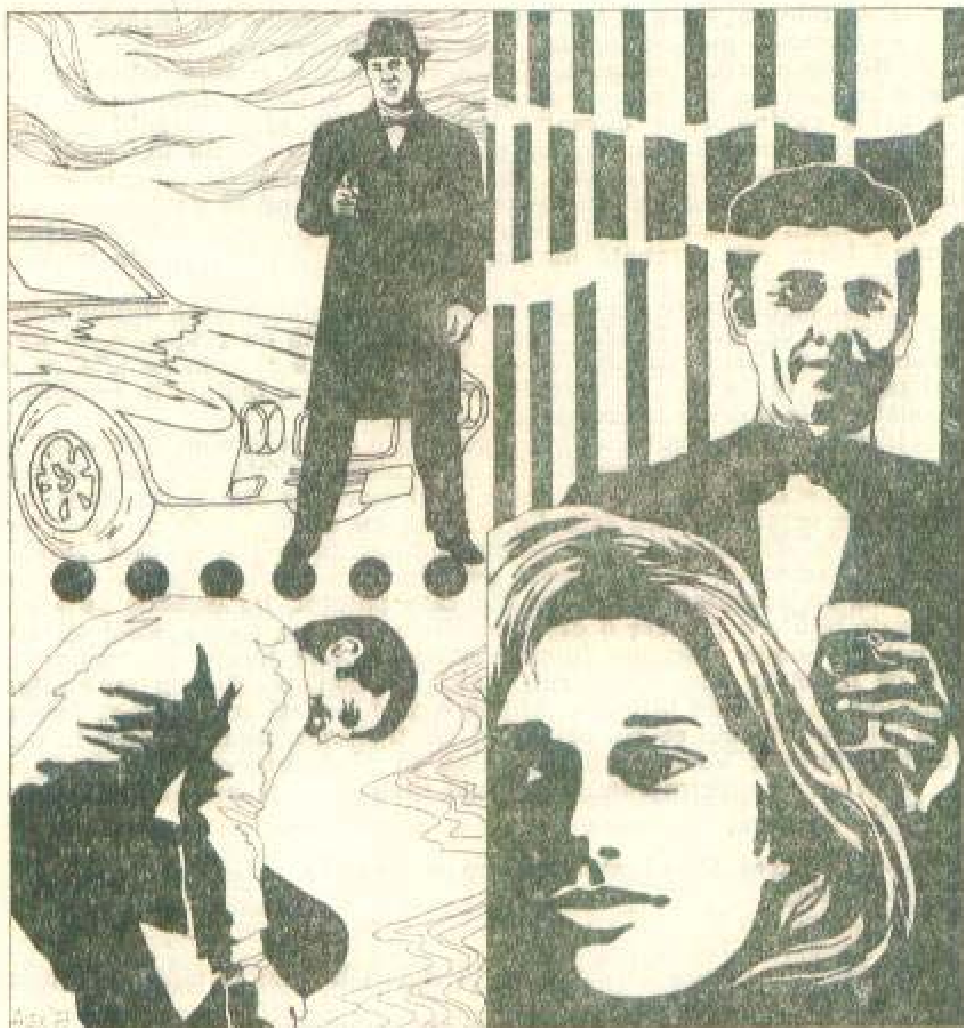
— Somn ușor, zise Bishop ieșind repede.

— La revedere, zise fata.

N-o mai auzi pentru că deja plecase.

ARTHUR BISHOP urmărea în biserică ultimele momente ale serviciului funebru oficiat pentru Harry McKenna. Recviemul cîntat de marea orgă răsuna sub bolțile largi ale bisericii umplute de flori. În afară de preot și doi copii din cor nu erau înăuntru decît Steve McKenna, Bishop, cei patru purtători de sicriu și încă doi oameni.

În timpul slujbei, Bishop și Steve McKenna se priviră de cîteva ori cu coada ochiului. Privirile lor nu spuneau nimic precis, dar mărturiseau pur și simplu faptul că știau unul de prezența celuilalt.

Slujba se termină într-un mare crescendo al orgii, sicriul fu ridicat și toți porniră prin nava centrală ca să iasă din biserică.

O ploaie fină cădea peste cimitir. Micul cortegiu funebru era strîns în jurul mormîntului ascultînd panegiricul rostit de preot. Nimeni nu plîngea. Era evident că toată lumea făcea numai un act de prezență. Steve, nerăbdător, se mișca de pe un picior pe altul, în timp ce preotul debita cu o voce monotonă panegiricul lui Harry McKenna :

— Toți cei care i-au cerut ajutorul au găsit la el prietenie și mîngîiere. El a dat comunității și bisericii averea sa, credința și spiritul. Operele lui de binefacere îi supraviețuiesc și ne îmbărbătează să-i suportăm dispariția. Doamne, îți încredințăm rămășițele lui pămîntului tău și sufletul său în mîinile tale tandre și te implorăm, în bunătatea și mila ta, să-i faci un loc lîngă tine. Te rugăm să-i ocrotești viața nemuritoare ca pe o recompensă a faptelor sale bune pe care le-a făcut printre noi. (Preotul își făcu cruce.) Amen.

Cîțiva din cei de față spuseră împreună cu preotul *Amen* și își făcură semnul crucii. Preotul își pironi ochii spre cer ca și cum ar fi căutat acolo vreun semn divin și își continuă slujba în latină. Steve privi un moment, pe urmă ridică din umeri și se apropie de Bishop :

— Ce mai faci ?

— Bine, răspunse Bishop.

— Ai o mașină ? întrebă Steve. Înțelegi, aș vrea s-o șterg.

Bishop dădu din cap. Cei doi bărbați se întoarseră și se îndreptară

spre mașinile convoiului, parcate puțin mai încolo. Cînd trecură prin fața preotului, acesta îl fulgeră din ochi pe Steve, dar imediat și-i ridică spre cer, pe urmă îi închise într-o atitudine de pioasă reculegere, continuîndu-și litania.

Trecuse vreo jumătate de oră de cînd își sorbeau pe îndelete paharele într-un bar, cînd Steve deschise, în sfîrșit, gura :

— Ce gîndești despre predicatorul din cimitir ?

— Dar tu ? întrebă Bishop făcîndu-i semn barmanului să mai aducă un rînd.

— Nu e rău. Nu e rău de loc. Vezi, m-a interesat mereu antropologia ; riturile primitive, riturile funerare, toate astea sînt uluitoare. Este o comedie de mare clasă, înviorătoare. Sînt mulțumit. În după-amiaza asta mi s-a oferit cu adevărat un regal. *Te rugăm să-l ocrotești*... Are cineva ocazia, în universul nostru prozaic și banal, să utilizeze cuvinte ca „a ocroti" ?

— Ai găsit asta amuzant ? răspunse Bishop plătind consumația.

— Am spus „înviorătoare". O manieră ca oricare alta de a pune lucrurile la locul lor. Este totodată o ocazie unică de a asista la spectacolul ipocriziei în stare pură. Ipocrizia și esențială și fundamentală pe care am auzit-o în după-amiaza asta. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh. În numele Tatălui... (Steve își luă paharul și îl duse la gură ca pe un microfon.) Domnilor și doamnelor, n-am să vă povestesc emoționanta epopee care a fost viața lui Harry McKenna — corupător, jucător la bursă, traficant, proxenet, hoț, incendiator. Dar, atenție. Camera de televiziune va prinde secvența următoare în prim-plan. Prim-planul dezvăluie spectatorilor toate emoțiile de pe chipul meu, ticurile nervoase, durerea din ochi, urmează o pauză dramatică, 40 de milioane de oameni din toate colțurile țării privesc, văd lacrimi, nu pe cele ale unui plîngăreț de profesie, doar cîteva lacrimi în colțul ochilor. Vedeți scena ?

Bishop dădu din cap.

— Bine. Atunci, să mergem mai departe. De unde să încep, domnule reporter ? Tata, dragul meu tată, era mai mult decît un tată. Era o idee. Marea mea părere de rău este că voi toți, locuitori ai planetei, nu l-ați cunoscut ca și mine. Nu voi uita niciodată prima oară cînd el... taca-taca-taca... Nu voi uita niciodată cea de-a doua oară cînd el... taca-taca-taca... Și taca-taca și taca-taca și așa mai departe... pînă la secvența publicitară.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cuprins de o criză de rîs. Urmă o lungă tăcere.

— Nu-l iubeai prea mult, nu-i așa ? spuse direct Bishop.

— Era pentru mine omul ideal, zise Steve făcînd cu ochiul și punîndu-și mîna pe inimă.

— Nu prea știu de ce, dar nu te credeam în stare să-l judeci din punct de vedere moral.

Deodată, expresia lui Steve deveni gravă. Se aplecă spre Bishop și-i spuse cu jumătate de voce :

— Faceți o greșeală, domnule Bishop. Faceți o mare greșeală. Nu e vorba de morală. Ceea ce m-amuză este prefăcătoria, ipocrizia sentimentelor provocate de moartea lui. Da, găsesc asta amuzant și înviorător.

— Nu ești... mîhnit ?

— În clipa de față mă simt foarte singur.

— De ce ?

Steve răspunse într-un tîrziu :

— Din pricina certitudinii că sîntem singuri, dragul meu. Te naști singur, trăiești singur, mori singur. Ești întotdeauna complet singur. Înțelegi ?

Steve păru că se destinde. Se lăsă pe spate și-și puse picioarele pe masă.

— Ei bine, ceea ce face să se ducă totul dracului este că toată lumea se căznește să ne facă să credem că nu sîntem singuri și ne petrecem întreaga viață încercînd să credem această minciună. Înțelegi ? În adîncul sufletului știm foarte bine că este o minciună. Totuși, sînt toate

cursurile acelea de sociologie, la colegiu, sporturile în echipă, asociațiile de trăncăneală, terapeutica grupului și tot tacîmul. Dar niciodată nu ajungi să te unești complet. Cu toate presiunile pe care le suportăm, în adîncul sufletului nostru, așa cum ți-am zis, știm la ce să ne așteptăm. Sindromul eului. Solo.

Bishop făcu un gest brusc și-și răsturnă paharul. Steve îl privi cu curiozitate.

— E ceva în neregulă ?

— Cred că de multă vreme ai toate astea pe suflet, răspunse Bishop.

— Te-a tulburat, nu-i așa ? spuse Steve surîzînd.

— Cum adică ?

— Reacția dumitale. Acum o clipă. Paharul.

— Poate, spuse Bishop cu un surîs forțat.

— Pe cuvînt, domnule Bishop, găsesc că este nedemn din partea dumitale. Mă așteptam la mai mult.

— La ce anume ?

— Ei bine, la mai multă sinceritate.

— Adică ? întrebă Bishop simțindu-se vag încolțit.

— E vorba doar de intuiții, continuă Steve. Totul e în ochi, în maniera lor de a privi lucrurile. Cred că și dumneata ai intuiții, domnule Bishop. Și cred că știi despre ce vorbesc. O știi pentru că ești de acord. Și încă de mult timp.

— Ești prea sigur de tine, răspunse Bishop.

Steve dădu din cap.

— Trăiesc în spirit, bătrîne.

Bishop izbucni în rîs.

— Am citit deja asta undeva. Heidegger ? Sartre ?

— Și dumneata, de asemenea, replică Steve mînios.

Dar de-abia pronunță aceste vorbe că își schimbă imediat expresia feței, dîndu-și seama că a fost luat prin surprindere, că a devenit vulnerabil vreme de o clipă. Dădea impresia că joacă o ciudată partidă de șah cu Bishop. Chipul i se lumină într-un surîs larg și spuse pe un ton glumeț :

— Ceea ce nu pricep deloc sînt raporturile pe care le aveai cu tatăl meu.

— Nici nu aveam, răspunse Bishop. Lucrase pentru tatăl meu, cu mult înainte. Credea că pot să-l ajut cu ceva.

— Pentru că tatăl dumitale făcea parte din combinație ?

— Da.

— Ah, asta era, zise Steve lovind masa.

Bishop surîse.

— Crezi că asta are importanță ?

— Doar în măsura în care o recunoști. Cazul dumitale nu e disperat, domnule Bishop. De fapt, ce gîndești dumneata ?

Bishop dădu din cap fără să înceteze să zîmbească. Se priviră îndelung fără să spună nimic. Pe urmă Steve se întoarse.

— Mă poți duce acasă ?

— Desigur.

În momentul în care intrară pe poartă, Bishop și Steve auziră zgomote și strigăte pe tot cuprinsul proprietății lui McKenna. La o cotitură a unei alei văzură de unde provenea vacarmul : parcul fusese transformat într-un circ uriaș pentru hippy de tot felul. Camionete, camioane, motociclete erau parcate pe peluze, în boschete și chiar pe terasă, lîngă piscină. Motocicliștii araseră gazonul bine îngrijit al peluzei. În piscină se zbătea un grup de înotători goi.

— Familia mea, spuse Steve surîzînd.

Se opriră în fața casei și intrară. Ceea ce Harry McKenna construise vreme de o viață era acum un haos înspăimîntător. Parcă năvăliseră sălbaticii. Mari pete de vin se lăfăiau pe covoarele albe, desene obscene apăruseră pe ziduri. O muzică rock îndrăcită zgîlțîia casa. „Invitații" jefuiseră toate proviziile din bucătărie și Bishop nu văzuse în viața lui atîtea platouri cu caviar, curcani fripți, jamboane, sticle de vin, butoiașe

de bere, perechi de fazani și alt vînat. Erau împrăștiați peste tot mîncînd liniștiți desertul din vase de la gheață. Alții jucau jocuri mecanice ; mașini, păpuși, care mergeau, vorbeau și dansau, avioane sau trenuri. Era o turmă întreagă de animale de pluș și o densă atmosferă de marijuana. Tineri excentrici se rostogoleau în toate părțile sau săreau pe saltelele de apă care fuseseră tîrîte în cameră. Una dintre saltele se spărsese, dar asta părea că nu jenează pe nimeni. O activitate frenetică se desfășura în jurul celor patru telefoane care erau mereu ocupate. Steve privea scena zîmbind.

— Nu știu dacă ai avut ocazia să vezi toată casa. Asta e salonul. După cum vezi, prietenii mei se simt bine.

Un fel de posedat, cu o lungă barbă roșie și îmbrăcat cu un burnuz, ridicase un receptor și urla în el pentru a domina vacarmul :

— Ei, aici e Katmandu. Cine vrea să stea de vorbă cu Dalai Lama ?

O fată se repezi către aparat urlînd :

— Eu ! Eu ! Oh, Doamne Dumnezeule, el este la telefon ?

— Nu el, unul din prietenii săi.

O altă fată, nu departe, urla cu mînie într-un alt receptor :

— Da, John Lennon. Sînt mama lui. Cum așa, nu am vocea unei mame ? Ce ? Ce ? O clipă !

Întinse receptorul bărbosului care era lîngă ea.

— Spune-i acestui ticălos că sînt mama lui.

— E adevărat, tipule.

Aruncă apoi aparatul de un zid.

O altă fată se apropie cu două cupe cu desert.

— Ține, Steve. Este...

Era atît de amețită încît nu-și mai găsea cuvintele.

— Da, mulțumesc spuse Steve luînd o cupă. Mescalină organică, zise el lui Bishop oferindu-i cealaltă cupă.

— Nu, mulțumesc, spuse Bishop fără să se jeneze.

— Oh, zise fata, dar este...

Din nou nu reuși să-și termine vorba. Steve îi făcu cu ochiul.

— El a și sosit, comoara mea.

Ea dădu din cap, încercînd să înțeleagă sensul acestor cuvinte enigmatice, pe urmă făcu cale întoarsă murmurînd :

— Da, da, am înțeles.

Steve atinse brațul lui Bishop.

— Haide.

Își croi un drum printre trupurile înlănțuite și urcă la primul etaj. Se opri în fața băii, deschise ușa și îi făcu semn lui Bishop să intre.

Era o încăpere uriașă, numai în marmură și oglinzi. O friză romană aurită o înconjura. Cada era tăiată dintr-un bloc de marmură de Carrara. Ea era ocupată de un băiat și o fată de aceeași vîrstă cu Steve. Băiatul citea *Time Magazine* iar fata *Newsweek*. Cada era umplută cu *unt* în care perechea era vîrîtă pînă la gît. Pe podeaua băii erau împrăștiate cutii de unt goale. Steve izbucni în rîs :

— Ha, ha ! Privește !

— Trei sute douăzeci și patru de cutii, spuse fata. E o idee a lui Cam.

— Exact, zise Cam cu un accent de guru din Indiile Orientale. Toată lumea vorbește de mlaștină. Bun subiect de discuție. Dar, eu, eu zic că foarte-foarte puțini oameni știu ce e aia cu adevărat o mlaștină. În maniera asta o poți resimți fizic și în același timp intelectual. Este singurul mod de a lua contact cu principiul vieții, al sufletului etern, individual.

Bishop zîmbi. Toate astea îl lăsaseră indiferent, dar simțea că Steve îl supunea la o probă și că vroia să-i vadă reacțiile.

*

A doua zi, Arthur Bishop se cufundă din nou în rutina unui program pe care îl urma de șase ani și care începea la orele cinci dimineața la Nipon Club.

Cu picioarele goale, în veșminte de mătase, Bishop se afla în mijlocul sălii cu ochii ațintiți asupra micului japonez care stătea cu spatele la el

la cîtiva metri în fața lui. Cei doi bărbați rămaseră nemișcați timp de zece minute, pe urmă Bishop se aplecă pentru a lua sabia de samurai care îi era la picioare. Ridicînd sabia, inaintă încet și fără zgomot spre omuleț. Ajuns la vreun metru de el, trecu la atac. Fără nici un strigăt sau fentă. Atacul nu era un simulacru.

Gata de bătaie, omulețul pivotă ușor cînd Bishop se apropie, pe urmă îl apucă de sub braț. Cît te-ai șterge la ochi, lupta fu gata. Bishop era la pămînt și sabia la celălalt capăt al sălii.

Bishop se ridică zîmbind. Cei doi bărbați se așezară față în față, se înclinară politicos apoi se îndreptară spre un alt ungher al sălii unde se desfășura o altă luptă.

În timp ce privea, Bishop nu se putea împiedica să fie tulburat de frumusețea lui Aikido. Acești oameni învățaseră atît de bine să profite de energia adversarului pentru a-i dezechilibra atacul ! Nici vorbă să tragi, să strigi, să lovești, să tirăști : nu erau decît mișcări circulare, simple, armonioase și liniștite care aveau ca rezultat inevitabil să faci pe adversar să suporte efectele energiei atacului său. Era poezie cinetică în stare pură.

Două lupte se desfășurară, apoi fu din nou rîndul lui Bishop. În picioare, în mijlocul sălii, sătea cu spatele la doi bărbați care se apropiau de el, amîndoi înarmați cu cuțite lungi. Atacară amîndoi deodată.

Bishop auzi fîșiitul costumului lor, pașii lor repezi și pivotă lăsîndu-se pe vine, pentru a deveni o țintă cît mai mică.

Ai fi zis că cei doi bărbați s-au repezit într-un vîrtej, că erau prinși de o forță centrifugă irezistibilă, care părea după aceea să-i arunce, la pămînt, dincolo de cercuri. Cuțitele lor păreau să fie lovite de aceeași forță și smulse din mîinile lor ca de un miracol.

Cei doi bărbați se ridicară și reveniră spre Bishop. Avu loc un nou schimb de saluturi respectuoase.

La orele două după-amiază începu să alerge în Central Park. După două ore de alergare îndrăcită, fără cea mai mică oprire, începu să simtă oboseala. Depășise alergători care mergeau tiriș-grăpiș ; unii dintre ei încercaseră să nu rămînă în urmă, dar renunțaseră și îl lăsaseră să continue singur. La un moment dat, un tînăr slab, în șort, în mod evident un alergător de fond, ajunsese în spatele lui, alergase alături de el și îl provocase la un sprint, dar Bishop surîsese și făcuse semn că nu acceptă. Băiatul dăduse din cap, accelerase și pe urmă dispăruse. Bishop rămăsese singur.

Mai alergase o oră, încercînd să se obosească, pe urmă chemase un taxi pentru a se întoarce acasă, sperînd că truda de peste zi o să-l facă să doarmă.

Totuși, nu dormi. La orele trei dimineața era încă treaz, cu ochii ațintiți în tavan. Avea stomacul întors pe dos. Simțea în gît o senzație de vomă. Se dădu jos din pat, merse și luă două tablete de Gelusil din baie, pe urmă coborî în salon.

Puse o casetă cu Passacaglia și Fuga în re minor, dădu mai tare volumul, pe urmă se așeză pe canapea încercînd să calculeze valorile de la bursă din acea zi.

După o oră, incapabil să se concentreze, mototoli foile pe care scrisese și le făcu ghemotoc aruncîndu-le la celălalt capăt al încăperii, fără nici o tragere de inimă. Se anunța o altă noapte lungă. Se apropie de o etajeră plină de cărți și scoase un mare in-folio cu reproduceri din pînzele lui Bosch. Petrecu o noapte albă.

Dimineața se afla la acvariul din Coney Island. Venise de mai multe ori după nopți fără somn ca aceea pe care tocmai o petrecuse. Căpătase un obicei : eforturi zadarnice ca să adoarmă, pe urmă ore lungi cu reproducerile lui Bosch și, în sfîrșit, aici.

Își croi drum prin mulțime pentru a se apropia de marele acvariu unde pluteau specii diverse și privi, fascinat, bancurile de pești care îi alunecau prin dreptul ochilor. Toată atenția îi era concentrată asupra acvariului ca și cum era singur în galerie. În timp ce privea

aproape lipindu-şi faţa de geam, zgomotul vocilor din jurul său părea să dispară. Pierduse complet noţiunea timpului. Nu mai ştia de cîtă vreme privea cînd un meru solitar, care ar fi putut fi reîncarnarea celui pe care îl ucisese lîngă recif, se apropie de partea cealaltă a geamului. În partea opusă a acvariului, ochii mulţimii păreau îndreptaţi către Bishop şi peşte ; apa deforma chipurile în mod grotesc.

Bishop continuă să privească peştele nemişcat care părea să-l observe la rîndul său. Acum, zgomotul vocilor se stinsese de tot şi peştele şi chipurile deformate de cealaltă parte a acvariului păreau imaginea demonilor jumătate-oameni, jumătate-peşti din pînzele lui Bosch.

Bishop îşi sprijinise mîinile de geam. Dîndu-şi seama că apasă, îşi retrase mîinile muiate de sudoare şi le şterse cu batista. Începuse să gifîie. Avea impresia că se sufocă. Peştele nu mişcase. Continua să-l privească fix. Încetul cu încetul, peştele, imaginea demonilor şi a chipurilor de cealaltă parte a acvariului părură să se amestece, să se facă mici, lăsînd să se vadă doar ochiul peştelui meru, un glob de teroare enorm şi negru care începu să descrie cercuri tot mai largi, să se învîrtească pentru a-l absorbi în întunericul său.

*

Arthur Bishop se încheia la cămaşă în timp ce tînărul internist îşi scria observaţiile. Tot timpul consultaţiei tînărul păruse că se achită de obligaţia sa fără entuziasm şi Bishop nu avea decît o dorinţă : să părăsească sala de urgenţă şi să ajungă în stradă unde putea să scape măcar temporar, de această vagă impresie că se sufocă.

— Rude apropiate ? întrebă internistul ajungînd la ultimele rînduri ale fişei pe care o completa.

— Nici una, răspunse Bishop.

Internistul ridică ochii, fără să-şi ascundă iritarea.

— Atunci pe cine putem anunţa în caz de nevoie ?

— Pe nimeni.

— Vreo cunoştinţă ?

— Aţi terminat ? întrebă Bishop punîndu-şi paltonul.

— Trebuie plătită consultaţia. Puteţi achita la casă. La etajul de dedesubt. Ar trebui să vă faceţi analizele. Incapabil să reziste ocaziei care i se oferea, adăugă : Dacă, bineînţeles aveţi un medic.

Bishop nu răspunse la ironie.

— După părerea dumitale, ce am ? întrebă el.

— Ce-aţi simţit înainte de a vă pierde cunoştinţa ?

— Nimic... decît senzaţia că mă sufoc...

— Palmele umede ?

— Da.

— Greaţă... accelerația ritmului cardiac... ? continuă internistul.

Bishop dădu din cap.

— S-ar zice că e vorba de o R.A.

Bishop îl privi întrebător.

— Reacţie de anxietate ascuţită, explică internistul, mîndru de proaspetele sale cunoştinţe medicale. Sindrom clasic de neurastenie. Mergeţi la un medic. Faceţi-vă analizele. Dacă ele sînt negative, ar trebui să consultaţi un psihiatru. (Tonul îi era aproape prietenesc. Scrise o reţetă, prescrise Valium şi i-o întinse lui Bishop.) Pînă atunci, asta o să vă liniştească puţin.

Un poliţist intră în încăpere. Avea în mîini un formular.

— Îmi trebuie o semnătură, doctore, spuse el internistului care semnă foaia.

— Erai să dai de dracu, amice, zise poliţistul pe un ton vesel.

Bishop dădu din cap. Poliţistul părăsi încăperea. Urmă o pauză jenantă. Bishop şi internistul aşteptau fiecare ca unul dintre ei să zică sau să facă ceva. Bishop se decise, în sfîrşit, să vorbească.

— Gata ?

— Asta-i tot ce facem aici.

— Mulţumesc, spuse Bishop ridicîndu-se.

— Treceți pe la casă... începu internistul.

— ...la etajul de dedesubt, îl îngînă Bishop.

Ieșind pe culoar, în fața sălii de urgențe făcu cocoloș rețeta și o aruncă.

*

Petrecu restul zilei învățînd la germană pentru ca să-și ocupe mintea, pentru ca să uite ceea ce se petrecuse la acvariu. La nouă seara își găti un dineu compus din diverse mîncăruri exotice. La unsprezece și jumătate își terminase pregătirile. Puse ultima din cele nouă farfurioare pe un platou, alese o sticlă de vin și își duse mîncarea în salon.

Mai înainte așezase cu grijă tacîmurile. Porțelan de Limoges și cristal de Val-Saint-Lambert străluceau pe dantelă de Bruges. Aranjă cele nouă farfurioare într-un semicerc, destupă sticla de vin și turnă puțin într-un pahar. Tocmai vroia să guste cînd se auzi soneria insistent. Se ridică, se apropie de interfonul fixat în zid și apăsă pe buton.

— Da ?

— Eu sînt, Steve... Steve McKenna. (Urmă o pauză jenantă.) Eu... eram prin împrejurimi și atunci... ei... mi-am zis că aș putea trece să vă văd. Am putea vorbi o clipă. (Din nou tăcere.) Domnul Bishop ?

Bishop întoarse capul și privi masa, paharul de vin.

— Îmi pare rău, Steve... Eu... nu sînt singur...

— Ah, da, răspunse Steve. Am trecut doar pe aici...

— Altă dată, poate.

— Da... bine... Pe curînd.

— Așa, spuse Bishop lăsînd butonul.

Se așeză la masă. Contemplă îndelung paharul înainte de a-l ridica și a gusta din vin. Pe urmă începu să mănînce. Încetul cu încetul își dădu seama de liniștea care îl înconjura. Încetă să mănînce și în minte se văzu așezat singur la masă, cu ochii fixați pe zidul din față. Brusc se ridică și apucă receptorul.

*

Fata deschise ușa apartamentului ștergîndu-și lacrimile cu mîneca halatului.

— Nu-mi voi reveni niciodată, spuse ea cu un aer încredul. A trecut atîta vreme... și ești aici... aici. Bine ai venit, dragul meu.

Bishop nu se mișcă. O privi cu atenție. Era foarte abilă. Între ceea ce fusese săptămîna trecută și ce era acum exista o deosebire netă. Nu mai avea nimic din aerul unei seducătoare sau vrăjitoare. Nu era machiată și avea aerul unei gospodine curate. Avea chiar și bigudiuri.

— Intră, spuse ea.

Intră în apartamentul care de asemenea arăta altfel. O masă de călcat era lîngă o canapea și, într-un coș, lenjerie, mai multe cămăși bărbătești. Bishop se plimbă o clipă prin încăpere, încercînd să intre în ambianța pe care fata dorise s-o creeze. Ea îl urmărea sperînd la o reacție favorabilă din partea lui. Cum nu zărea nimic, socoti că e mai bine să continue.

— Tocmai vroiam să-ți calc cămășile, spuse ea apropiindu-se de masa de călcat.

Luă o cămașă din coș și se apucă de lucru. Bishop o privi o clipă, încercînd să-i facă jocul, dar ceva îl împiedica.

Se așeză pe canapea, își scoase pantofii și își puse picioarele pe masa de servit ceaiul.

— Cum merg treburile ? ! întrebă fata cu voie bună.

— Binișor, răspunse sec Bishop.

— E o emisiune specială la televizor despre viața animalelor.

— Nu, mulțumesc, spuse Bishop luînd o revistă.

— Pari obosit. Nu vrei o aspirină ?

— Nu e nevoie, zise Bishop răsfoind revista.

Urmă o tăcere întreruptă doar de scîrțîitul mesei de călcat.

— Știi, astăzi m-am gîndit la o chestie, zise, în sfîrșit, fata. Nu crezi că ar fi nostim să petrecem Crăciunul pe zăpadă ? Am putea închiria o cabană în Stowe. Numai noi doi — în căldură, un foc în șemineu, un grog bun și afară, o mare liniște albă și noi o să stăm pînă la topirea zăpezii, îndrăgostiți ca o pereche de vizoni.

Rîse și îl privi pe Bishop. Acesta părea din ce în ce mai încordat. Jocul ei nu-l prinsese.

— De cît timp n-am mai plecat așa ? zise ea încercînd să-l atragă în joc. Trei ani ? Patru ani ? Îți amintești cît de bine ne-am distrat... Era chiar după...

Bishop o întrerupse :

— Las-o baltă.

— De ce ? Ar fi formidabil, zise ea cu un entuziasm excesiv. Gîndește-te puțin. Nu vrei să-mi faci o bucurie ?

— Ba da.

Jocul acesta îi părea din ce în ce mai grotesc, dar fata îl continua, adăugîndu-i nuanțe.

— Apropo, m-am întîlnit astăzi cu vechea mea prietenă Janice. M-a întrebat de tine. Ce mai face minunatul tău soț, scumpo ?

— Haide, las-o baltă, zise Bishop rece aruncînd pe jos revista.

Se ridică, se apropie de masa de călcat și o răsturnă cu piciorul.

— Potolește-te atunci ! strigă fata care ieși deodată din rolul ei. N-ar fi ridicol dacă ai face un cît de mic efort.

Se priviră fără să zică nimic, amîndoi cufundați în realitatea acestui joc bizar. Simțind că trebuia s-o ia alt fel, fata se apropie de el. Începu să-l mîngîie pe Bishop. Vocea i se făcuse dulce... seducătoare.

— Îți cer iertare, dragul meu... Te aștept de atîta vreme...

— Lasă-mă, spuse Bishop smulgîndu-se din brațele fetei.

— Nu. Te rog, zise ea căzînd în genunchi.

Bishop se dădu înapoi, și o împinse violent.

— Nu mă atinge !

Bishop o privea fix. Ea văzu cum brusc în ochii lui apare spaima iar fața i se crispează. Stătură lung timp așa, pe urmă Bishop își vîrî mîna în buzunar, scoase un teanc de bani și îi aruncă pe jos.

— Am să-ți telefonez, spuse el înainte de a ieși în fugă din apartament.

Timp de cîteva secunde fata rămase uluită. Pe urmă dădu din umeri, adună banii, îi numără și îi băgă în buzunarul halatului. Se ridică din nou, se apropie de oglindă pentru a vedea dacă nu are vînătăi. Liniștindu-se în această privință, surîse imaginii pe care o zărea și își contemplă chipul, tulburată de frumusețea sa.

Înainte de a ajunge acasă, Bishop se plimbase ore în șir, căutînd să-și pună ordine în idei. Toate aceste jocuri complicate, toate aceste iluzii cu grijă elaborate deveniseră acum decoruri de carton. Nu mai putea să se refugieze în fantasme. Tot înzestrîndu-le cu cele mai mici detalii din realitate, le făcuse din ce în ce mai complicate, dar își dădea seama acum că deveniseră repede inutilizabile.

Erau orele două noaptea cînd intră pe Sutton Place Square. Lotusul alb al lui Steve McKenna era parcat înaintea casei. Bishop se uită în mașină. La volan, Steve McKenna dormea. Bishop îl privi îndelung pe tînăr, pe urmă ciocăni în geam. Steve deschise ochii, îl văzu pe Bishop, surîse și lăsă în jos geamul.

— Mă așteptai ? întrebă Bishop.

— Da, răspunse Steve căscînd.

— De cînd ești aici ?

— De ieri noapte, de pe la unu.

— Trebuie să fie ceva important.

— Mi-ai spus să trec altădată.

— Am zis „poate altădată", ripostă Bishop.

— Da, e adevărat, răspunse Steve care încetă brusc să zîmbească.

Tăcură. Dîndu-și seama că totul depinde de el, Bishop zise.

— Bine, intră.

— Știi ce m-a făcut praf ? spuse Steve dîndu-se jos din mașină. Figurezi în cartea de telefon.

— Ce vezi ciudat...

— Ei bine, găsesc că nu e genul dumitale.

Intrară în casă.

Cu o ceașcă de cafea în mînă, Steve se plimbă prin salon admirînd tot ceea ce vedea. Bishop se uita la el de pe canapea. În cele din urmă îl întrebă :

— Tot mai încerci să-ți dai seama cu ce mă ocup ?

Steve dădu din umeri :

— Nu, spuneam pur și simplu...

— Tatăl meu mi-a lăsat o mare moștenire.

— Da, ei bine, e o plăcere să te simți în largul tău, nu-i așa ? zise Steve terminîndu-și inspecția.

Apoi își așeză ceașca pe masă și se răsturnă într-un fotoliu.

Bishop se uită la ceas.

— Se închide taraba ? întrebă Steve.

— Nu, dar am ceva de lucru.

— Pot să mai vin ?

Bishop îl privi pe tînăr și fu cucerit de surîsul lui îndrăzneț. Zîmbi scuturînd din cap.

— Ce vrei de la mine ?

— Ce ai să-mi dai ? întrebă Steve aproape rîzînd.

Bishop nu-i răspunse.

— Trebuie să mă schimb. Lipsesc cîteva clipe, zise ridicîndu-se.

După ce Bishop ieși, Steve privi cu atenție încăperea. Ochii lui se uitară rînd pe rînd la tablouri, statuete, cărți, încercînd să afle ceva despre bărbatul care tocmai ieșise.

MICUL avion cu două locuri zbura de-a lungul coastei la mică înălțime deasupra ținutului Long Island. Ajuns la capătul insulei făcu un viraj strîns și urcă rapid la zece mii de picioare altitudine. Acolo își urmă o vreme drumul în zbor drept, pe urmă făcu o jumătate de tonou și se angajă într-un picaj de patru mii de picioare și, la viteza aceea, execută un lanț de bucle și tonouri, în aparență fără sfîrșit. În cele din urmă, avionul se redresă și luă din nou altitudine.

Bishop se afla surîzător la comenzile aparatului. Lîngă el, Steve dădea din cap cu admirație.

— De necrezut.

— Excelent pentru a-ți ascuți reflexele, spuse Bishop. Echilibru, simț de orientare. (Se întoarse spre Steve cu un surîs provocator.) Nu vrei să încerci ?

Steve aprobă fără șovăire, preluă comenzile și, imediat, aparatul intră în vrie. Timp de cîteva clipe fură în pragul unei catastrofe, dar Steve reuși pînă la urmă să redreseze avionul și să-l mențină în zbor orizontal. Expresia lui fu de nepătruns cînd Bishop îi zise :

— Nu-i rău. De cînd zbori ?

— De vreo douăzeci de secunde.

Zîmbiră amîndoi.

După-amiază, Bishop îl conduse pe Steve la un poligon din Munții Kitatinny, în apropiere de Hope, în statul New Jersey. Țintele erau reglate electronic. Steve îl privea pe Bishop care ținea o carabină de tir fabricată la comandă. Bishop privi în lunetă, ținti, pe urmă duse arma la umăr. Ai fi zis că bărbat și carabină se contopiseră. Bishop își trecu degetul pe trăgaci și începu să apese. O mică briză începu să sufle. Degetul eliberă trăgaciul, așteptînd ca briza să înceteze, pe urmă își reluă apăsarea. Liniștea fu spartă de patru împușcături succesive.

Steve nu-și crezu ochilor.

— Patru la rînd, la o mie de metri ? Este imposibil.

Urmă o tăcere în timp ce observatorul își îndrepta luneta spre țintă.

— Ei ? spuse Bishop.

— Ultima lovitură a mușcat din cercul 9, răspunse observatorul.

— Instalați o țintă nouă, zise Bishop, vizibil enervat că ultimul glonte a atins un cerc.

Își încărcă imediat carabina.

În seara aceea cinară împreună la un restaurant de pe Strada 3. Bucatele, vinurile, serviciul fură perfecte și Bishop, surprins că simte o alinare, vorbi puțin despre trecutul său.

— Tatăl meu era ceea ce se cheamă un judecător. Rezolva neînțelegerile la consiliu. Orice ar fi hotărît era bine. Nimeni n-o punea la îndoială. În fine, aproape nimeni. Nu știu care căpățînos din Chicago, neconvenindu-i una din hotărîri, a pus un preț pe capul lui. (Se întrerupse, întrebîndu-se dacă să continue, dar aerul pasionat al lui Steve îl incită să urmeze. Tînărul părea să-i soarbă cuvintele, părea să-l privească aproape cu simpatie.) Cel care l-a doborît era un ucigaș cu simbrie din Topeka. Iată cum a murit tatăl meu.

— Ce vîrstă aveai atunci ?

— Aproape vîrsta ta. Nu, mai tînăr. Nu-mi terminasem studiile.

— Ce i s-a întîmplat individului din Chicago ?

— Trei săptămîni după aceea era mort, spuse Bishop care începuse să fie încordat. Iar tipul care se însărcinase să-l omoare pe tatăl meu a dispărut o lună mai tîrziu.

Steve duse degetul la tîmplă imitînd zgomotul unui revolver.

— Bang, bang ?

Bishop dădu din cap.

— Te interesează asta ?

— Mai întrebi ? zise Steve. Tatăl meu își juca rolul de om respectabil chiar și în fața mea. Ca și cum asta era un mod de a evita contaminarea. Nu vorbea niciodată de afacerile lui. Oh, era încîntător. De fapt, mi-ar fi plăcut să fiu și eu în treburile lui, dar el... (Steve scutură capul rîzînd.) Vroia ca eu să fac parte din fațada lui, tinerelul de familie bună. Cînd mi-am strîns banda mea de caraghioși cred că i-a venit rău. Nu mergea cu scenariul elaborat de el. Ce-ai făcut după ce ți-au lichidat tatăl ?

Bishop ridică din umeri :

— Mi-am termina studiile, pe urmă... Se simțea din ce în ce mai încordat. Ochii lui deveniră mici. Nu putea să-și explice aceste senzații noi, nu înțelegea de ce nu mai simțea greața, nu putea să creadă că băiețașul ăsta, așezat în fața lui, a reușit... O neliniște îl cotropi deodată și spuse cu un ton categoric : Să nu mai vorbim de asta.

— Ba da, continuă, zise Steve pe de-a-ntregul captivat de ceea ce îi povestise Bishop. Eu...

— Altă dată, zise Bishop cu hotărîre.

Steve surise :

— Bine. De data asta măcar n-ai spus poate. Pe cînd ?

Bishop scutură din cap, încercînd să ocolească întrebarea :

— Nu...

Steve nu dorea nici o amînare. Chipul îi părea iluminat de un foc interior, ochii îi rîdeau de entuziasmul neîncătușat al tinereții.

— Mîine ? Mîine nu fac nimic. Am toată ziua liberă. Da, pentru mine mîine ar fi perfect. Care e programul dumitale ?

Bishop, privindu-l pe Steve care continua să vorbească, simți încet-încet că se înmoaie în fața acestui tir de surîsuri irezistibile și glumețe. Neliniștea pe care o simțise cîteva clipe mai înainte se spulberase. Simțea că e cucerit ! Asta era. Își dădu seama cu o asemenea violență că își duse cu greutate paharul de vin la buze.

A doua zi dimineața, Steve îl luă pe Bishop și plecară împreună la Club Nippon. Bishop îl informă pe scurt pe Steve despre tehnica Kendo, pe urmă își puseră amîndoi cîte o mască de scrimă și luară săbiile de

lemn din rastelul fixat de zid. O clipă mai tîrziu, Bishop îi dădea lui Steve o lecție nemiloasă. De la al treilea atac, Steve era pe jos. Vru să se ridice sprijinindu-se pe un genunchi, dar Bishop țîșni, îi lovi rotula atît de tare ca să-l paralizeze pentru un moment. Steve strigă că se predă.

— Gata, gata. Renunț. (Își scoase masca și surise jalnic către Bishop.) Cred că trebuie să mai învăț teorie.

Bishop își scoase și el masca și îi întinse mîna ca să-l ajute să se ridice. Expresia feței îi era cît se poate de serioasă.

După-amiază merseră să înoate într-o piscină. După cîteva ore, Steve începuse în mod vizibil să obosească. Alături de el, Bishop înota fără nici un efort. Ajunși la capătul bazinului, Steve declară :

— Bine, să ne oprim. De acord ?

— Ah, da ! zise Bishop lansîndu-se în direcția cealaltă.

— Ești nebun. Asta face trei sute de bazine dus-întors.

Bishop întoarse capul spre el și zise rîzînd :

— Asta n-a fost decît o încălzire. Acum aș vrea să înot cu adevărat.

Steve îl privi pe Bishop și o expresie hotărîtă îi apăru pe chip. Se încordă prevăzînd ce-l așteaptă și, cu o lovitură cu piciorul în peretele bazinului, se lansă în urma lui Bishop.

În seara aceea, după cină, jucară pelotă. După aproximativ o oră, constatară că măcar în acest sport Steve avea un ușor avantaj. Părea mai rapid în retururi. Făcură o partidă înverșunată, fără să-și acorde nici un răgaz, pe urmă, după o oră și jumătate, Bishop își dădu seama că începe să se înmoaie. Rată un retur și-i aruncă lui Steve mingea.

— Ești la servici.

Amîndoi erau înfierbîntați și gîfîiau. Steve lansă un serviciu năprasnic contra zidului. Bishop trimise mingea din nou cu o forță egală. Urmă un schimb de mingi de o precizie extraordinară. Bishop se străduia din răsputeri să-l învingă pe Steve. O clipă crezu că l-a înfrînt, dar Steve trimise din nou mingea cu un rever magistral. Bishop plonjă ca s-o prindă, dar rată. Căzu și îl privi pe Steve cu un surîs din care răzbătea admirația.

— Meci, spuse el. Foarte bine !

— Știu, răspunse Steve cu o falsă modestie.

— Joci cu adevărat ca să cîștigi.

— Nu de asta jucăm ?

Bishop dădu din cap. Steve îi întinse mîna ca să se ridice.

A doua zi dimineața se aflau la gimnaziul Club Nipponului. Vreo șaizeci de persoane, mai ales japonezi, se strînseseră și așteptau începutul unui meci de karate. Se auzeau murmure neliniștite. Steve șopti la urechea lui Bishop.

— Ce se petrece ? Toți au un aer bizar.

Bishop tocmai vroia să răspundă cînd doi japonezi intrară în sala de gimnastică și se așezară de o parte și de alta a covoarelor care erau întinse pe jos. Unul dintre bărbați avea vreo patruzeci de ani și o statură puternică. Numai mușchi. Avea o privire îndrăzneață. Cel mai în vîrstă părea fragil ca o pasăre pe lîngă celălalt, dar era perfect relaxat, surîzător, aproape condescendent.

Bishop se aplecă spre Steve ca să-i explice :

— Cel mai în vîrstă se numește Yamoto. Tocmai a sosit din Japonia unde este un maestru de necontestat. Celălalt se numește Kori. Foarte periculos, rapid. A pus la punct noi atacuri care sînt o insultă la vechiul stil tradițional. A venit să-și demonstreze superioritatea tehnicii. Va fi foarte interesant.

Mulțimea se liniști cînd cei doi adversari se salutară și începură meciul. Kori luă imediat inițiativa, deplasîndu-se ca o felină în jurul lui Yamoto, lansînd atacuri fulgerătoare, care însă nu-și nimereau ținta. Yamoto, a cărui tehnică era complet defensivă, nu părea să se miște.

După douăzeci de minute de meci, Kori, în ciuda vitezei sale, nu părea să străpungă apărarea maestrului. Din cînd în cînd, Steve îl privea cu coada ochiului pe Bishop care părea să urmărească meciul într-o stare de exaltare vecină cu transa.

Kori atacă din nou, furios că nu reușește să-l atingă pe Yamoto. Deodată, într-un acces de mînie, lovi violent cu sabia antebrațul adversarului, pentru a-l răni. Dăduse lovitura cu toată puterea — o greșeală capitală într-un astfel de meci. Se auzi o trosnitură și antebrațul lui Yamoto fu fracturat. Mulțimea tresări. Kori rămase nemișcat, cu ochii fixați asupra bătrînului, fără umbra vreunei remușcări. Își prezentase demonstrația.

Yamoto îi făcu un semn discret din cap adversarului, pe urmă, tot timpul surîzător, își ridică brațul frînt și îl puse sub centura kimonoului. O expresie confuză apăru pe fața lui Kori care, presimțind pericolul, deveni încordat, dar prea tîrziu. Yamoto atacase. Spectatorilor li se păru că bătrînul trecuse încet pe corpul adversarului său, mîngîindu-l cu mîna validă și cu picioarele, ca un fluture alb de o specie necunoscută legănîndu-se deasupra unui obiect. Mișcările îi fură atît de rapide că nu se observă nimic. Abia la sfîrșit lumea putu să constate rezultatul mîngîierii.

Chipul lui Kori părea să-și fi schimbat trăsăturile. Sîngele îi șiroia din tot corpul. Silueta lui, sfărîmată, răsucită, se prăbușise pe covor și ochii lui exprimau o durere cumplită. O liniște de moarte domnea în sală.

Yamoto se înclină în fața victimei sale, pe urmă în fața mulțimii. Un surîs de fericire îi ilumina trăsăturile. Părăsi sala și, încet, mulțimea ieși după el.

Steve se întoarse spre Bishop. Vru să vorbească, dar se stăpîni văzînd expresia lui Bishop care privea silueta dislocată de pe covor. Bishop părea transformat în statuie, înmărmurit de ceea ce se petrecuse. Steve recunoscu pe chipul lui o expresie asemănătoare cu aceea pe care o avea Yamoto atunci cînd părăsise sala.

DUPĂ meci se duseră la Bishop și jucară o partidă de Go ; acesta destupase o sticlă de Chateau-Margaux și se instalară în salon, ascultînd un concert de Bartock. Bishop nu pronunțase decît cîteva vorbe după meciul de karaté. Nu părea să fi ieșit din transa care îl cuprinsese în sala de gimnastică.

Steve mută o piatră, pe urmă ridică ochii spre Bishop care se uita în gol.

— Ei !

— Ce-i ? zise Bishop, care părea că se trezește din reveria sa.

— Abia ai deschis gura după meci.

— Se poate, spuse Bishop, ridicînd din umeri.

— Practic l-a asasinat pe tipul acela.

Bishop mută o piatră, pe urmă îl privi pe Steve zîmbind.

— Asasinatul nu este decît o categorie de condamnare la moarte. Asta înseamnă să omori fără permis. Toată lumea ucide. Singura diferență este permisul. Guvernele, poliția, militarii au un permis dat de instituțiile noastre.

— Gîndești că Yamoto este un ucigaș ? întrebă Steve, oarecum descumpănit de răspunsul lui Bishop.

— Este un ucigaș care nu ucide, răspunse Bishop concentrîndu-se asupra jocului. E ciudat. Nu... pentru el regulile sînt foarte importante. Nu este liber.

— Cum poți să fii pe de-a-ntregul liber ? Această pretenție nu este numai o abstracție ipotetică ?

— Nu cred, zise Bishop. Este vorba de a avea conștiința opțiunilor pe care le faci, a hotărîrilor pe care le iei, este vorba despre acte care nu au nimic de-a face cu regulile... care se află dincolo de reguli... este vorba de tot ceea ce ține de expresia eului.

— Atunci, haide, să ne înțelegem. Vorbești de o societate ai cărei membri sînt liberi să trăiască așa cum vor ?

Bishop zîmbi discret.

— Nu vorbeam de societate, ci de individ. Veritabila demonstrație a acestei libertăți constă în actele unice ale individului, oricare ar fi ele și oricare ar fi consecințele lor. Libertatea nu poate să vină decît dacă nu există nici mobil și nici pasiune. Numai atunci se poate exprima voința personală pură. Numai atunci ea poate să apară ca o formă de artă a vieții.

— Artă ? strigă Steve.

— Da. Desigur ! Gestul trebuie să fie un scop în sine, așa cum omul este un scop în sine. (Bishop arătă tablourile de pe pereți.) Pentru adevăratul artist... geniul, creația nu sînt un mijloc, o manieră de a obține o recompensă oarecare. El încearcă să se exprime pe sine. Chiar... (Ezită.) Chiar actul unui ucigaș poate să fie o formă de artă dacă este întreprins cu puritate... fără mobil, din moment ce se situează dincolo de cea mai înaltă regulă a societății... dincolo... în întregime liber. Întreprinsă fără mobil, ea reprezintă forma de artă cea mai sublimă pe care omul o poate cunoaște, căci pentru a se exprima, omul este propriul său instrument.

Steve nu-și putea lua ochii de la chipul lui Bishop. Acesta păru deodată transformat. Avea o expresie însuflețită, era plin de entuziasm. Ochii săi larg deschiși străluceau de un foc aproape evanghelic în timp ce continua :

— Înțelegi, omul nu face nimic altceva, nimic decît planul său... proiectul său de existență. Pentru a fi liber, trebuie ca proiectul să fie un reflex al logicii pure. Omul nu este, la urma urmei, decît rezultatul tuturor actelor sale : puțin importă că aceste acte par iraționale restului umanității din moment ce ele exprimă logica liberei alegeri. (Reflectă o clipă.) Da... chiar alegerea de a ucide.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Este opinia dumitale profesională ? întrebă în sfîrșit Steve.

Bishop desluși în intonația sa o insinuare periculoasă. Deveni rigid și se retrase în el însuși ca o anemonă de mare pe care cineva o atinge.

— Este opinia mea personală, zise el pe un ton sec.

— De acord, bătrîne, nu trebuie să te simți jignit, zise Steve, incapabil să-și mai ascundă nerăbdarea și mînia în fața manevrei de retragere a lui Bishop.

— Nu mă simt jignit.

— Vorbe. Ascultă, bătrîne, știm amîndoi să citim printre rînduri și să înțelegem mai mult decît spun cuvintele, dar de fiecare dată cînd sîntem la un pas de a vorbi deschis, se petrece același lucru. Atîta timp cît discuți pe planul care îți convine, un plan ipotetic, *să presupunem de exemplu*... totul merge bine. Dar atunci cînd mă apropii și pun o întrebare precisă, te retragi cu o piruetă sau te duci să-ți cauți chibriturile. Ce se petrece, pentru numele lui Dumnezeu ? Aș vrea tare mult să știu.

— De unde tragi concluzia asta... ?

Steve nu admitea nici o eschivă.

— De acord, să nu mai vorbim.

— Foarte bine, zise rece Bishop la capătul unui lung moment de tăcere.

Steve sări în picioare.

— Nu... S-o lăsăm cu adevărat baltă. Nu e posibil să renunți la jocul dumitale ? De acord. Sînt fără îndoială idiot. Da... e mai bine s-o lăsăm baltă.

Ieși din încăpere, coborî scara și se îndreptă spre ușa de intrare. Bishop îl strigă de pe scară.

— Steve. Dacă pleci, tu ai vrut-o... nu eu. Să nu uiți asta.

Steve se întoarse și-și ridică ochii spre Bishop. Mînia îi schimonosea fața.

— Da... ei bine, eu nu văd chiar așa lucrurile.

Se întoarse și ieși trîntind ușa.

Bishop rămase nemișcat vreme îndelungată. De-abia după un timp tăcerea din casă începu din nou să-l copleșească.

În cursul săptămînii următoare, Bishop încercă să-și alunge din minte afinitatea pe care o simțise pentru Steve la restaurant. La început, ocupațiile sale obișnuite îl ajutară să uite, dar încet-încet, pe măsură ce săptămîna trecea, își dădu seama că nu se mai putea gîndi la altceva. Tot timpul avusese impresia că va muri sufocat, pe cînd în cursul scurtelor clipe pe care le petrecuse împreună cu Steve, vorbise cu el, senzația aceea dispăruse și, pentru prima oară în viața lui, aflase ce înseamnă să respiri liber.

Vineri seara se afla din nou singur în salon, înconjurat de albume cu reproduceri de Soutine și Goya, ca și de ilustrații la *Infernul* de Doré. Timp de mai multe ore încercase să se cufunde în puritatea liniilor și culorilor, dar eforturile îi rămăseseră zadarnice. Nu găsea nici un refugiu și se simțea cuprins de panică, înconjurat de inevitabila și eterna liniște din casă care îl apăsa. Știa că trebuie să facă o alegere dacă dorea să continue să trăiască, știa că era la capătul puterilor. Ridică receptorul și formă numărul lui Steve.

A doua zi dimineața, la orele opt, erau din nou așezați în fața unei cafele în salonul lui Bishop. Cînd sosise Steve, Bishop vorbise verzi și uscate, încercînd să amîne inevitabilul. Steve rămase liniștit și rezervat. Cu timpul, în încăpere se lăsă o tăcere jenantă.

— Am putea intra direct în subiect, zise, în sfîrșit, Steve privindu-l pe Bishop drept în ochi.

— Chiar dacă te-ar costa viața ?

— Da, cu siguranță, răspunse Steve imediat.

— Gîndește-te bine, zise Bishop. Părăsim domeniul abstracției. Nu mai e vorba de filosofie pentru studenți de anul unu. Ești cu adevărat capabil ?

Steve se gîndi îndelung înainte de a răspunde :

— Dă-i drumul mai departe.

Bishop se așeză în fața lui Steve și îl privi fix. Fața îi devenise o mască. Încerca să înțeleagă ce se petrece în mintea lui Steve. Liniștea dură mult timp. În sfîrșit, Bishop dădu din cap și începu să vorbească.

— Ai auzit deja pronunțîndu-se cuvîntul de „profesionist" în alt sens decît sensul lui normal ?

— Da.

— Unde ?

— Tatăl meu îl folosea. E vorba de un fel de crupier, de un băiat care face jocurile.

— Alt sens ?

— Da, desigur. Un ucigaș. Unul care își face din asasinat o profesie. Și ce-i cu asta ?

Bishop se așeză într-un fotoliu și păru să se relaxeze.

— Atunci iată-ne ajunși acolo unde trebuie.

— Cu asta te ocupi ? întrebă Steve.

Bishop aprobă cu un semn din cap. Steve surîse.

— Ei, glumești.

— Nu sînt înzestrat cu simțul umorului, zise Bishop. Știu că e un defect, dar n-am ce face.

— De ce mi-ai spus-o ?

Un fulger de mînie trecu pe chipul lui Bishop.

— Destul cu gluma ! O știai de la început și nu te-ai lăsat pînă nu m-ai făcut s-o spun. Nu-i așa ?

Steve dădu din cap.

— Ți-am spus-o pentru că am nevoie de un ajutor. Pari să împărtășești convingerile mele și cred că ai și calitățile necesare. Cîteodată, voi avea nevoie să fiu secondat. Vezi, eu nu sînt ca tine, nu pot să trăiesc numai în mintea mea. De cîtăva vreme constat că nu mai suport izolarea. Înțelegi că nu pot să am legături prea strînse cu nimeni, din pricină că fac ceea ce fac. Oamenii se așteaptă întotdeauna să le explici diverse lucruri, cum îți petreci timpul. Este imposibil. În afară, desigur, dacă aceste legături... să le spunem de prietenie... te leagă de cineva care este

la curent cu toate. Înțelegi, asta e slăbiciunea mea ; nu suport singurătatea. Asta explică propunerea pe care ți-am făcut-o.

— Primești bani pentru asta ?

Bishop aprobă din cap.

— Atunci asta nu elimină puritatea teoriei dumitale ? Vorbesc de mobil. Dacă o faci pentru bani...

— Primesc bani, îl întrerupse Bishop, dar nu acesta e mobilul. Mijloacele mele personale îmi permit să trăiesc fără nici o grijă. Cred că aceeași este situația ta, cu moștenirea de la tatăl tău. Nu, oamenii pentru care lucrez îmi oferă doar ocazia. Nu am cu adevărat nevoie de ei, dar înțelegerea noastră funcționează de o manieră simbiotică. Vezi vreo contradicție ?

— Nu, răspunse Steve după ce se gîndi o clipă.

— Îți propun să te instruiesc, urmă Bishop pe un ton practic. Am să te învăț tot ceea ce știu. Cînd vei fi gata, am să-ți încredințez prima execuție. După asta, vei putea să continui de unul singur sau să rămîi cu mine. Ce zici ?

Steve surîse :

— Am de ales ?

Bishop își luă bulgărele de ceară de pe masă și începu să-l frămînte. Cînd vorbi, vocea îi era glacială :

— Întotdeauna poți să alegi între mai multe posibilități, dar cum ți-am mai spus, trebuie să-ți asumi responsabilitatea.

Steve privi la mîna lui Bishop ale cărei degete se mișcau cu regularitate, pe urmă surîse.

— Ai un ajutor, domnule Bishop.

— Un asociat, replică Bishop. (Lăsă bulgărele de ceară să cadă pe masă, pe urmă se apropie de Steve și îl privi.) Trebuie mai întîi să-ți schimbi înfățișarea. Complet. Inclusiv părul. De acum vei avea înfățișarea oricui de pe stradă. Banală. Normală. Anonimă.

— E obligatoriu, nu-i așa ?

— Doar te-ai angajat, răspunse Bishop pe tonul cel mai serios.

ANTRENAMENTUL lui Steve McKenna începu de-a doua zi într-un poligon de tir din Long Island. Avea o pușcă Beretta perfect calibrată. Bishop îi dădea ultimele sfaturi.

— Nu. Ține arma de parcă ar fi vorba de prelungirea brațului tău. Deschide larg ochii. Întorcîndu-se către groapa aflată la celălalt capăt al poligonului strigă : Dă-i drumul !

Un porumbel de argilă fu aruncat din groapă și parcurse jumătate din poligon cînd Steve trase. Pasărea se sfărîmă.

— Bine. Merge, zise Bishop bătîndu-l pe umăr.

Steve surîse și strigă :

— Dă-i drumul !

În timp ce Steve continua să tragă, Bishop începu să-l întrebe noțiunile de balistică pe care i le dăduse, mai înainte.

— Winchester, 300 magnum, 11,7 g. Viteza la gură ?

— 936, răspunse imediat Steve pulverizînd un porumbel de argilă.

— Săgeată la două sute de metri ?

— 5,4 cm. Dă-i drumul !

Trase și nu lovi.

— La trei sute de metri ?

— 14,5 cm. Dă-i drumul !

Trase și nu nimeri.

— 9,7 g la trei sute de metri ?

— 13,5. Dă-i drumul !

Trase și nimeri.

— Nu, 13, rectifică Bishop.

— Ești sigur ?

Bishop surîse.

— Vrei să facem pariu ?

— Da.

— Ei, drace.

— Îți mulțumesc că mă crezi pe cuvînt, zise Bishop alegînd o pușcă, pe urmă așezîndu-se la linia de tragere. Își încărcă arma cu patru cartușe și strigă către groapa din dreapta, pe urmă către cea din stînga : Duble. Se întoarse spre Steve. E ca și cum ai arăta ceva cu degetul. Dă-i drumul ! (Doi porumbei de argilă fură lansați din fiecare groapă. Bishop duse arma la umăr încet și trase patru lovituri una după alta. Cei patru porumbei de argilă se făcură praf sub ochii lui Steve.) Cam așa, zise Bishop cu nonșalanță.

Steve surîse.

În aceeași seară, Bishop își urmă cursul de balistică. Lucrară în salonul lui Bishop. Panoul de afișaj era scos și acoperit de grafice arătînd căderea parabolică a gloanțelor de diferite greutăți și diametre. Erau de asemenea scheme ale diverselor mecanisme de trăgaci. Petrecură acolo mai multe ore. După care Bishop abordă probleme din afara tehnicii.

— Cînd un individ trebuie să dispară, consiliul, oamenii situați la cel mai înalt eșalon, stabilesc un dosar, un raport preliminar cuprinzînd o parte din antecedentele sale, un studiu asupra comportamentului său, lucruri de astea. Sînt oameni foarte pricepuți în asemenea chestii. Raportul mi-e trimis, îl studiez și stabilesc metoda cea mai bună.

— Cum ? întrebă Steve.

— Depinde. În general fac ca totul să treacă drept accident. Consiliul Național de Securitate editează o foarte bună carte despre statisticile-accident. Mă servesc de asemenea de Analiza statistică a Statelor Unite. Mă silesc să nu utilizez niciodată o armă convențională. E vorba întotdeauna de mobil. Moartea trebuie să se datoreze fie unui accident, fie unei cauze naturale, sau omul trebuie să dispară pur și simplu. Metoda de execuție pe care o aleg trebuie să fie rezultatul informațiilor din raport.

— Și dacă nu găsești acolo nimic care să-ți fie util ?

— Imposibil, spuse Bishop surîzînd. În schema vieții, orice om este vulnerabil de o manieră sau alta. Șmecheria constă s-o studiezi foarte atent pentru a afla această vulnerabilitate naturală. *Naturală*. Cu cît ea este mai puțin naturală cu atît sînt mai multe șanse ca să ratezi și să se poată ajunge la originea planului. Odată ce consiliul a luat hotărîrea, e rîndul meu să intru în scenă. După execuție, distrug raportul. Plata se face în numerar. Am o remunerație anuală și una de fiecare misiune. Această ultimă sumă este proporțională cu importanța celui ucis și dificultatea execuției. Între 10 000 de dolari și 100 000 de dolari.

— Cunoști cauzele asasinării ?

— Nu. Consider ca important să nu le știu.

— Și niciodată n-ai dat greș ? Nu te-ai înșelat niciodată ?

Bishop surîse.

— Supraviețuirea mea depinde sută la sută de eficacitatea pe care o am. O ratare și gata...

Steve nu zîmbi. Înțelesese.

Antrenamentul urmă fără răgaz pînă sîmbătă inclusiv. Duminică, Bishop propuse să se meargă la grădina zoologică din Bronx. Steve crezuse că va fi o zi de pauză, dar tot mergînd în mijlocul unei mulțimi de copii care se jucau, Bishop își continuă lecția în sunetul muzicii unor călușei de lemn care se învîrteau.

— Înșiră-mi nervii optici, începînd cu nervul motor ocular.

Steve se conformă fără cea mai mică ezitare.

— Chiasma. Foramen opticum... Mușchiul ridicător al pleoapei superioare.

— Bine. Și acum oasele sacrumului.

Din nou Steve răspunse fără să ezite :

— Bine. De sus în jos : apofiza articulară superioară... corpul primelor vertebre ale sacrumului... pe urmă prima...

Bishop, impresionat, începu să rîdă :

— Iată un om inteligent. Foarte inteligent.

În aceeași seară mîncară într-un mic restaurant de pe Bleckeer Street. Vorbiră mai ales despre trecutul lor, despre raporturile pe care le avuseseră cu tații și despre asemănările din viața lor. Către sfîrșitul serii, Steve puse o întrebare care îl preocupa de mai multe zile.

— De ce frămînți tot timpul bulgărele ăsta de ceară ?

Bishop se gîndi o clipă, pe urmă răspunse surizînd :

— Nu e decît o obișnuință. Dar cred că ea are o valoare practică.

Pe masă era un păhărel gol de lichior. Bishop își introduse degetul inelar și cel arătător și împinse pereții paharului pînă cînd acesta se făcu țăndări. Mai demonstrase ceva.

Antrenamentul de luni începu prin exersarea diferitelor metode de atac. În atelierul său, Bishop își instalase un bloc de lemn care aducea vag cu capul unui om. De fiecare parte a blocului cîte un cerc de cauciuc ținea loc de urechi. Bishop îl privi pe Steve apropiindu-se încet de cap și, deodată, punîndu-și cu violență mîinile pe tampoanele moi.

— Bine, zise Bishop. Dar atenție să nu lași semne.

— Care e principiul ?

— Vibrațiile următoare șocului provoacă o ruptură a timpanelor și declanșează o hemoragie cerebrală, răspunse Bishop cu un ton precis, academic și lipsit de emoție.

Seara avu loc prima lecție de chimie. Steve îl privi pe Bishop turnînd un lichid limpede pe o substanță păstoasă, roșie-brună, pe care o pusese pe o hîrtie filtru așezată pe o eprubetă.

— Speli mai întîi cu alcool... (Luă o altă eprubetă cu lichid limpede și o turnă pe pastă.) Pe urmă cu eter.

Luă precipitatul și îl turnă într-o fiolă mică. Termină de umplut fiola cu eter.

— Așa se fabrică tri-iodura de azot. Atîta timp cît este moale, nu e periculoasă. Odată uscată... ei bine, o muscă ar face-o să sară în aer așezîndu-se pe ea.

Dădu fiola lui Steve care se ridică s-o privească la lumină fascinat.

— Extraordinar.

Cursurile de chimie despre explozive continuară o săptămînă și jumătate și Bishop se străduia să nu le întrerupă în timpul vizitelor pe care le făceau la diferite muzee și galerii ale orașului. Într-o miercuri merseră să vadă o expoziție de sculpturi cinetice la muzeul evreiesc. În timp ce treceau prin săli cu construcții mobile și prisme infinite, Bishop continua instruirea lui Steve.

— Dinamita ?

Steve nu-și pierduse ritmul rapid al răspunsurilor :

— Nitro : 0,5 ; fulmicoton ; nitrat de amoniu : 59,5 ; pulbere neagră : 6 ; oxalat de amoniu : 5 ; clorură de sodiu : 19,5.

Se opriră în fața unei structuri confecționate din tije de fier, angrenaje, motoare, totul înfășurat într-o rețea de fire de oțel înlănțuite. Bishop apăsă pe un buton aflat la baza structurii și toată masa aceea de fier fu străbătută de fulgere luminoase, de scîrțîit de roți, de zgomot de motor. Rămaseră să privească un moment această mașină, pe urmă Bishop scutură din cap și arătă o ușă pe care scria *Ieșire*. În timp ce plecau, Bishop continuă lecția :

— Compoziția de nitrat de amoniu.

— Da, zise Steve. Nitrat de amoniu : 63,5 ; floare de sulf : 2 ; pulbere de cărbune de lemn : 18,5 ; sulfat de amoniu : 7,5 ; apă : 1 ; și... ah, da... sulfat de cupru : 7,5.

Ieșiră din muzeu pe Strada numărul 5, chiar în fața parcului. Steve plecă înainte și merse o bucată de drum pînă își dădu seama că Bishop nu mai era lîngă el. Întorcîndu-se, îl văzu aproape de intrarea muzeului, cu ochii ațintiți asupra unei scene de familie, tragicomică, care se desfășura pe trotuar, nu departe de el.

O pereche, însoţită de doi copii, încerca zadarnic să domine gălăgia puştilor ale căror veşminte erau pline de pete de ciocolată ce se revărsase din cornetele lor de îngheţată. Cel mai mic dintre băieţi, legat cu o curea într-un cărucior, se zbătea furios.

Steve se întoarse lîngă Bishop şi privi o clipă spectacolul cu un oarecare amuzament înainte de a întreba :

— Ce s-a întîmplat ?

— El, zise Bishop, arătînd cu bărbia spre tatăl copleşit.

— Ce-i cu el ?

— Să presupunem că trebuie omorît. Vreau să-mi pregăteşti un raport bazat pe observaţiile tale personale. Din acest moment te ocupi de treaba asta. Vezi ce poţi să descoperi. (Se gîndi o clipă.) Da, cred că e timpul să treci la faza asta. Descurcă-te cum ştii. Vino să mă vezi cînd eşti gata. De acord ?

Steve aprobă cu un semn din cap. Se întoarseră să privească familia timp de cîteva clipe. Pe urmă Bishop se îndepărtă de Steve fără să zică vreo vorbă.

Două săptămîni mai tîrziu, Steve veni la Bishop cu rezultatul observaţiilor sale. Cei doi bărbaţi se aşezară în faţa tablei, în salonul lui Bishop, pentru a studia informaţiile care erau afişate acolo. Bishop fu impresionat de grija cu care fusese făcută treaba. Printre grafice şi scheme, era o fotografie a bărbatului luată cu teleobiectivul. Folosirea timpului era descrisă pînă la jumătate de minut. Dosarul medical, extrem de detaliat, se întindea pe ultimii şapte ani. Erau şi planurile uzinei de mobile din Long Island City, unde omul lucra la serviciile de întreţinere şi supraveghere, ca şi traseul deplasărilor sale obişnuite prin uzină.

Analizară vreo trei ore pînă cînd Steve îndrăzni să spună :

— Ascensorul uzinei.

— Explică-te, zise Bishop prudent.

— Este primul care se serveşte de el, dimineaţa. Soseşte la uzină la orele patru. În acest moment este singur, cu excepţia paznicului care se află în faţa clădirii, destul de departe de acolo. Primul lucru pe care îl face este să ia ascensorul pînă la acoperiş ca să verifice şi să regleze aparatele de climatizare şi ventilaţie. Ascensorul e vechi — o antichitate. Un cablu se rupe. Accident din pricina unei neglijenţe datorate companiei.

Bishop dădu din cap.

— Ce nu merge ?

— Prea schematic, răspunse Bishop. Este imposibil să simulezi prăbuşirea prin uzură a cablului fără să pierzi mult timp şi fără să apelezi la mijloace foarte complicate. Un specialist nu trebuie să fie prea priceput pentru ca să repereze o ruptură de cablu făcută cu o unealtă sau un acid.

— Şi ce dacă ? Nu vor şti cine a făcut-o, replică Steve imprudent.

Bishop deveni rigid, se întoarse spre Steve pe care îl privi cu mînie, pe urmă îi vorbi printre dinţi :

— Să nu-mi spui niciodată „şi ce dacă ?" cînd muncim la treaba asta. Să nu-mi mai spui niciodată.

— De acord, bătrîne, răspunse Steve umil.

— Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Este vorba de viaţa mea. De a ta ! În cazul unei rupturi de cablu, şansele sînt împotriva ta. Nu trebuie să aibă loc vreo anchetă. Nu trebuie să fie nici măcar vreo bănuială. Ai înţeles ?

— Am înţeles, spuse Steve pocăit.

Bishop se întoarse către panou, îl studie o vreme, pe urmă, luînd un stilou, trase o linie între schema ascensorului, acoperiş şi partea din palier a ultimului etaj situat chiar în faţa ascensorului. Se dădu înapoi, continuînd să studieze raporturile dintre scheme, pe urmă dădu din cap.

— Ia uită-te, zise el lui Steve. Ce zici de asta ? El urcă în ascensor şi iese pe acoperiş. Ascensorul are o uşă dublă, nu-i aşa ? (Steve aprobă din cap.) Bine, este un dulap unde se pune materialul de întreţinere, chiar lîngă uşa de acces la acoperiş. Cînd urcă, un om îl aşteaptă acolo, ascuns în dulap. Tipul iese pe acoperiş. Stă acolo... Cît timp ?

— În jur de douăsprezece minute, spuse Steve uitîndu-se la notele lui.

— Destul, urmă Bishop. Omul iese din dulap, închide uşa exterioară, trimite ascensorul jos, pe urmă redeschide uşa făcînd să sară circuitul electric de siguranţă. Atunci nu este deloc lumină în partea aceea de palier. Individul nu-şi va da seama că ascensorul nu mai este acolo Nimic nu va părea schimbat ; ascensorul aşteaptă, uşa e deschisă. Omul se întoarce, se ascunde din nou în dulap. Individul revine de pe acoperiş şi se îndreaptă către ascensor. Omul iese din dulap, se aşează în spatele lui... şi îl împinge. Urcă apoi pe acoperiş, trece pe acoperişul clădirii învecinate şi se întoarce liniştit acasă. Fără manevre complicate. Acest gen de accidente este destul de frecvent. Vezi vreun inconvenient ?

Steve se gîndi un moment, pe urmă surîse şi spuse :

— Nu...

Bishop dădu grav din cap, pe urmă luă în mînă cărticica editată de Consiliul Naţional de Securitate şi citi :

— Între vîrstele de 45 şi 64 de ani, din cifra totală de morţi prin accidentare, 10 431 se datorează căderilor. (Puse la loc cartea.) Cînd diferenţa de nivel e importantă, căderea e fatală.

— Este mijlocul pe care l-ai alege ? întrebă Steve.

Bishop îi zîmbi şi se întoarse către tablou.

— Mai sînt şi altele. De exemplu...

Fu întrerupt de sunetul soneriei.

— O recomandată expres pentru domnul Arthur Bishop, zise poştaşul citind numele de pe plic.

— Da, eu sînt, zise Bishop şi semnă recipisa în schimbul unui mare plic sigilat. Mulţumesc.

Poştaşul dădu din cap, coborî treptele peronului şi plecă. Bishop îl privi un moment, pe urmă scrută locurile pentru a vedea dacă l-a zărit cineva. Împrejurimile erau pustii. Bishop închise uşa şi urcă în salon.

În faţa tablei, Steve calcula într-un carnet. Se întoarse cînd Bishop intră în încăpere.

— Hei... Am o altă idee...

Fu oarecum derutat de ciudatul surîs al lui Bishop. Acesta întinse braţul cu plicul către Steve. Urmă o lungă tăcere. În sfîrşit, Steve înaintă şi luă plicul.

— Deschide-l, spuse Bishop fără să înceteze să zîmbească.

Steve deschise repede plicul şi scoase un teanc de foi. Citi titlurile de pe fiecare pagină, pe urmă zări o fotografie format 20x25. Era portretul unui bărbat pe care îl privi înainte de a se uita la Bishop.

— De data asta, este de-adevăratelea, zise el încercînd să-şi stăpînească entuziasmul.

— De-adevăratelea, confirmă Bishop apropiindu-se de tablă.

Steve îl privi un moment, pe urmă veni să-l ajute să înşire pe tablă datele lecţiei.

DOUĂ nopţi mai tîrziu, Steve şi Bishop erau culcaţi pe burtă în ierburile înalte ale colinei de pe proprietatea omului care trebuia ucis. Era un domeniu mare de cinci hectare aşezat chiar în afară de Riversdale şi înconjurat de un gard electric. Casa era construită pe o ridicătură la capătul unei lungi alei, care şerpuia de la poarta principală, acţionată electronic. Ai fi zis că e vorba de o fortăreaţă.

Bishop privi locurile cu ajutorul binoclului cu lentile infraroşii, în timp ce Steve nota. După zece minute, Bishop remarcă un obiect strălucitor : o rondelă pusă la capătul unei tije metalice, plantată în pămînt şi lungă de vreo douăzeci de centimetri. Mutîndu-şi binoclul spre dreapta,

văzu încă una... pe urmă o a treia. Rondelele înconjurau casa. Era vorba fără îndoială de un sistem de emisie-recepție.

— Casa este înconjurată de o protecție electronică. Nu poți să te apropii la o sută de metri fără să fii reperat.

Steve notă și Bishop își continuă observațiile. Își îndreptă binoclul spre poarta de intrare. O cameră de televiziune în circuit închis era îndreptată spre spațiul situat înaintea porții grilajului.

— Cameră de televiziune la grilajul de la intrare, zise el.

Steve notă. Binoclul se îndreptă din nou spre casă. La ușa de la intrare erau două camere îndreptate spre spațiul aflat înaintea casei și orientate în sens contrar pentru a mări amploarea cîmpului vizual.

— Două camere de televiziune la ușa de intrare, anunță Bishop care examina ușa cu binoclul și continuă : încuietori duble la ușa de la intrare.

— Bine, zise Steve scriind.

Bishop își îndreptă binoclul spre marea fereastră a salonului. Un bărbat solid era așezat înaintea unui televizor. Avea căști la urechi pentru ca zgomotul să nu deranjeze pe ceilalți din casă. Un Colt 38 automat era așezat la îndemîna sa pe o măsuță unde se afla o lampă. În fața bărbatului, pe perete, se afla o cameră de televiziune, comutatoare de interfon și comenzile sistemului de alarmă. Bishop comunică observațiile sale lui Steve care continua să noteze, pe urmă privi din nou la omul care era așezat în fața televizorului. Bătea în brațele fotoliului rîzînd de ceea ce vedea pe ecran.

— Bine, acum e de serviciu numărul doi.

Steve își privi ceasul, notă ora și anunță :

— Orele trei și jumătate. Și numărul doi este în camera de jos, care dă în spate. Steve scrise, Bishop continuă să-l privească pe numărul doi pe urmă îi trecu binoclul lui Steve zicîndu-i : Uită-te.

Steve duse binoclul la ochi și îl îndreptă spre omul așezat în fața ecranului.

— Pare al dracului.

Coborî binoclul și îl privi pe Bishop care dădu din cap impasibil.

Dimineața erau în fața tablei ocupați cu triatul informațiilor pe care le culeseseră în timpul nopții. Aveau acum un plan al casei cu încăperi și culoare. Aveau de asemenea și modul în care își petreceau timpul paznicii, ca și schemele care indicau poziția camerelor, ale emițătoarelor-receptoare și amplasamentul grilajului de la intrarea principală.

După ce studie tabla în liniște, timp de aproape o jumătate de oră, Bishop spuse în sfîrșit :

— Paznicul nu va deschide cu siguranță ușa fără să fi privit mai întîi ecranele de televiziune. Îi va trebui pe urmă să deschidă cele două încuietori. Asta mi-ar crea poate timpul să mă așez în poziția... (Dădu din cap. Nu avea încă o idee precisă. Privi mai atent modul de întrebuințare a timpului paznicilor.) Să vedem ce găsim aici, continuă el. Bine... sînt doi care veghează asupra lui, tot timpul, cu excepția nopții. (Se îndepărtă de tablă și începu să măsoare încăperea.) Care este orarul paznicului numărul doi ?

— De la miezul nopții la orele patru, răspunse Steve.

— Bine... bine... Guvernanta este liberă vineri, de la orele șase seara pînă sîmbătă la prînz...

Încetă brusc să meargă și reveni la tablă. Liniștea păru fără sfîrșit. Lui Bishop îi trecu prin cap o idee căci se întoarse spre Steve.

— Vreau să te duci să închiriezi trei mașini diferite la trei agenții diferite.

— De ce trei ?

Bishop dădu din cap arătînd cartea de telefon cu degetul. Steve ridică din umeri, o luă și începu s-o răsfoiască. Bishop se apropie de tablă parcurgînd cu repeziciune din ochi datele care erau afișate acolo.

Petrecură săptămîna următoare, ținîndu-se după individ și gorilele lui. Pe măsură ce zilele treceau, reieșea un program aproape fix, pornind de la un număr de activități care păreau să fie de rutină. Asta începea luni, la orele șase, dimineața, în mijlocul pieței de flori, la doi pași de Strada nr. 6.

Strada nr. 28 era în plină efervescență. În această stradă strîmtă se strecurau camioanele care își descărcau marfa lor delicată. Aerul era greu de arome dulci și amețitoare. În multe unghere, de-a lungul trotuarelor, vînzătorii își strigau marfa.

Steve și Bishop erau așezați, de o jumătate de oră, într-un Plymouth oprit la capătul străzii, în apropiere de Strada nr. 7, cînd tipul și gorilele lui ieșiră dintr-un depozit, o sută de metri mai încolo. Gorilele examinară strada, pe urmă îi făcură semn omului care întîrziase o clipă sub un portic. El ieși în stradă, cu un portofel în mînă. Cei trei bărbați se apropiară de un Lincoln și luară loc în el. Mașina se îndepărtă încet în direcția Străzii nr. 5.

— Bine, zise Bishop.

Steve demară și Plymouthul se luă după Lincoln. În timp ce își croia drum printre cărucioare și camioane, o inscripție pe un zid, la capătul străzii, îi atrase atenția lui Bishop : Atelierele de tablă. Scoase un carnețel din buzunar și își notă adresa cînd trecură prin fața imobilului, făcu repede o schiță a intrării străduței care mergea de-a lungul clădirii și a peronului de descărcare de la capătul străduței.

— La ce-ți servește asta ? îl întrebă Steve aruncînd o privire către schiță.

— Nu știu încă, răspunse Bishop punînd la loc carnetul. Așa, de-o idee. Am să-ți spun mai tîrziu.

La mijlocul săptămînii, Steve și Bishop se aflau într-un Ford și priveau pe individ și gorilele lui cum părăseau subsolul unei clădiri de pe Strada 126.

— Despre ce-o fi vorba ? întrebă Steve văzînd portofelul plin.

— O loterie clandestină. Este afacerea înfloritoare din cartierul ăsta. Sau poate trafic de heroină. Greu de spus.

Din nou omul șovăi în timp ce paznicii săi inspectau strada. Urmă un semn și înaintarea prudentă pînă la Lincoln.

— S-ar putea zice că băieții ăștia stau lipiți de pielea patronului, remarcă Steve.

— Profesioniști, recunoscu Bishop pe un ton morocănos. Știu despre ce e vorba. (Lincolnul se îndepărtă ușor de trotuar.) Văzîndu-i cum acționează, deduc că fac asta de mult timp.

Dădu din cap. Steve demară și mașina lor începu s-o urmărească încet pe cealaltă. Bishop scrise ceva în carnet, pe urmă ridică ochii și se uită la Lincolnul care mergea cu vreo două sute de metri înaintea lor. Vocea lui avea o intonație ciudată și tristă cînd spuse :

— Ei drace... de mult timp.

Sîmbătă dimineața, la orele patru, erau nu departe de Sloppy Loui's, în fața clădirii principale a pieței de pește din strada Fulton. Așteptară douăzeci de minute înainte ca omul să părăsească imobilul și în tot acest timp Bishop aruncase cîte o privire la camionetele care treceau încărcate cu pește. La început, asta nu-l deranjase dar, încetul cu încetul, pe măsură ce lumina, și formele, și culorile se precizau odată cu zorii, atenția lui fu atrasă de ochii peștilor morți. Nu-și putea alunga ideea că toți acești ochi erau ațintiți asupra lui cu o concentrare malefică. Se sforță să se gîndească la altceva... la efectul pe care îl exercita asupra sa prezența lui Steve... dar ochii păreau să străpungă orice apărare. Simți cum i se accelerează ritmul respirației și suflul îi deveni mai scurt... simți gust de fiere...

— Iată-i, murmură Steve, întrerupînd cursul gîndurilor lui Bishop.

Acesta își reveni, ușurat, ca și cum l-ar fi atins o mînă rece.

Înainte de a se urca în mașină, omul glumi cu oamenii cu șorț care împingeau cărucioare în clădire.

— E amestecat cu adevărat în toate afacerile, nu cred că se plictisește tipul, zise Steve privind cum se îndepărtează Lincolnul.

Întorcîndu-se spre Bishop, fu surprins și oarecum descumpănit văzînd înfățișarea tovarășului său. Falca de jos lăsată, mușchii gîtului crispați. Bishop părea că vrea să vomite.

— Ce este ? întrebă Steve.

— Dă-i drumul odată, zise Bishop pe un ton tăios, întorcînd capul spre fereastră. Și abține-te să pui întrebări idioate.

*

Petrecură o bună parte a zilei fără să vorbească, în timp ce continuau să observe viitoarea victimă. Steve simțea tulburarea lui Bishop, tensiunea lui teribilă. Nu cunoștea cauza, dar știa că nu avea nici un interes să pună întrebări. În timpul săptămînilor pe care le petrecuseră împreună deveniseră într-un fel unul prelungirea altuia. Fiecare înțelegea starea celuilalt și cîteodată chiar și gîndurile. Această apropiere atrăsese după sine o serie de reguli tacite, prima fiind, cel puțin pentru Steve, să se țină deoparte atunci cînd Bishop avea o astfel de stare.

Totuși, către orele trei după-amiaza, în timp ce mergeau pe străzile liniștite și curate din Forest Hills, se părea că Bishop e din nou într-o bună dispoziție. Sporovăia destins cu Steve și, cîteodată, chiar și glumea. Lincolnul mergea încet înaintea lor în lumina scăzută a străzilor foarte umbrite.

După ce merseră așa, aproape la pas, timp de douăzeci de minute, Lincolnul se opri în fața unui mic parc înconjurat de trandafiri bine îngrijiți. În mijlocul parcului se aflau mai multe terenuri de crochet. Jucătorii erau toți oameni în vîrstă dintre care cel mai tînăr avea în jur de 60 de ani.

— Asta ar putea să fie interesant, spuse deodată Bishop. Oprește acolo.

Steve parcă în lungul trotuarului și stinse motorul. Omul și numărul unu coborîră din mașină și se îndreptară spre terenurile de joc. Era o scenă ciudată, aproape ireală. Bătrînii executau parcă un fel de balet cu încetinitorul, lovind bilele pentru a le face să treacă pe sub bolți. Cei care nu jucau luaseră loc pe băncile care înconjurau terenurile și își ridicau fețele spre soare ca și cum ar fi dorit să absoarbă o nouă viață de la căldura razelor sale. Bishop scoase un binoclu și îl duse la ochi.

Individul și numărul unu se apropiară de un bătrîn în vîrstă de aproximativ 84 de ani, care era pe punctul de a juca. Bătrînul îi zări, salută din mînă zîmbind, pe urmă le făcu semn să aștepte ca să-și execute lovitura. Tipul aprobă din cap. Bătrînul trase, pe urmă se adresă bătrînei cu care juca. Aceasta surise și dădu amabil din cap. Bătrînul se apropie de cei doi bărbați. Se așezară toți trei pe una din băncile libere, puțin mai departe de celelalte bănci care înconjurau terenul.

În mașină Bishop se grăbi să ia o sacoșă care era lîngă el, pe scaun, și scoase din ea un mic magnetofon căruia îi dădu drumul. Duse din nou binoclul la ochi și îl îndreptă spre chipurile celor trei personaje așezate pe bancă. După cîteva clipe de liniște Bishop începu să dicteze la magnetofon cuvintele pe care le citea pe buzele lor.

În parc, bătrînul spunea :

— Asta sosește mîine, la ora unu, cu El Al. Pot să fac să vă parvină la orele trei.

— Drace, răspunse omul. Vreau să dorm. Nu sînt...

Bătrînul îl întrerupse :

— De acord. Atunci poimîine.

— Nu. Merge. Mîine la orele trei dimineața, răspunse tipul după cîteva clipe de gîndire. Cum va fi livrată ?

— Într-o camionetă. La dumneavoastră acasă.

Victima se întoarse către numărul unu.

— Verificați marfa imediat ce sosește. Vreau un control sever. Dacă este cea mai mică îndoială... Ei bine, treziți-mă. Înțeles ? (Numărul unu dădu din cap și omul se întoarse spre bătrîn.) Nu avem nici un interes să fie vreo escrocherie.

Bătrînul surise :

— Știți unde mă găsiți totdeauna.

— Da... Da... e adevărat, spuse tipul surîzînd la rîndul lui.

El și numărul unu se ridicară, gata de plecare. Erau pe punctul de a se îndrepta spre mașină cînd bătrîna se apropie de ei. Tipul îi surîse.

— Ce mai faceți, domnișoară ? Frumoasă zi, nu-i așa ?

Îi vorbea cu o curtoazie exagerată. Femeia înclină din cap zîmbind. Împins de o bruscă generozitate, omul se hotărî să culeagă o floare dintr-un strat apropiat și s-o ofere doamnei.

— Aș vrea să vă ofer un trandafir.

Nu reuși să rupă tija pe care o răsucea în toate părțile. Deodată, tija se rupse înfigîndu-i un spin în deget.

Bishop dictă ultimele sale cuvinte magnetofonului :

— Blestemată floare !

Omul care trebuia ucis și numărul unu se urcară în mașină. Numărul doi dădu drumul la motor și mașina se îndepărtă de parc.

— Să-i urmăresc ? întrebă Steve.

— Nu, răspunse Bishop punînd magnetofonul în sacoșă. Cred că avem suficiente date. Mai rămîn unul sau două mici detalii... dar...

— Spune-mi... cine te-a învățat asta ?

— Ce anume ? întrebă Bishop.

— Să citești pe buze. Este cu adevărat fantastic.

Bishop surise :

— Secretele meseriei, dragul meu, nimic mai mult. Condu-mă la o cabină telefonică.

Se opriră lîngă un bistrou din Long Island City, chiar dedesubtul podului de pe Strada 59. Bishop coborî din mașină, intră în cabina telefonică, situată într-un colț al parkingului, răsfoi cartea de telefon și formă un număr. Steve, care parcase mașina, aștepta la ușa cabinei, curios să afle ce plănuia Bishop. Acesta îi surîse, pe urmă depărtă receptorul de ureche pentru ca Steve să poată auzi vocea interlocutorului.

— Aici atelierele de tablă, se auzi o voce de femeie.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva în legătură cu o lucrare în tablă, zise imediat Bishop schimbîndu-și puțin vocea.

Urmă o pauză, pe urmă zgomotul pe care-l face cineva cînd ridică un receptor din furcă.

— Aici e Frank.

— A... Am o bară de protecție de recromat, zise Bishop. Cît timp trebuie pentru asta ?

— Două zile.

— Perfect. Să vedem. Azi e joi. Dacă v-o aduc mîine, sîmbătă e gata, nu-i așa ?

— Sîmbăta nu lucrăm, răspunse Frank cu nerăbdare. Nu v-o putem da înapoi înainte de luni după-amiaza.

— Bine... de acord... Am să v-o aduc.

Frank puse receptorul în furcă. Bishop făcu la fel și surîse cînd văzu înfățișarea descumpănită a lui Steve.

SE reîntoarseră în Manhattan la atelierele de tablă din Strada 28. Făcură de două ori turul clădirii cu viteză mică. La primul tur Bishop luă note privind amplasamentul porților, tipul de încuietori, ferestrele, lărgimea străduței care mergea de-a lungul clădirii și legătura dintre rampa de încărcare și stradă.

În fața clădirii o camionetă era garată la intrarea pe străduță. Pe fiecare parte a camionetei se putea citi, cu litere groase : Atelierele de tablă — Finisaj de metale. Bishop notă dimensiunile aproximative ale inscripției.

La al doilea tur, Bishop scoase din sacoșă un aparat de fotografiat Nikon cu încărcare automată, evaluă lumina și reglă deschiderea și viteza. Cînd fură lîngă camionetă, îi făcu lui Steve semn să încetinească.

— Ușurel... mergi mai încet. Trebuie să ajungem alături de camionetă.

Cînd fură lîngă camionetă, Bishop declanșă rapid obturatorul de patru ori la rînd.

În aceeași seară, stăteau în camera obscură și priveau fotografiile mărite 40 x 50 ale panoului pe care Bishop îl fotografiase după-amiaza. În timpul developării clișeelor Steve nu pusese întrebări și Bishop nu suflase un cuvînt despre ce plănuia. La început pe Steve îl enervase sistemul ăsta, dar cu timpul începu să aprecieze această formă de învățămînt. Asta îi oferea o serie întreagă de surprize minunate despre care știa că fiecare dintre ele se înscria într-o mare idee conducătoare concepută de creierul lui Bishop. Bishop continuase să expună diverse aspecte teoretice ale proiectului, dar erau anumite lucruri pe care prefera să nu le dezvăluie decît în momentul acțiunii.

După ce puse fotografiile într-un dulap la uscat, Bishop se întoarse și le aplică un strat subțire de pastă de lipit sensibilă la o simplă presiune. Le făcu sul după aceea și le prinse cu un elastic. După care, împreună cu Steve, se spălă pe mîini și coborî să mănînce.

În timpul mesei nu-și spuseră mare lucru. În mai multe rînduri Bishop legă o conversație care nu avea nimic de-a face cu ceea ce făceau, vorbind de un concert la care dorea să asiste, de un film, de o nouă expoziție excepțională la Muzeul de artă modernă, dar conversația se stingea repede. Steve nu făcea nici un efort s-o întrețină. Vedea că Bishop este preocupat și știa că are mintea în altă parte: că socotea, verifica, cîntărea posibilități. Își terminară masa cu fragi sosiți de la Paris cu avionul în dimineața aceea, pe urmă băură cîte un păhărel. După aceea se apucară din nou de lucru în fața tablei din salon.

Timp de o oră Steve îl privi pe Bishop cum trasează linii și ia note. Lucra cu o concentrare absolută, în timp ce ochii îi săreau de la un detaliu la altul, verificînd mereu. Urmărea o ipoteză pînă la o concluzie pe care Steve o credea perfectă, de necombătut, după care o lua de la capăt cu o nouă ipoteză. La sfîrșit, Bishop mormăi. Cine știe de ce, nu era în apele sale.

— Nu este paznic în timpul nopții la atelierele de tablă. Sîntem liniștiți în privința asta.

— Atunci de ce ai aerul ăsta neliniștit ? zise Steve cu o voce blîndă, fără să insiste.

Bishop se întoarse spre el surîzînd ironic. Vroia să spună ceva cînd telefonul începu să sune. Îl lăsă să sune de trei ori înainte de a ridica receptorul din furcă și de a-l duce încet la ureche. Fură de-ajuns primele două cuvinte pronunțate de vocea armonioasă ca să simtă senzația aceea de pace... de echilibru... Senzația că un înveliș mîngîietor și invizibil îi înfășurase corpul... Senzația că se scufundă încet într-o baie caldă.

— Domnul Bishop ?

— Da.

— Sînteți bun să întreprindeți afacerea aceea ? Aveți cumva probleme ?

— Nu, nici o problemă, răspunse Bishop după ce se gîndi o clipă.

— Se pare că ezitați, continuă vocea. Sînteți sigur ?

— Da... Nu e nici o problemă.

— Perfect. Dacă sînteți gata, am vrea ca treaba să fie îndeplinită în timpul acestui weeck-end. Se poate ?

— Cred că da, zise Bishop privind tabla.

La capătul celălalt al liniei receptorul fu pus jos. Bishop păstră receptorul la ureche pînă cînd veni tonul. Atunci îl puse în furcă.

— Șeful ? întrebă Steve fără să-și trădeze emoția. (Bishop dădu din cap.) Atunci, trecem la treabă ?

— Da, răspunse Bishop cu o privire încordată.

— Dar ce nu merge ?

Întorcîndu-se cu spatele la Steve, Bishop rămase o clipă în fața tablei înainte de a răspunde. Cînd se întoarse avea chipul sumbru.

— Poate ieși o încurcătură... da... o mare încurcătură. Trebuie să fim preciși în toate. Victima aleasă este un om prudent. Face parte de vreme îndelungată din afacere și miroase din instinct genul ăsta de primejdie. Asta îl face periculos. Numărul unu și numărul doi sînt profesioniști, ți-am spus-o și mai înainte. Judecînd după observațiile noastre, ar fi printre cei mai buni. Trebuie să facem o treabă prudentă, precisă și curată. Cheia, după mine, este numărul unu. Odată eliminat, totul ar trebui să se petreacă fără greutăți. Dar avem multe de făcut ca să reușim asta. Surîse forțat. Steve ridică din umeri. Bishop scutură din cap și urmă : Pentru prima ta lovitură ai nimerit un caz extrem de greu. Trebuie să te zbați mult ca să izbutești. Crezi că va merge ?

— Nici o problemă, cum ai spus dumneata însuți la telefon.

Bishop îl observă o clipă pe urmă se întoarse către tablă.

— Bine, ascultă-mă. Iată cum vom proceda...

*

Așteptau ascunși în hățișurile care străjuiau drumul ce ducea la proprietatea victimei. Steve se uită la ceas. Cadranul luminos arăta 0,47. Își pipăi cu mîna învelitoarea revolverului care îl purta sub braț. Gîtu-i era uscat.

Bishop alesese porțiunea asta de drum pentru că aici se strîmta atît de mult încît o mașină era silită să oprească dacă ceva îi bara trecerea. Găsiseră un bloc de piatră pe care îl rostogoliseră în mijlocul drumului. Nu le mai rămînea decît să aștepte.

Cei doi bărbați scrutau întunericul încercînd să zărească o lumină de faruri. Ciuleau urechea dar nu auzeau decît adierea ușoară a vîntului și blîndul bîzîit lenevos al insectelor. Steve se hotărî să profite de timpul care le mai rămînea ca să repete în gînd instrucțiunile date de Bishop înainte de a pleca de acasă. Își șterse mîinile transpirate de pantaloni.

La cîțiva pași de acolo, Bishop îndepărta crengile în speranța că va vedea mai bine drumul. Întuneric... liniște. Simțea acum un sentiment curios. De cînd făcea treaba asta era pentru prima oară cînd avea impresia că are un gol în stomac. Pînă acum, mersese totul strună... cu certitudine și calm. Știa că tot ceea ce simțea acum era din pricina lui Steve. O ezitare din partea băiatului ăsta putea să le aducă neplăceri. O lumină tremurătoare de faruri îi întrerupse gîndurile. Cei doi oameni deveniră încordați cînd farurile dispărură pentru a se ivi din nou la o cotitură. Bishop se uită la ceas. Două fără zece. Orarul era perfect respectat.

Șoferul camionetei surîse și bătu în găleata de carton pusă lîngă el pe scaun. Trei kilograme de heroină extrapură — era un om făcut pentru o bucată de vreme.

Drumul se îngustă. Observînd un bolovan, apăsă pînă la fund pe frînă.

— Drace, mormăi el.

Coborî, privi bolovanul, pe urmă pereții abrupți de fiecare parte a drumului. Își spuse că trebuie să-l fi dislocat de curînd ploile.

Steve și Bishop priviră încă o clipă pe șoferul care elibera drumul. Se pregătea să se urce în camioneta pe care scria „La găina grasă", cînd Bishop ieși din desiș, în spatele lui, și îl lovi ușor cu latul palmei, aproape de gît. Șoferul se prăbuși fără cunoștință. Steve se apropie imediat de Bishop, scoase șapca și haina albă a șoferului, pe urmă le îmbrăcă. Bishop îl legă pe șofer cu bandă adezivă.

Ridicară corpul inert și îl transportară departe, în hățiș, se întoarseră la camionetă și se îndreptară spre grila de la intrarea principală în proprietate.

— Haide, zise Steve răsuflînd cu greu.

Avea impresia că are gura plină cu cîlți. Bishop era ghemuit la picioarele lui, pe podeaua camionetei.

— Totul va merge bine. Fii relaxat. Dacă ești încordat or să te simtă. Își vor da seama.

— Bine, bine, zise Steve cu umor.

Merseră în liniște pînă la grilă. Ajungînd aici, Steve își aranjă cîteva clipe cascheta. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, pe urmă apăsă pe butonul ascuns în stîlpul de ciment. În casă răsună soneria și o lumină se aprinse pe panourile ecranelor de televiziune.

Numărul unu își scoase căștile de la urechi, nu se mai uită la programul pe care tocmai îl urmărea, se apropie de tabloul de comandă și puse în funcțiune camera de la grilă. Steve surîse către obiectiv. Numărul unu privi o clipă chipul, pe urmă apăsă pe butonul interfonului zicînd :

— Ce este ?

— „La găina grasă", răspunse Steve pe un ton șmecheresc.

Numărul unu mai observă o clipă chipul și camioneta, pe urmă apăsă pe butonul care comanda deschiderea grilei.

Steve înaintă încet. Grila se lăsă în urma lor cu un zgomot amenințător în timp ce continuau să meargă în direcția casei.

— Nu uita ce ți-am zis, îl preveni Bishop, ghemuit pe podeaua camionetei. Odată intrați, păzește-te să deschizi gura. Nu face nici o mișcare înainte ca să-ți dau eu semnalul.

Steve dădu din cap. Articulațiile degetelor sale care strîngeau volanul erau lipsite de sînge.

Se opriră în fața casei. Steve luă găleata, coborî fără șovăire din camionetă și merse drept spre ușa de intrare, cu un mers plin de îndrăzneală și de nepăsare. Apăsă pe butonul interfonului.

— Aici comisionarul de „La găina grasă", ciripi el surîzînd spre camera de televiziune. „La găina grasă" totul este bine fript, adăugă el sforțîndu-se să aibă în voce accentul celor din sudul țării.

În camionetă Bishop nu se putu reține să nu surîdă. Greutatea care o simțea în stomac se ușură un pic. Băiatul ăsta avea o dezinvoltură rară. Nu se înșelase asupra lui.

În casă, numărul unu privea cele două ecrane care îl înfățișau pe Steve din unghiuri diferite.

— Un șmecheraș, mormăi el mergînd să deschidă cele două încuietori de la ușa de intrare.

Bishop auzi zgomotul făcut de prima încuietoare. Țîșni liniștit din camionetă, de parcă ar fi fost catapultat de o forță invizibilă, și se lipi de zid, lîngă ușă. Cronometrarea era perfectă. Chiar în clipa cînd se așeza se auzi zgomotul celei de-a doua încuietori și ușa se deschise spre interior.

Steve întinse găleata. Numărul unu înaintă puțin ca s-o ia.

— Bine, dă-mi-o...

Cuvintele lui fură întrerupte cînd Bishop se repezi, rapid ca un fulger, cu mîna ridicată deasupra capului. Numărul unu se dădu înapoi ducîndu-și mîna la revolverul pus la curea, dar mîna lui Bishop țîșni, muchia ei lovind brutal tîmpla gorilei. Se auzi o trosnitură și numărul unu se prăbuși mort cu o expresie de năuceală întipărită pe chip.

Bishop îl prinse, îl puse jos și îi pipăi pulsul. Mulțumit se întoarse spre Steve ca să-i vadă reacția. Tînărul părea că se simte în largul său, atent, gata să pună în aplicare indicațiile lui Bishop. Acesta din urmă surîse. Luă revolverul lui numărul unu și îl puse în sertarul unei măsuțe. Pe urmă ciuli urechea. Casa era liniștită, cu excepția gîlgîirii metalice de voci care se auzeau din casca pusă pe măsuța de ceai.

Bishop îi făcu un semn din cap lui Steve și ei înaintară în liniște în hol în direcția camerei care dădea în spatele casei. Se opriră o clipă în fața ușii ca să asculte, pe urmă Bishop o deschise ușor și ei alunecară fără zgomot în încăpere.

Numărul doi dormea îmbrăcat, cu Coltul pus alături pe pat. Bishop și Steve se așezară de o parte și de alta a patului, aproape de cap. Steve ținea în mîini un tampon de cauciuc. Bishop scoase încet un ac de pălărie înfipt în reverul hainei pe urmă, dintr-un buzunar, o bucată de vată hidrofilă. Schimbară o privire și Bishop dădu din cap.

Gesturile lor fură simultane, sigure și precise. Steve se aplecă asupra numărului doi și îi apăsă tamponul de cauciuc pe gură, în timp ce

Bishop înfigea acul în urechea gorilei. Numărul doi deschise ochii, corpul său încercă să se ridice, dar căzu imediat mort. Nu se zbătu deloc.

Bishop scoase acul și îl șterse cu grijă cu vată. Puse la loc acul la rever și vata în buzunar. Cu un semn cu capul arătă lui Steve revolverul pe care acesta îl luă și îl puse într-un sertar al noptierei. Rămaseră o clipă nemișcați, ciulind urechile. Se priviră în ochi. Bishop examină chipul băiatului, căutînd să descopere pe el semne de slăbiciune. Nu văzu nici unul. Arătă cu bărbia etajul superior. Steve dădu din cap. Înainte de a părăsi încăperea, aranjară patul. Fără a ține cont de faptul că omul care părea că doarme liniștit e mort, nimic nu se schimbase în cameră.

Urcară fără zgomot scara și intrară în camera stăpînului. Acesta, îmbrăcat într-o pijama de mătase, dormea liniștit. Își reluară poziția de o parte și de alta a patului. Din nou pregătiră tamponul de cauciuc, acul... bucata de vată. Se priviră. Steve aștepta semnalul lui Bishop. Fără motiv aparent, omul din pat se mișcă și deschise încet ochii. Bishop înțelese că erau pe punctul să lase să treacă momentul. Făcu un semn din cap lui Steve dar acesta, confruntat brusc cu privirea înspăimîntată a omului, șovăi. Asta nu durâ mai mult de o clipă dar fu suficient ca să intre în acțiune reflexul de supraviețuire al tipului care îl lovi pe Steve drept în gură trimițîndu-l să valseze pînă în zid. În același timp, mîna lui stîngă se strecură sub pernă. Prevăzînd urmarea, Bishop se aruncă pe jos, chiar în momentul în care revolverul ieșea de sub pernă.

Individul țîșni din pat și alergă spre ușă. Pistolul său scuipă gloanțe în toate direcțiile. Steve era țintuit pe jos, aiurit.

Omul ieși pe ușă și o zbughi spre scară. Bishop își reveni imediat și alergă după el scotocindu-se în învelitoarea care o purta sub brațul stîng. Cînd ajunse în dreptul scării, avea deja în mînă un Colt 25. Tipul era jos și întindea brațul spre ușa de intrare cînd îl auzi pe Bishop în spatele lui. Se întoarse, trase asupra siluetei care se zărea sus, dar gestul său fu pripit și glonțul trecu departe de țintă.

Bishop ridică revolverul și, în aparență fără grabă, ochi și trase de trei ori. Omul căzu peste ușă. Într-o clipă cele trei găuri care le avea în frunte, între ochi, formară un triunghi perfect cînd fură legate de sîngele care șiroia din ele.

Steve nu spuse nimic în timp ce Bishop îi ștergea sîngele pe care îl avea pe gură. Știa că greșise într-un mod de neiertat și de care era în întregime responsabil. Îi era rușine și strîngea din dinți.

Strînseră cadavrele și le încărcară în camionetă. Înainte de a pleca, Steve lipi firme cu inscripția Atelierele de tablă în locul aceleia „La găina grasă". Bishop conducea în timp ce Steve dezbrăca victimele. În timpul drumului pînă la Atelierele de tablă rămaseră tăcuți, în afară de clipa în care Bishop îi spuse lui Steve să scoată toate însemnele care se puteau găsi pe veșminte.

Piața de flori abia se trezea cînd ei examinară străduța observînd poziția camioanelor și numărul de prăvălii deja deschise. Activitatea era redusă în acea zi fiind sîmbătă.

Camioneta urcă încet strada apoi merse în marșarier pe străduța transversală pentru a ajunge în fața rampei de încărcare de la Atelierele de tablă. Bishop coborî și se apropie de ușa de serviciu. Degetele sale căutară cu agilitate cablul sistemului de alarmă care trebuia să se găsească undeva lîngă pervaz. Găsindu-l, blocă sistemul de alarmă cu un clește, pe urmă se ocupă de încuietorile ușii. În cîteva clipe mîinile sale experte forțară cele două încuietori.

Pe rampa de încărcare, chiar lîngă ușă, erau mai multe transportoare de mari dimensiuni care serveau la ducerea pieselor metalice de la camioane în interiorul clădirii. Bishop se întoarse și îi făcu un semn cu capul lui Steve care deschise ușa din spatele camionetei. Bishop împinse un transportor în camionetă ridicîndu-l pentru ca să pătrundă cu o parte în interiorul vehiculului. Îngrămădiră cadavrele pe transportor. Pe urmă îl împinseră în clădire, după ce mai întîi se asigurară că nimeni nu-i observa pe stradă.

În interiorul clădirii, aproape de locul de intrare a mărfurilor, erau niște cîrlige pe care se aflau agățate mai multe șorțuri de cauciuc. Luară cîte unul, și le puseră și se întoarseră la transportorul pe care îl duseră în atelierul de înmuiere, după ce trecuseră de o serie de uși batante pe care se putea citi : PERICOL — PRODUSE VOLATILE.

Odată ajunși în sală, ochii lui Bishop parcurseră rapid enormele cuve colorate care conțineau produse chimice. Se opriră în fața unui vas pe care scria ACID NITRIC. Făcu un semn din cap lui Steve și, împreună, împinseră transportorul către cuva care era închisă cu un capac de oțel. Bishop se uită la încuietoarea capacului apoi scoase din buzunar un șperaclu pe care îl introduse în ea. Încuietoarea se deschise imediat cu zgomot. Bishop ridică mai întîi capacul, apoi îi făcu din nou semn lui Steve. Scoaseră cadavrele dezbrăcate din transportor și le vîrîră cu grijă în baia de acid. După care puseră la loc capacul și închiseră încuietoarea. Bishop aruncă o privire de jur împrejur pentru ca să se convingă că totul e în ordine. Mulțumit ieși primul din încăpere și se întoarseră înapoi. Poarta de intrare a mărfurilor fu închisă cu cheia și cleștele scos din cablul de alarmă. După ce inspectară în grabă străduța și porțiunea de stradă pe care o vedeau mai departe, urcară în camionetă, ieșiră de pe străduță și porniră către Strada numărul 8.

— În cît timp vor dispărea ? întrebă Steve fără să-l privească pe Bishop.

Bishop se uită la ceas :

— Cred că în 48 de ore nu va mai rămîne nimic.

Bishop conducea. Lîngă el, Steve ținea găleata de carton pe genunchi. Steve scoase capacul și privi plicurile din plastic transparent care conțineau o pulbere albă.

— Ce facem cu asta ?

— Nu știu, răspuse Bishop, dar vom primi cu siguranță un telefon în legătură cu marfa asta.

Trecînd prin fața unei piețe uriașe, se opriră și lăsară veșmintele pe marele arbore de binefacere aflat în mijlocul parkingului. Cînd ajunseră pe drumul care ducea la proprietate, părăsiră camioneta și parcurseră pe jos cei patru sute de metri care îi separau de ungherul unde își ascunseseră mașina lor închiriată.

Treizeci și șapte de minute mai tîrziu stăteau în sufrageria lui Bishop, la masă, împărțind un mic dejun compus din ouă prăjite și șampanie, în timp ce planul lor de asasinat ardea în șemineul din salon.

De cînd ajunseseră la Bishop nu-și spuseseră aproape nimic. Păreau incapabili să găsească vorbele potrivite pentru a curma tăcerea. Își aruncau cîte o privire și imediat întorceau capul în altă parte. Bishop îl privi pe Steve care mesteca mîncarea cu greutate : avea toată buza umflată în urma loviturii.

— Cum merge ?

— Merge, răspunse simplu Steve.

Din nou tăcere. Pe urmă Bishop își vîrî degetele în frapieră și scoase o bucată de gheață și i-o întinse lui Steve.

— Ia. Pune-o pe buză. O să se dezumfle.

— Nu. Merge și așa. Eu...

Bishop insistă. Steve luă bucata de gheață și o apăsă pe buză. Tăcură din nou o vreme după care vorbi Steve.

— Bine. Vrei să-mi vorbești ? zise el răscolit vizibil de un sentiment de umilință.

Bishop se lăsă pe spătarul scaunului. Steve îi scruta chipul, căutînd în zadar vreo reacție oarecare.

— Nu văd ce ar fi cu adevărat de zis, zise Bishop.

— Nu sînt de acord, ripostă Steve.

— Haide, haide, replică Bishop.

— Bine, de acord. Am încremenit timp de o clipă. Din pricina asta să nu ne vorbim ?

Bishop nu reacționă.

— Drace, am rămas încremenit, continuă Steve. N-a durat decît o clipă, dar asta ar fi putut compromite totul. Nu-i așa ?

Bishop nu reacționă nici de data asta. Steve urmă :

— Ceea ce aș vrea să știu acum e ce-o să facem ?

— Nu știu, răspunse Bishop după o clipă.

— Nu te cred. Cred că știi ce-o să faci. Cred chiar că ai o idee foarte precisă asupra situației. Totul ar fi putut fi atît... de simplu. (Steve dădu din cap.) Și pe urmă, să ne gîndim cum ai luat lucrurile pe cont propriu după... Ești atît de stăpîn pe tine însuți, ai dominat atît de bine situația, n-ai lăsat-o să-ți scape din mînă nici după greșeala mea.

— E prima ta misiune, spuse Bishop, fără să te compromită.

— Ascultă, reluă Steve pe un ton nerăbdător. Nu-mi cer scuze și nu mă aștept ca să mi le găsești dumneata. Vreau să spui totul. Cine îți spune că...

Fu întrerupt de telefon. Bishop ridică receptorul de la primul țîrîit al soneriei. Știa deja ce va auzi. Vocea se exprima calm, cu o politețe oarecum exagerată.

— Mi-ați putea acorda cîteva clipe, domnule Bishop ?

— Da. Cînd ? răspunse Bishop fără nici o ezitare.

— Acum. Sînt la mine.

— De acord.

— Ah, continuă vocea, ești atît de amabil să aduci și marfa ?

— Da, bineînțeles.

Bishop puse receptorul în furcă și se ridică dintr-o dată. Chipul lui nu mai avea aceeași expresie. Semne de neliniște apăruseră în jurul ochilor și în colțurile gurii.

— Eu... ei... am ceva treabă. Mă voi întoarce cît mai curînd. De acord ? Putem să sfîrșim discuția asta.

— De acord, spuse Steve continuîndu-și masa.

Bishop îl privi mîncînd timp de o clipă pe urmă urcă și se îmbrăcă la el în cameră. Înainte de a părăsi casa, îngrămădi pachetele de heroină în sacoșă, pe urmă dădu un telefon și luă un taxi pînă la aeroportul La Guardia.

Zorii se ridicau cînd Bishop sosi la aeroport. Fu primit de un pilot care căsca și își freca ochii pentru a rămîne treaz în timp ce îl însoțea pe Bishop pînă la Cessna care îl aștepta pe pistă.

Zborul dură două ore. Luară direcția spre nord, către insula Martha's Vineyard, aproape de satul Wood's hole. Avionul viră brusc pentru a-și îndulci coborîrea în direcția unei insulițe situate la est. În centrul insuliței se afla un mare castel medieval înconjurat de șanțuri cu apă. Nu departe de castel se zărea panglica albă a unui teren de aviație particular. Nu erau alte construcții pe insulă.

Aterizară ușor, pe urmă întoarseră la capătul pistei și merseră în direcția hangarului. Nu ajunseră încă la clădire cînd un Rolls Royce apăru pe drumul castelului. El se îndreptă în viteză spre terenul de aterizare la care ajunse cînd avionul se oprea cu motoarele stinse. Bishop coborî imediat și înaintă spre Rolls. Un șofer în uniformă îl salută și îi deschise portiera. Bishop urcă și mașina porni.

Fură întîmpinați în curte de un alt servitor în livrea care îl conduse pe Bishop în castel și apoi către un ascensor, la capătul unui culoar pardosit cu marmură.

— Pe aici, zise servitorul arătînd ascensorul.

Intrară amîndoi. Ușile se închiseră și cabina începu să coboare. Bishop avu impresia că au coborît zece sau douăsprezece etaje cînd ascensorul se opri și ușile se deschiseră.

Merseră pe un culoar lung înainte de a se opri în fața unei porți grele de oțel. Bishop auzi în spatele ușii un ciudat bîzîit electric, întrerupt din cînd în cînd de ceea ce părea să fie un zgomot de scîntei. Servitorul ciocăni discret. Vocea familiară îi răspunse :

— Intră.

Servitorul deschise uşa şi îi făcu semn lui Bishop să intre. Bishop se pomeni într-un mare atelier. În mijlocul sălii, aşezat pe un taburet înalt, în faţa unui strung, se afla un om în salopetă, şorţ şi ochelari de sudură. Pe strung se afla o mare sculptură în fier care îşi schimba puţin cîte puţin forma pe măsură ce el o lucra cu ajutorul unei flăcări şi al unei baghete de sudură.

Cînd Bishop fu aproape de strung, omul îi întinse o pereche de ochelari de sudură. Bishop îi puse şi privi omul care continuă să lucreze încă un moment. La sfîrşit, omul stinse flacăra, îşi ridică ochii şi se întoarse spre Bishop cu un ciudat surîs enigmatic.

— Ce mai faceţi, domnule Bishop ?

— Foarte bine, zise imediat Bishop. Am ceva pentru dumneavoastră, adăugă el întinzîndu-i sacoşa.

— Ah, da, răspunse omul pe un ton indiferent. Puneţi-o aici. Arătă masa. Privi îndelung sacoşa. Pe urmă surîsul îi dispăru. Se întoarse spre Bishop. Am vrea să ştim la ce trebuie să ne aşteptăm în legătură cu fiul lui Harry McKenna.

— Din această clipă va munci cu mine, răspunse Bishop fără nici o şovăire.

— Credeţi că e rezonabil ? întrebă bărbatul după o clipă.

— Vreţi să spuneţi că am nevoie de autorizaţia dumneavoastră ?

Bărbatul clipi din ochi, apoi surîse.

— Nu vrem decît cîteva informaţii, domnule Bishop. Vrem să fim ţinuţi la curent. O organizaţie nu poate supravieţui decît dacă membrii săi sînt gata să sacrifice anumite lucruri personale în favoarea interesului general. Datorită acestei reguli am supravieţuit. Ceea ce am putea să dorim, eu sau dumneavoastră, nu are importanţă. Numai această regulă contează.

Urmă o clipă de tăcere după care Bishop răspunse :

— Cineva pe care l-am format eu ar trebui să aibă pentru dumneavoastră o mare valoare.

Bărbatul dădu din cap şi zîmbi :

— Nimeni nu este etern.

Se întoarse, lovi sculptura cu un ciocan de sudură, pe urmă imprimă strungului o mişcare de rotaţie contemplîndu-şi opera.

— Aş zice că e prea grea în raport cu masa. Ce gîndiţi ? zise el către Bishop. Răspundeţi deci de acest băiat ?

— Da, răspunse imediat Bishop.

— Chiar şi după tot ce s-a petrecut aseară ? Fără să-l lase pe Bishop să răspundă, bărbatul continuă : Noi ne-am obişnuit de la dumneavoastră cu un lucru de calitate. Ezit să folosesc acest termen care mi se pare cam tare, dar aş spune că de data asta e o treabă ratată. Sînt sigur că din pricina băiatului ăsta.

— E prima lui misiune. Sînt convins că...

Bărbatul îl întrerupse.

— Da, da. Ştiţi exact ce aveţi de făcut. Vroiam doar ca această chestiune de răspundere să fie rezolvată între noi.

— Înţeleg, zise Bishop.

— Perfect. Bărbatul deschise un sertar al mesei şi scoase un plic sigilat pe care îl întinse lui Bishop. M-am gîndit că dacă veniţi aici să profităm şi să vă dăm asta. Aşa cîştigăm timp. Munca preliminară a fost făcută cu grijă. Am verificat-o eu însumi. Îmi pare rău că povestea asta vine atît de repede... după... Ştiu că nici nu v-aţi tras sufletul, dar această misiune trebuie îndeplinită repede. Foarte repede.

— Mă voi ocupa în maniera mea obişnuită, răspunse Bishop încordîndu-se puţin.

Bărbatul surîse :

— Nenorocirea e că nu prea o să aveţi timp. Înţelegeţi, amicul nostru este în alertă şi pare gata să vorbească unor persoane. Este o problemă de o mare gravitate, domnule Bishop.

Bishop deveni şi mai ţeapăn.

— Ascultați, eu nu sînt un gangster din Cleveland. Nu practic atacul cu arma în mînă, așa, la repezeală.

Urmă o liniște îndelungată. Bărbatul împreună mîinile într-o atitudine de rugăciune. Se hotărî în sfîrșit să vorbească.

— Domnule Bishop, dacă această afacere nu e rezolvată cît mai repede, ea riscă să se complice și să devină neplăcută. Asta ar deranja un mare număr de oameni. Este vorba de un caz de urgență. Nu încape nici o discuție, domnule Bishop. Treaba cu micul McKenna a displăcut unora dintre asociații noștri. Eu înțeleg, desigur, dar acești oameni nu văd decît dinafară toată problema. O muncă bine făcută și rapidă ar face mult pentru a restabili pacea.

O liniște grea și amenințătoare plutea între ei.

— Am înțeles, zise, în sfîrșit, Bishop.

— Eram sigur că așa va fi, zise în sfîrșit bărbatul întorcîndu-se către sculptură. Clientul dumneavoastră se află la Neapole. V-am făcut rost de numele cuiva din Roma care ar putea să vă procure tot materialul de care aveți nevoie.

Își lăsă în jos ochelarii, aprinse flacăra și începu din nou să lucreze. Bishop își scoase ochelarii de sudură și ieși repede din încăpere.

Întorcîndu-se la New York se gîndi la Steve și la evenimentele din ultimele luni. Știa că i-ar fi imposibil să revină la situația aceea care exista înainte de a-l cunoaște pe Steve. Steve avea înzestrarea necesară și sarcina lui Bishop era aceea de a o spori pentru ca băiatul să ajungă să-și facă treaba aproape automat. Da, totul va fi bine. Îi va lua un timp oarecare, dar materia primă era acolo și știa că Steve putea să-l împiedice să cadă în prăpastie.

Ajungînd acasă nu văzu mașina lui Steve. Plăti șoferului care îl adusese și se grăbi să intre în casă. Simțea o emoție necunoscută, ciudată. Pătrunse în salon și, în următoarele douăzeci de minute dădu de șapte ori telefon lui Steve. De fiecare dată suna ocupat. Deschise plicul și începu să parcurgă rezumatul. Încercă să se concentreze dar gîndurile lui rătăceau. Făcu din nou numărul lui Steve. Suna tot ocupat. Rămase timp îndelungat nemișcat, cu mintea tulburată de idei nedeslușite, pe urmă puse la loc paginile rezumatului în plic, îl închise într-un sertar și părăsi casa. Expresia lui neliniștită făcu loc unui mic zîmbet atunci cînd apropiindu-se de casa lui Steve zări Lotusul alb parcat în fața porții. Se opri în spatele Lotusului, coborî repede din mașină, se apropie de ușă și sună. Așteptă cu nerăbdare un timp, dar nimeni nu răspunse. Sună de mai multe ori însă nu auzi nici cel mai mic zgomot în interior. Apăsă pe clanță și își dădu seama că ușa nu e încuiată cu cheia și pătrunse în casă.

Aproape toate luminile erau aprinse. În salon, radioul transmitea o muzică blîndă.

— Steve ! strigă Bishop.

Nimeni nu răspunse. Bishop intră în salon. Pe măsuța de ceai era o sticlă de șampanie destupată de puțin timp și alături două pahare pe jumătate pline. Bishop luă unul dintre pahare și își trecu ușor degetul pe urma de roșu de buze. Se întoarse brusc și urcă la primul etaj. Ajuns sus, strigă din nou :

— Hei, Steve !

Din nou nici un răspuns. Aruncă o privire în cameră, în sala de baie, intră în birou. Casa era absolut goală.

Tocmai vroia să părăsească biroul cînd îi veni o idee. Se apropie de birou, se așeză și aprinse lampa. Receptorul telefonului era scos din furcă. Îl puse la loc, scoase un stilou din buzunar și căută o bucată de hîrtie ca să lase un mesaj. Încercă să deschidă sertarul din mijloc și își dădu seama că e închis cu cheia. Surise, scoase un speraclu din buzunar și deschise imediat sertarul.

Acolo găsi mai multe hîrtii de scrisori puse într-o mapă cartonată. Scoase o foaie din sertar. Fără să vrea deplasă ușor mapa și apăru capătul unei fotografii din care se vedea fruntea unui chip de bărbat. Bishop închise la loc sertarul și începu să-și compună mesajul. Deodată se

opri în mijlocul unui cuvînt. Ai fi zis că cineva i-ar fi pus o mînă rece pe ceafă.

Deschise la loc sertarul, se uită o clipă la fotografie și apoi o scoase încet din mapă. Era o fotografie de-a lui luată cu teleobiectivul. Apropie fotografia ca s-o studieze mai bine, pe urmă scoase mapa și o deschise. Pe prima pagină erau dactilografiate cuvintele următoare : Arthur Bishop, 47 ani, Sutton Place Square nr. 12, New York. Răsfoi paginile dosarului citind titlurile. Antecedente medicale, obiceiuri, folosirea timpului, manii... Închise mapa și o privi îndelung. Era înlemnit.

Cînd se mișcă din nou, nu avea nici o idee de timpul pe care îl petrecuse în birou. Părea să fi pierdut orice noțiune a timpului, că plutea pe tărîmuri ciudate unde gîndirea era absentă, dar putea din nou să se miște și lua încetul cu încetul cunoștință de ideile care îi treceau prin cap. Puse la loc cu grijă fotografia în mapă și mapa în sertar, fiind atent s-o pună exact în poziția în care a găsit-o, închise sertarul, mototoli hîrtia pe care începuse să-și scrie mesajul, o puse în buzunar, stinse lampa și părăsi casa.

A doua zi dimineața, Arthur Bishop, în halat, era așezat pe canapeaua din salon cu ochii fixați înainte, pe suprafața albă a zidului. Alături de el, pe măsuța de ceai, se aflau mai multe comprimate albe și un pahar cu apă. Încăperea era aproape în întuneric. Magnetofonul răspîndea sunetele unui Stabat mater. Bishop răsufla greu, gîfîind, chipul îi părea o mască de cretă. Luîndu-și ochii de la zid, își privi mîinile : palmele îi erau acoperite de transpirație. Scoase o batistă din buzunarul halatului și le șterse. Întinse brațul ca să bea o înghițitură de apă, dar gestul său fu întrerupt de sunetul soneriei. Se ridică încet și coborî.

Steve era în prag ; surîdea.

— Ah, ești încă treaz.

Bishop îl lăsă să intre fără să pronunțe un cuvînt și urcară în salon. Bishop aprinse două lămpi, se apropie de masa de ceai, luă două comprimate și le înghiți cu puțină apă.

— Cum îți merge ? întrebă Steve surprins de chipul lui Bishop.

— Foarte bine. Nu se vede ? răspunse Bishop ocolind privirea lui Steve. Te-am sunat pe la nouă, dar...

Steve zîmbi pocăit.

— O cunoștință. O fată... M-a căutat și am petrecut cîteva clipe împreună. Excelent pentru nervi, știi.

— Scutește-mă de detalii, zise Bishop.

— Îmi pare rău. Să zicem că am avut treabă.

— Bine, s-o lăsăm baltă, da ? zise Bishop pe un ton sec. Toate astea sînt atît de ridicole...

— Dar dacă aș fi știut că vrei...

— Ești liber, amice. Singura obligație pe care o ai constă în a respecta asociația noastră. Asta înseamnă prezența ta aici din cînd în cînd, reacții inteligente și muncă bine făcută. Asta-i tot.

— Le fac toate astea. Atunci ce te frămîntă ?

Bishop își dădu seama brusc că avea o purtare prea revelatoare. Își reveni, încercă să se destindă, dădu din cap și zise cu un surîs forțat :

— Nimic. Să nu mai vorbim de asta.

Urmă din nou o lungă tăcere. Bishop își turnă un pahar cu apă pe care îl bău cu înghițituri mici. Steve înțelegea că nu era în regulă ceva. Bishop se răsturnă pe canapea și începu să vorbească cu un calm și o indiferență ciudate.

— Interesant. Asta se petrece mereu în aceeași manieră. Pot, practic, să spun minut cu minut timpul care îmi trebuie ca să respir din nou normal. Ar fi minunat să poți să păstrezi despre asta ideile limpezi. Vreau să spun, toate detaliile fenomenului. Corpul are cîteodată reacții ciudate pe plan psihosomatic. Interesant.

— Nu crezi că ar trebui să chemi un doctor ?

— Începe să treacă, răspunse Bishop scuturînd din cap.

— Îmi pare cu adevărat rău, Arthur.

— Nu e din pricina ta. Eram bolnav înainte de a te cunoaște. Face parte din prețul pe care trebuie să-l plătești. Trăiești singur timp de ani

în șir și cînd brusc stabilești o legătură cu cineva și intervine o situație ca asta ești din nou strivit de sentimentul izolării.

Steve nu știa ce să zică. Urmă o pauză jenantă. Respirația lui Bishop își reluă, în sfîrșit, ritmul normal și, puțin cîte puțin, reuși să fie din nou stăpîn pe el însuși.

Zîmbi, căută plicul în sertar și i-l arătă lui Steve.

— Deja o nouă misiune ? spuse Steve.

Bishop dădu din cap și lăsă plicul să cadă pe genunchii lui Steve.

— Vor să fie executată oricum.

— Explică-mi, zise Steve deschizînd plicul și scoțînd fotografia viitoarei victime pentru a o examina.

— Se pare că tipul se pregătește să vorbească, ceea ce ar încurca pe toată lumea. Stă în Neapole. Vor să acționez fără întîrziere. Nu importă în ce manieră.

— Nu pare prea subtil. Ce-o să faci ?

Bishop surise :

— Sînt prea bătrîn ca să-mi schimb obiceiurile. Voi proceda ca întotdeauna. Cu grijă, încet și voi acționa la momentul care mi se va părea oportun în Italia.

Din nou liniște. Era între ei obstacolul unei întrebări nerostite. Bishop prelungi puțin această clipă. Pe urmă îl liniști pe Steve.

— Concursul tău o să-mi fie util, zise el pe un ton aproape rugător.

— Cu mare plăcere, răspunse Steve imediat.

— Bine, zise Bishop pe un ton deodată vesel și amical. Pentru început, vreau s-o ștergi ca să dorm. Serviciul de pașapoarte din Rockefeler Center deschide la orele opt și jumătate dimineața. Să fii acolo. Dacă le zici că e vorba de o urgență, ei lucrează 24 ore din 24. Trebuie să plecăm miercuri dimineața. Noapte bună.

Steve puse plicul pe masă și se ridică.

— Bine, bine. Noapte bună, spuse el îndreptîndu-se spre ușă.

— Pot să nu te mai conduc ? întrebă Bishop de pe canapea.

— Desigur... Bine, pe mîine.

— Pe mîine.

Steve părăsi încăperea. Bishop îl auzi coborînd scara, pe urmă ieșind din casă. Duse paharul la gură și bău încet-încet. Închise ochii apoi îi strînse ca la o suferință de nesuportat. Avea impresia că toată casa fremăta în jurul lui.

AVIONUL companiei B.E.A. viră brusc în apropiere de Neapole. Bishop îi făcu semn lui Steve să privească în jos. Steve se aplecă spre hublou și admiră priveliștea splendidă. Văzu golful Neapole care strîngea în brațele lui două limbi de pămînt mov închis. Solemn, amenințător, Vezuviul domina totul. Orașul era înecat, pînă la țărmul mării, într-un nor de fum brun, murdar. Dedesubtul norului, mii de mașini Fiat și Alfa Romeo, care străbăteau cu zgomot străzile, nu încetau să-l întrețină. Dar în jurul orașului aerul era limpede, formele și culorile țîșneau într-o minunată abundență. Steve zări insula Capri, Ischia,... pe urmă mai la sud, bijuteriile care sînt Amalfi, Positano și Ravello.

— Fantastic, zise el surizînd. Pe urmă, întorcîndu-se către Bishop adăugă : totul e ca pe cărțile poștale.

Bishop dădu din cap, pe urmă își prinse centura de siguranță pentru că avionul trebuia să aterizeze.

Coborîră în mijlocul unei mulțimi de napolitani care strigau și plîngeau, îndeplinind ritul sacru și oarecum caraghios al regăsirilor la italieni. Se îndreptară spre vamă.

Trecură repede prin fața inspectorilor. Dădură o scurtă declarație orală, bagajele lor fură marcate cu cretă, și, fără a fi deschise, încredințate unui hamal. Dacă ar fi fost controlate totul ar fi fost la fel, pentru

că Steve și Bishop nu transportau nimic compromițător. Cînd ar fi fost nevoie, s-ar fi adresat la Roma colaboratorului indicat.

Taxiul pătrunse în trombă pe străzile înguste, de parcă un cîmp de forță invizibil l-ar fi ocrotit de ciocnirea cu celelalte vehicule sau cu pietonii. Tot drumul pînă la hotel șoferul care, de cînd ieșiră din aeroport deveni încarnarea marchizului de Portago pe mașina sa Ferrari, înjură și protestă.

Mîna șoferului rămase lipită pe claxon tot drumul care traversa orașul. Străzile se făcură și mai mici. Trecură prin fața caselor din secolul al XVIII-lea acoperite cu stucaturi ce se înroșeau și se fărîmițau sub asaltul umezelii și al soarelui. Din înaltul balcoanelor femeile își chemau copiii amestecîndu-și vocea cu strigătele ascuțite ale negustorilor care își împingeau cărucioarele de fructe sau de pește. Într-o bărcuță, un bătrîn pescuia, plin de o răbdare surîzătoare, căci el știa că marea răsplătește pe cei credincioși.

Ajunseră la hotelul Excelsior unde fură conduși într-un apartament care dădea spre golf și care se compunea din două camere separate de un salon. Mobilierul acaju era de un stil așa-zis modern dinspre sfîrșitul anilor '40. Își desfăcură valizele, cerură să prînzească în cameră, mîncară cu poftă, pe urmă se așezară pe terasa care dădea spre golf și priviră umbrele coborînd pantele Vezuviului și încercuind orașul în noapte.

Erau acolo de aproape o oră cînd Steve vorbi.

— Ei... mîine începem ?

Bishop dădu din cap fără a-și dezlipi privirile de reflexele de lumină care dansau pe apă, dedesubtul lor. Steve se ridică.

— Vrei să studiem ceva în seara asta ?

Bishop scutură din cap. Părea vrăjit.

— Bine... cred că mă culc, continuă Steve. Schimbarea de aer m-a dărîmat. Bine ?

Bishop aprobă cu un semn din cap. Steve plecă în camera lui și închise ușa.

Bishop continuă să contemple jocul luminilor în apă, ca hipnotizat de curbele și exploziile de culori. Simțea un frig interior. Un frig cum nu mai simțise niciodată. Gheață. Un bloc de gheață ! Simțea că dacă face o mișcare, chiar infimă, s-ar fi spart în mii de bucăți. Mai mult de o oră îl bîntui ideea asta. Reuși încetul cu încetul s-o alunge din minte. Se clătină puțin, pe urmă se răsturnă pe spătarul fotoliului, presimțind o noapte de veghe. Da... va aștepta ziua cum a făcut-o de atîtea ori. Așteptînd. Mîine totul va reîncepe. Ziua de mîine poate va aduce vreo alinare. Poate că își va găsi liniștea. Chiar dacă nu va fi decît o clipă el va fi mulțumit. Asta îi va permite să continue.

A doua zi după-amiază, Bishop și Steve erau într-o mașină închiriată oprită într-o străduță în Piazza del Plebiscite. De o parte a pieței se ridica o bazilică romană a cărei fațadă era împodobită cu coloane albe prevăzute cu capiteluri sculptate. De cealaltă parte, lungul portic al unui palat din secolul al XVIII-lea se deschidea spre mijlocul pieței.

De o oră și jumătate omul care trebuia ucis și gorila lui intraseră în palat.

Steve tot răsucea butoanele și manetele tabloului de bord. Bishop întoarse ochii de la clădirea pe care o supravegheau și se uită la tînăr.

— Te neliniștește ceva ? zise el încet.

— Nu, nimic, se grăbi să răspundă Steve. Numai că aș vrea să trecem la acțiune. Vreau să-mi răscumpăr greșeala de atunci. Asta mă face nervos

Bishop zîmbi, pe urmă privi din nou spre palat.

Dis-de-dimineață găsiseră vila în care locuia omul. Era un fel de castel rococo, foarte luxos, înconjurat de o grădină frumoasă care cobora în pantă dulce la țărm. Îl văzuseră pe tip coborînd dintr-un iaht de 8,50 metri, amarat la pontonul particular al vilei, urcînd într-o mașină în tovărășia unei gorile și oprindu-se de mai multe ori pentru a intra în diferite clădiri oficiale înainte de a ajunge aici.

Primele observații în legătură cu programul individului fură consemnate în carnețelul lui Bishop. Operația începuse.

Atenția lui Steve era acaparată de mișcările a doi porumbei care executau un dans nupțial, cînd îl simți pe Bishop devenind țeapăn. Ridicînd ochii, văzu pe omul care trebuia ucis și pe gorila sa ieșind din palat și îndreptîndu-se spre mașina lor, un Maserati. Bishop duse un aparat de fotografiat binocular la ochi și luă două instantanee.

— Ce oră e ? întrebă el repede.

— Unu și un sfert, răspunse Steve uitîndu-se la ceas.

— Notează.

Steve se supuse. Urmărirea continuă toată după-amiaza și cînd, spre orele șapte, omul și gorila sa intrară într-un restaurant, Bishop îi propuse lui Steve să mănînce și ei. După toate aparențele omul părea să se priceapă la multe și să aibă gust. Cîteva ore de observație fuseseră suficiente pentru a vedea că știa să-și aleagă mașina, casa, vasul. Fără îndoială că se pricepea și la restaurante.

Clădirea ocupa un mic promontoriu care domina golful. Se mînca pe o mare terasă de unde se vedeau Vezuviul și munții spre sud. Specialitatea casei erau produsele de pescărie. Între mesele restaurantului fuseseră presărați munți complicați și grotești formați din pești uscați, atîrnați de un fir, astfel incît să creeze imaginea unor nave, flori sau chipuri omenești.

Omul pe care trebuiau să-l ucidă era așezat la o masă la marginea terasei, lîngă mare. Înghițea scoici pe care le lua, rînd pe rînd, dintr-o enormă grămadă de cochilii care se afla lîngă el. Gorila sa stătea singură la o masă nu departe de ușă. Steve și Bishop aleseseră o masă la capătul terasei pentru că un rînd de stîlpi forma un ecran între ei și ținta privirilor lor.

Bishop comandase pentru amîndoi același lucru : *sopa di pesce* — specialitatea casei — urmată de *spaghetti carbonara*, de *scaloppini* și de *funghi trifolati*. Masa se desfășură în tăcere pînă cînd Bishop ceru un vin anumit unui ospătar care dispăru un moment, pe urmă reveni purtînd cu respect o sticlă prăfuită pe care o destupă și o puse pe masă.

Bishop luă sticla și umplu rînd pe rînd paharele lui Steve și al său. Înainte de a bea, privi eticheta :

— Casa dei Fiori.

Surîse. Iată că, deodată, pentru prima oară de cînd sosiseră, avea un aer amabil și vesel.

— Este un vin deosebit ? întrebă Steve ridicîndu-și paharul și privindu-l în lumină.

Bishop îl ridică și el pe al său :

— Ultima oară cînd am băut așa ceva a fost acum zece ani. Îl fac chiar aici. Nu destul de mult pentru a-l exporta. Dealtfel... este un vin care nu călătorește.

Steve își duse paharul la buze și bău.

— Nu-i rău.

Bishop surîse tolerant.

— Trebuie să înveți încă. În aprecierea oricărui lucru timpul este un factor important. Să te oprești pentru a savura... chiar și în privința a ceea ce facem noi acum. Ajungi la o pace minunată calculînd totul cu grijă, fără să te grăbești. Asta e valabil și pentru gusturi, emoții, senzații. A savura. A extrage esența din lucruri... să treci la senzația următoare... Să miroși... să cunoști fiecare senzație... Da... este totuși o diferență între ceea ce facem noi și plăcerile senzuale. În primul caz, procesul trebuie să fie mai precis din pricina responsabilității care apasă. Da. Dacă bei prea repede vinul, îi pierzi doar gustul... dar în cazul activității noastre... ei bine, dacă nu ești sigur de ceea ce faci, ești sigur că mori. Costă mai mult decît dacă pierzi gustul, aroma subtilă a buchetului. Și nu ai practic altă șansă.

Își duse paharul la gură, bău o înghițitură pe care o plimbă de colo-colo sub limbă.

— Am să mă străduiesc să nu uit, zise Steve.

Își umplu din nou paharul și bău urmînd exemplul lui Bishop.

— Amintește-ți-o! Este certitudinea... sau moartea, murmură Bishop.

Pe urmă zîmbi și tăcu ; nici unul nu mai vorbi pînă la sfîrșitul mesei.

A doua zi dimineața omul pe care trebuiau să-l omoare se duse în Bassi Napolitani, un fel de Casbah al Neapolului. Case înalte cu balcoane dominau încurcătura de străzi care păreau să se răsucească astfel încît formau un veritabil labirint. Lenjeria spînzurată pe sfori de la o fațadă la alta forma mari ghirlande împestrițate. De pe străzile strîmte se auzeau vocile negustorilor și claxoanele.

De la adăpostul unei porți mari îl priveau pe individ, pe o frumoasă fată și o altă pereche care se aflau în fața unui negustor de legume și fructe. Grupul izbucni în rîs, pe urmă pătrunse într-o clădire vecină. Bishop își deschise carnetul.

— Ce oră e ?

— Zece și douăzeci și cinci.

Continuară să urmărească viitoarea victimă timp de încă două zile, încercînd să culeagă informații care să le permită să schițeze proiectul final.

La sfîrșitul zilei a doua se aflau în apartamentul lor, pe punctul de a studia fotografiile vilei, ale iachtului și ale diverselor locuri unde omul se dusese de la sosirea lor. Conveniră amîndoi că documentația lor era incompletă și că le mai trebuia încă timp.

La sfîrșit, Steve se ridică și începu să măsoare încăperea. Încordarea plutea în aer.

Bishop, după ce îl privise pe Steve o clipă, spuse :

— Camera n-o să se mărească, să știi.

— Drace. Bine, dacă ești de acord, mă duc să dau o raită.

Bishop răspunse cu o ridicare din umeri și Steve se grăbi să iasă.

Ajuns în stradă, se opri o clipă și inspiră profund ca să-și umple plămînii cu proaspătul aer al mării. Pe urmă începu să meargă, iritat de propia sa nerăbdare.

La orele trei dimineața, Arthur Bishop stătea întins în patul său. Chiar în clipa în care era pe punctul să adoarmă, fu surprins de oboseala sa — surprins și recunoscător. Respirația îi era profundă și liniștită, corpul destins. Deodată, deschise ochii și corpul i se încordă, gata să sară. Auzise un zgomot ușor la ușă. Dintr-o singură mișcare, fără zgomot, sări din pat și se lipi de zid, lîngă ușă. După o clipă, ușa se deschise încet spre el. Brațul lui Bishop se ridică parcă purtat de un fir invizibil. Cotul se replie, degetele mîinii se închiseră și brațul fu dus încet spre spate.

O siluetă intră în încăpere. Bishop țîșni și apucă pe intrus cu mîna stîngă. Mîna dreaptă își pregătea lovitura în direcția rădăcinii nasului.

— Hei, stai ! strigă Steve.

Mîna lui Bishop se opri la un centimetru de punctul fatal și Bishop se întoarse pentru a aprinde lumina. Steve surîdea cu un aer pocăit.

— E idiot, nu-i așa ?

— Complet idiot.

— Îmi pare rău, zise Steve cu voce slăbită. Nu vroiam să te trezesc. Mi-e foame și mi-am adus aminte că am lăsat niște ciocolată în...

Arătă cu degetul noptiera lui Bishop. Acesta nu zise nimic. Steve ridică din umeri, se apropie de noptieră, deschise sertarul și scoase bucățile de ciocolată.

— Nu e vina mea. Devin țicnit noaptea cînd mi-e foame. Nu vroiam... Se întrerupse văzînd chipul lui Bishop. Surîse cu greutate. Bine, noapte bună.

Bishop dădu ușor din cap și Steve părăsi încăperea închizînd ușa în urma lui. Lui Bishop îi trebui mult timp ca să-și descleșteze degetele de la mîna dreaptă.

*

Dimineața, erau din nou la lucru, pe punctul de a observa vila din înaltul colinei care se ridica dreaptă, în spatele ei. Privind prin bino-

clu, îl văzură pe om, pe prietena sa și pe gorilă urcînd la bordul iahtului. Cîteva clipe mai tîrziu, iahtul porni și se îndreptă spre larg.

— Ce facem acum ? zise Steve.

Bishop scutură din cap și continuă să urmărească nava cu binoclul timp de aproape zece minute înainte de a răspunde :

— Se îndreaptă spre sud. Să vedem pînă unde putem merge pe drum de-a lungul coastei.

Steve conducea foarte repede pentru a ieși din oraș și a ajunge pe autostradă. O jumătate de oră mai tîrziu trecură prin Atrani, pe un drum strîmt. După ce ieșiră din oraș, se opriră pe o esplanadă și așteptară privind marea.

Douăzeci de minute mai tîrziu iahtul apăru la capătul unui mic promontoriu. Bishop dădu din cap cu mulțumire : ghicise. Iahtul își continua drumul spre sud navigînd în apropierea coastei.

În aceeași seară, la orele cinci, Steve și Bishop continuau să urmărească iahtul ancorat în Golfo Persico, un mic golf fără plajă înconjurat de coline abrupte. Pe puntea din spate, paznicul servea băuturi celor doi. Bishop scruta nava cu binoclul, acordînd o atenție deosebită modului de dispunere a cabinelor, accesului pe punte și spațiului cuprins între puntea din față și cea din spate. Steve nota tot ceea ce îi dicta Bishop.

La sfîrșitul celei de-a doua săptămîni adunaseră un număr considerabil de informații, dar lui Steve i se părea că afacerea nu era încă gata. După o zi decepționantă era așezat cu Bishop în salonul din apartamentul lor cu notițele împrăștiate pe măsuța de ceai. Printre documente se afla și o hartă marină înfățișînd litoralul și adîncimile golfului unde iahtul aruncase ancora.

Bishop sorbea un pahar de vin, în timp ce Steve bătea nervos toba pe masă cu capătul creionului. Erau de mai multe ore aici și Steve era din ce în ce mai contrariat.

— Pare să nu facă niciodată același lucru de două ori.

Bishop dădu din cap, ieși pe terasă și privi marea. Rămase așa o vreme înainte de a vorbi.

— În afară de faptul că își petrece noaptea la bordul iahtului vineri și sîmbătă. (Se gîndi o clipă, reveni la masă și privi fotografiile iahtului și harta marină. Un surîs îi apăru pe față.) Un accident de navă. Să zicem explozia datorată unui diesel. Da, asta n-ar fi rău deloc.

— Dar putem să ne apropiem destul ? întrebă Steve. Nu este plajă. Ar avea tot timpul să vadă apropiindu-se o barcă.

Bishop se așeză pe canapea și luă o hartă marină. O studie îndelung, pe urmă îl privi pe Steve. Surîsul lui părea să fie și mai larg.

— Știi să plonjezi în costum de scafandru autonom ?

— Da, răspunse Steve descumpănit. (Vroia să mai spună ceva cînd înțelese brusc despre ce este vorba.) Da, da, înțeleg, adăugă el pe un ton ațițat. Fantastic ! Bine, cum vom proceda ?

Bishop însemnă cu o cruce, pe harta marină, locul unde iahtul aruncase ancora, pe urmă întinse harta lui Steve și merse să-și caute vestonul și sacoșa din cameră. Cînd reveni, tocmai își trăgea haina.

— Trebuie să mă duc să caut materialul la Roma. Am exact timpul să prind trenul de ora zece. Voi fi înapoi mîine seară. Îți cer să studiezi foarte bine harta asta și să înveți pe de rost toate detaliile în legătură cu acest sector. (Arătă colțul pe care îl însemnase cu o cruce.) Coastă, formație geologică în mare, adîncimi, tot ce o să găsești despre asta. Înțeles ?

— Da, răspunse Steve prompt.

— Mai rămîne să punem la punct cîteva detalii, dar o să te pun la curent după întoarcerea mea.

Se întoarse și părăsi în grabă încăperea.

Steve se așeză pe canapea și desfăcu harta pe masă. O privi cîteva clipe, pe urmă remarcă paharul de vin pe jumătate plin al lui Bishop. Zîmbi, îl luă, îl mirosi, îl privi la lumină și îl bău cu înghițituri mici.

VINERI seara, la o săptămînă de la călătoria lui Bishop la Roma, cei doi bărbați se aflau într-un mic hidroglisor. Barca, echipată cu un puternic motor, fusese ascunsă într-un golfuleț separat de Golfo Persico de o grămadă de stînci dezgolite. Erau îmbrăcați amîndoi cu combinezoane izotermice și cu măști. Nici unul nu vorbea, în timp ce verificau materialul așezat pe fundul bărcii. El cuprindea cabluri, flotoare și butelii cu oxigen cu care să rămîi sub apă 25 de minute. Doi saci etanși conțineau puști de vînătoare automate cu țeava retezată. Erau mai mulți săculeți care conțineau explozibili pe bază de gelatină, mecanisme de ceasornicărie și ventuze. Își luară cîte un pistol prevăzut cu surdină. Bishop deschise pe urmă sacii unde se aflau puștile și începu să le încarce.

— Te aștepți la vreo încurcătură ? șopti Steve.

Bishop îi zîmbi, sfîrși de încărcat puștile și le puse din nou în sacii etanși pe care îi închise cu grijă. Luă după aceea două pachete de explozibil și le agăță de centură. Nu răspunse imediat lui Steve.

— Ai măcar șansa să scapi dacă ești descoperit.

Întinse lui Steve un sac etanș conținînd cartușe de pușcă. Steve își agăță sacul de centură ; își fixară amîndoi buteliile și verificară tuburile de respirație. Își controlară reciproc echipamentul. După care Bishop întrebă :

— Ai totul în cap ?

— Da.

— Unde trebuie să se afle prietenul nostru ?

— În cușeta din față, la tribord.

— Iubita lui ?

— Cușeta din spate, la tribord, aproape de ușă.

— Trapa compartimentului motor ?

— Sub punte, la patru pași în spate.

— Bine, haidem, spuse Bishop, mulțumit de aceste răspunsuri. Se face în curînd ziuă.

Își coborîră măștile lăsîndu-se să alunece în apă, pe lîngă barcă.

În opt minute ajunseseră la iaht. Înainte de a ieși la suprafață își scoaseră buteliile și le agățară de lanțul ancorei, după care ieșiră fără zgomot la suprafață. Totul era calm la bord. Iahtul era în beznă, cu excepția luminilor de ancorare din față și din spate. Steve și Bishop înotară de jur împrejur încercînd să descopere vreun semn de viață. Bishop dădu, în sfîrșit, din cap și urcară la bord. Odată aflați pe punte, scoaseră puștile de vînătoare din sacii etanși și se îndreptară spre cabina principală.

Bishop își lipi urechea de ușa cabinei și ascultă. Nu auzi nimic. Deschise încet ușa, intrară, gata să tragă, și se apropiară de cușete. Bishop avu deodată o expresie neliniștită. Formele pe care le vedea sub așternuturi nu-i păreau normale. Cu un gest brusc smulse așternutul de pe una din cușete descoperind un sac de marinar burdușit bine.

— Trebuie să fie la bord, zise Steve. Nimeni n-a coborît.

Bishop se gîndea rapid încercînd să descopere toate posibilitățile.

— Barca !

De-abia pronunțase cuvintele astea că un zgomot ușor se auzi de cealaltă parte a ușii. Bishop se întoarse și trase prin ușă de patru ori. Așteptă o clipă, pe urmă o deschise brusc și omul pe care îl urmăreau, cu pieptul și stomacul făcute harcea-parcea, se prăbuși în cabină. Bishop înaintă. Steve observă o mișcare chiar în fața hublouIui cabinei. Gorila era tocmai pe punctul să îndrepte o carabină Universal Enforcer asupra lui Bishop. Steve urlă :

— Atenție !

Bishop se aruncă pe jos, în timp ce Steve își îndrepta pușca spre hublou. Carabina scuipă o rafală care smulse lemnăria chiar deasupra capului lui Bishop. Rafala fu urmată de trei împușcături ale puștii lui

Steve. Paznicul se dădu înapoi clătinîndu-se, ducîndu-şi mîna la faţa ruptă în două, apoi se prăbuşi mort.

Steve şi Bishop, încremeniţi, ascultară. Nu auziră decît clipocitul dulce al valurilor care loveau coca navei. Bishop dădu, în sfîrşit, din cap şi urcă încet pe punte.

— Cum de au aflat ? zise Steve.

— Am fost vînduţi, răspunse Bishop.

De-abia spusese asta că auziră motoarele unor vase care se apropiau.

— Repede.

Puseră puştile în sacii etanşi şi se îndreptară spre adăpostul creat de bolovanii din golfuleţul unde îşi ascunseseră barca. Deasupra lor două vedete rapide, avînd fiecare la bord cîte doi oameni înarmaţi cu mitraliere, se apropiară încet de iaht.

Ieşiră la suprafaţă la timp ca să vadă vedetele acostînd lîngă iaht şi cei patru oameni urcînd la bord.

— Sînt prietenii tăi ? întrebă Steve încercînd să-şi recapete răsuflarea, în timp ce Bishop avea ochii aţintiţi asupra iahtului. Zi, bătrîne, ce s-a petrecut ?

Bishop se întoarse spre el şi îi spuse încet :

— Sînt oamenii pentru care lucrez.

— Explică-te.

— Nu le-am cerut avizul înainte de a te lua ca asociat. Se pare că am călcat o lege. Asta i-a enervat grozav.

Pe puntea iahtului, cei patru oameni priveau trupurile însîngerate. Unul dintre ei, un omuleţ bine clădit, care părea să fie şeful, cercetă ţărmul, colinele, apa din împrejurimi, pe urmă se adresă celorlalţi în italiană.

— Nu pot să meargă nicăieri. Este de-ajuns să aşteptăm dimineaţa. Sînt încă aici, foarte aproape. Dacă înoată sub apă, o să vedem bulele de aer. Priviţi bine dacă le zăriţi. Eu voi merge cu nava pînă la intrarea în golf ca să-i împiedic să iasă.

Şeful şi însoţitorul său săriră în vedetă şi se îndreptară spre intrarea strîmtă a golfului. Ceilalţi doi se aşezară în faţa şi în spatele iahtului.

Steve îl văzu pe Bishop deschizînd unul din săculeţii pe care îi avea fixaţi la centură şi scoase o încărcătură de explozibil. O fixă de o ventuză, pe urmă o legă la firele unui mic mecanism de ceasornicărie.

— Ai avut reflexe foarte bune adineaori, zise Bishop lucrînd.

— Asta-i meseria. La ce o să servească ? întrebă Steve arătînd explozibilul.

Bishop surîse.

— Asta îmi serveşte ca să egalez şansele. Practic ne-au înghesuit. Trebuie să încercăm o ieşire. Ia barca şi aşteaptă-mă aici.

Îşi coborî masca, se cufundă şi porni din nou spre iaht.

Vedeta şefului continua să patruleze la intrarea în golfuleţ. Pe puntea iahtului cei doi oameni scrutau apele întunecate. Se făcea ziuă cu repeziciune. Liniştea se prelungi cîteva clipe, pe urmă cei doi auziră un zgomot înăbuşit sub coca vasului. Îşi armară mitralierele şi începură să tragă în apă.

Şeful auzi împuşcăturile. Luă legătura prin radioul portativ :

— Ce se petrece ?

Cel care îi răspunse avea vocea gîfîitoare :

— Am auzit un zgomot sub coca.

— Aţi văzut ceva ?

— Nu... nu încă.

— Bine, răspunse şeful. Lăsaţi-o mai uşor. Avem tot timpul. Nu trageţi fără a şti asupra cui.

Bishop se reîntoarse în ungherul unde Steve îl aştepta cu barca. Parcursese aproape două treimi din distanţă cînd simţi că are nevoie de aer. Se debarasă de butelie, ieşi o clipă la suprafaţă, ca să respire, pe urmă îşi reluă drumul spre barca cu motor. Steve îl ajută să urce.

— Cum e ?

— Da... foarte bine, răspunse Bishop scoțîndu-și masca și labele de scufundător.

— Zi așa, se pare că am încurcat-o rău.

— E cel mai puțin lucru care poate fi zis, dragul meu.

— Cît timp va mai dura ?

Bishop se uită la ceas :

— Puțin...

Ultimul cuvînt fu acoperit de zgomotul exploziei. Iahtul și vedeta, care era amarată de-a lungul bordului său, fură proiectate spre cer, ridicate pe petalele enorme ale unei flori de un roșu aprins și alb ale unei flăcări. Gemete slabe se auziră undeva în apă, apoi din nou fu liniște.

— Haide ! Repede ! ordonă Bishop punînd mîna pe volanul bărcii. Ține-te bine !

Apăsă pe butonul demarorului și motorul se puse imediat în mișcare. Mica barcă țîșni din adăpostul pietrelor pentru a se îndepărta în larg.

Șeful tocmai privea resturile în flăcări ale iahtului cînd auzi zgomotul bărcii lui Bishop și a lui Steve. Se întoarse, o văzu îndreptîndu-se spre intrarea golfului. Întinse brațul :

— Acolo ! strigă el tovarășului său care dădu drumul la motor și porni în urmărirea papucului zburător încercînd să-l ajungă înainte de a ieși în larg.

Lui Bishop nu-i trebuiră decît cîteva secunde ca să-și de-a seama că a pierdut. Vedeta care îi urmărea era de trei ori mai puternică decît cea a lor. Nu peste mult timp ar fi fost ajunși și mitraliați.

— Unde este reciful ? strigă el lui Steve pentru a acoperi zgomotul motorului.

Steve privi litoralul, pe urmă intrarea în golf pentru ca să se orienteze.

— Acolo !

Arătă cu degetul o deschidere între două formații pietroase de roci, tocmai atît de largă ca să lase să treacă o mică barcă. De cealaltă parte era largul mării și salvarea.

— Ce adîncime ? întrebă Bishop.

Steve se uită la ceas :

— La ora asta a mareei — în jur de cincizeci de centimetri.

— Ne ajunge.

Bishop viră brusc și o porni în direcția intrării înguste. În spatele lor, vedeta se apropia cu toată viteza. În jurul lor, tirul mitralierelor ridica jerbe de apă.

— Știi ce trebuie să faci, strigă Bishop lui Steve, arătînd umbra recifului, drept în fața intrării. Steve dădu din cap. Sper să nu te fi înșelat în privința adîncimii, continuă Bishop. Dacă ai făcut vreo eroare și el are loc să treacă...

Steve îi răspunse strigînd :

— Poți să n-ai nici o grijă.

Privirile lor se întîlniră și nu se coborîră cîteva secunde. Pe urmă Bishop își întoarse capul și văzu intrarea apropiindu-se cu toată viteza. Cînd ajunseră aproape de recif, Bishop strigă :

— Haide !

Steve deblocă motorul și îl basculă în barcă. Se auzi cum se freacă fundul bărcii, dar ea trecu reciful.

Bărbații care erau în vedetă zăriră reciful, își dădură seama că nu era prea adînc, dar că mergeau prea repede ca să mai poată face vreun gest. Coca vedetei intră în contact cu asperitățile recifului și fu distrusă pe loc. Cei doi oameni începură să înoate către țărm.

Bishop se întoarse și îi privi un moment, cu chipul crispat, furios.

— Ține volanul, îi strigă el lui Steve. Acesta înaintă. Bishop îi arătă pe cei doi înotători. Întoarce.

Steve dădu din cap și întoarse brusc volanul, astfel ca să revină în golf, în timp ce Bishop scotea o pușcă din sac.

Cîteva clipe mai tîrziu erau lîngă cei doi. Văzîndu-i venind, unul dintre ei își ridică pumnii din apă și îi bătu unul de altul într-un clasic gest de insultă. Cele cinci focuri pe care le trase Bishop goliră încărcătorul. După care Bishop se întoarse spre Steve cu un ciudat surîs liniștit.

— Acum haide să mergem, zise el calm.

Porniră spre Neapole pe drumul în brînă. Steve era la volanul mașinii. Merseră vreo douăzeci de minute în liniște înainte ca Steve să spună :

— Era să dăm de dracu adineaori.

— Să nu crezi că s-a terminat. Acești oameni au continuitate în idei. Din momentul în care le-ai înțeles, poți să...

Fraza sa fu întreruptă de ceea ce văzură înaintea lor, pe drum, la o cotitură.

Drumul era blocat de două mașini dincolo de care erau postați trei oameni înarmați cu puști automate. O a treia mașină era așezată la vreo trei sute de metri de baraj. Bishop luă liniștit puștile și revolverele de pe scaunul din spate.

— Bine... trebuie să trecem. Cînd o să fii la mai puțin de patru sute de metri încetinește ca și cum ai vrea să oprești, pe urmă treci în viteza întîia, mergi cît poți de repede și să sari cînd o să-ți spun eu. Îndreaptă-te direct spre centru.

Oamenii care baraseră drumul priviră mașina apropiindu-se. Își ridicară armele și erau pe punctul să tragă cînd mașina încetini ca și cum ar fi vrut să oprească. O clipă ezitară : pe urmă mașina își luă viteză și se năpusti drept spre ei. Oamenii începură să tragă.

Steve își plecă brusc capul cînd un snop de gloanțe sfărîmă parbrizul. Apăsă pînă la fund pe accelerație și motorul mugi.

— Sări ! urlă Bishop.

Săriră amîndoi, înainte ca mașina să se sfărîme.

Doi dintre oamenii care stăteau în spatele mașinilor nu putură să se miște destul de repede. Trupurile lor fură zguduite de explozia provocată de șoc. Al treilea avu timpul să fugă și să se refugieze în spatele arborilor de unde continuă să tragă.

Bishop și Steve ripostară, dar pușca lor cu țeavă retezată nu era prea eficace. Schimbul de focuri continuă un moment, pe urmă Bishop arătă cea de-a treia mașină. Steve dădu din cap și o porniră în goană spre mașină, aruncîndu-se la pămînt și mergînd în zigzag ca să evite gloanțele.

Bishop ajunse la mașină primul. Dintr-un salt se așeză la volan, demară, ambreie și porni. Steve întinse mîna spre mînerul ușii, o scăpă și alunecă pe drum în timp ce mașina se îndepărta cu repeziciune.

Bishop întoarse capul. Îl văzu pe Steve ridicîndu-se și alergînd după el. În acest timp omul, care stătuse pînă atunci ascuns după arbori, alerga pe drum și trăgea în Steve. Bishop trecu în marșarier și apăsă pe accelerator pînă la fund. Mașina țîșni înapoi, îl depăși pe Steve și continuă să se năpustească asupra omului înarmat cu mitralieră. Acesta începu să tragă în mașină dar nu reuși s-o oprească. Omul se întoarse atunci ca să fugă, dar mașina era deja peste el și îl zdrobi pe drum.

*

— Mulțumesc. Acum sîntem chit.

— Probabil, răspunse Bishop.

Urmă o lungă tăcere.

— După părerea ta, ce e de făcut acum ?

Bishop scutură din cap :

— Nu cred că vor mai încerca altceva aici. Le trebuie timp ca să se organizeze.

— Ai planuri ?

Bishop dădu din cap :

— Mai întîi Londra, pe urmă Spitzberg. Acolo mă așteaptă o navă.

— Ești bine organizat, nu-i așa ?

— Ceea ce s-a petrecut era o posibilitate care trebuia luată în seamă.

— Și după Spitzberg ?

— Am să te pun la curent pe drum, răspunse Bishop pe un ton categoric.

— Deci, fugim ?

— E tot ce ne mai rămîne, prietene.

ARTHUR BISHOP își închise valiza cu un zgomot sec apoi o duse în salonul apartamentului.

— Haidem, la drum, strigă el lui Steve.

— O clipă... sosesc, răspunse Steve care, imediat după aceea, intra cu valiza în mînă.

— N-ai uitat nimic ? întrebă Bishop.

Steve privi în jur.

— Nu, nu cred.

Se îndreptară spre ușă și erau gata să iasă cînd Steve arătă cu degetul o sticlă de Casa dei Fiori pe bufet.

— N-o să mai revenim atît de curînd aici. Nu te tentează ?

Bishop se gîndi o clipă apoi surise :

— De acord, dar repede.

— Spusă de dumneata, asta sună ciudat. În sfîrșit... ținînd seama că e vorba de împrejurări independente de voința noastră... zeii vinului ne vor ierta.

Rupse sigiliul sticlei, scoase dopul și turnă vinul. Băură repede și plecară. Un sfert de oră mai tîrziu, Steve pătrunse pe autostrada care ducea la aeroport. Închiriaseră o mașină pentru că acum să ia un taxi ar fi fost riscant. Nu schimbaseră nici o vorbă de cînd plecaseră din hotel. Steve aruncă o privire spre Bishop care își ațintise ochii spre Vezuviu.

— Arrivederci, Napoli, zise el surîzînd.

— Da, răspunse Bishop.

Vroia să mai spună ceva cînd simți o contracție ciudată în stomac. Această senzație fu urmată de o durere sfîșietoare. Își plimbă limba prin gură încercînd să alunge un gust neplăcut. Simți deodată înțepături în vîrful degetelor.

— Este cu adevărat un loc frumos, continuă Steve pe un ton vesel. Mi-ar fi plăcut să văd picturile din Pompei. În fine... altă dată.

Bishop clipi din ochi. Nu mai vedea bine. Corpul parcă îi devenise de plumb. Durerile sfîșietoare din stomac erau din ce în ce mai frecvente. Vru să-și ducă mîna la obraz dar își dădu seama că nu poate. Încercă să spună ceva cînd Steve coti spre sud, îndepărtîndu-se de aeroport, în direcția Atrani. Bishop nu reușea nici să vorbească.

— Ce... faci ? Nu ăsta e drumul spre aeroport. Trebuie ca noi să...

Steve surîse. Vocea îi era blîndă, calmă, mîngîietoare cînd zise :

— Nu poți să mergi nicăieri, domnule Bishop. Vei fi mort peste un sfert de oră. (Bishop își întoarse cu greu capul spre Steve). Brucină, adăugă el ca răspuns la întrebarea mută a lui Bishop.

— Cît ?

— O jumătate de gram.

Bishop făcu un efort ca să ridice mîna. Își desfăcu cravata, pe urmă se propti mai bine în scaun. Nu-și mai putea stăpîni corpul care era pradă convulsiilor. Steve continuă să vorbească :

— Stai să vezi... sînt sigur că ai să spui că m-am descurcat foarte bine. Înțelegi, în soluție substanța asta nu se vede. Am căptușit cu ea interiorul paharului, pe urmă l-am lăsat să se usuce. Cînd am turnat vin, chestia asta a trecut din nou în soluție. (Respirația lui Bishop era acum

gîfîitoare.) Cunoști șmecheria asta, nu-i așa ? (Bishop dădu din cap.) Atunci, știi la ce să te aștepți.

Mai merseră un moment în liniște, pe urmă Bishop reuși să articuleze.

— Ei or să... or să te prindă...

Steve dădu din cap zîmbind :

— Poate că după asta vor socoti că merit prețul. M-am răscumpărat.

Bishop avu o grimasă de durere. Steve continuă :

— Mi-ai spus că orice om are un punct vulnerabil. Al dumitale este... *era* că nu puteai să trăiești absolut singur. Dumneata l-ai spus.

— Este... este ceva care nu figurează în dosarul pe care îl ai despre mine. Antecedentele medicale. Sufăr cu tiroida... spuse Bishop sforțîndu-se să nu strige de durere.

— Erai la curent cu dosarul acela ? Bishop făcu un semn din cap. Și totuși ai venit să mă iei după ce ai trecut barajul, acolo, pe drum. De ce ?

— Mi-am zis ca și tine... pe vas... O partidă care trebuia să se joace între mine și tine. Bishop tăcu, închise ochii. Nu... nu... nu va striga. Din pricina tatălui tău ?

— Dumneata ai fost ? (Bishop dădu din cap. Steve surîse.) Formidabil. Nu. Credeam că a murit... așa...

Corpul lui Bishop fu brusc scuturat de un spasm violent. Fața i se schimonosi. Steve continua să vorbească liniștit.

— Ascultă, vreau să înțelegi bine. Vezi, pentru mine treaba asta n-a mers niciodată cu adevărat. *Ei* erau aceia care îți spuneau pe cine să lovești. Trebuia deci o autorizație... autorizația *lor*. De fapt, le aparțineai. Și pe urmă... era prietenia noastră, ceea ce era pe cale să devină. Ea... în sfîrșit... relația noastră căpăta un anumit sens afectiv. Oh, eu însumi eram supus ei. Ai fi zis că... ei bine... că aceasta contamina principiul relațiilor noastre, toată teoria libertății individuale. Înțelegi, domnule Bishop... principiul... teoria... este singurul lucru în care pot crede.

Steve încetini și opri mașina la un parcaj care se afla deasupra mării. Coborî, înconjură mașina și deschise ușa în partea lui Bishop pe care îl trase afară. Acesta părea complet paralizat. Nu mai putea să se miște. Steve îl ridică, îl prinse în brațe ca pe un copil și îl duse la marginea falezei. Zorii transformaseră cerul într-un spectacol feeric.

Steve se apleca și îl așeză pe Bishop pe micul parapet. Faleza se afla la șaizeci de metri deasupra mării. Steve îl trase spre el pe Bishop care se stingea. Ochii începuseră să-i capete un luciu mat. Steve luă fața lui Bishop între mîini. Începu să vorbească cu o profundă tristețe.

— Ești un tip grozav, prietene. Niciodată n-am întîlnit altul mai grozav. Am făcut asta pentru că sînt obligat să purific totul. Mi-ai spus într-o zi că acest gen de lucruri se plătește scump. Fără îndoială că sînt pe punctul s-o fac. Îmi pare rău. Dar acum... așa cum o spuneai... sînt liber. Cu adevărat liber.

Urmă o tăcere. Steve văzu maxilarul lui Bishop contractîndu-se. Se sforța să spună ceva, să facă o ultimă declarație. Steve își apropie urechea de gura lui Bishop. Auzi un murmur aspru.

— Și eu... de asemenea... acum... băiete.

Steve îl privi pe Bishop drept în ochi, pe urmă se aplecă și îl sărută. Apoi se ridică și îl împinse ușor. Bishop căzu în mare. Steve rămase o clipă să privească bulele de aer pe urmă mormăi încet :

— Asta e...

Cu mîneca hainei își șterse lacrimile, pe urmă se urcă în mașină.

În agonie Bishop crezu că a luat forma unui bolovan alb care s-a desprins din faleză și a căzut în mare. Ridică ochii spre suprafață. Apa era de o delicată culoare roșie. Totul era atît de frumos : culoarea apei, culorile și formele coralilor, poezia mișcătoare a peștilor și plantelor.

Avu deodată sentimentul că venea spre el ceva. Întoarse ochii. Ceea ce văzu fu ultima sa impresie... fixată pentru totdeauna pe creier.

Un mare meru ieşi din reciful de corali şi se îndreptă spre el. Lucru ciudat... nu părea să aibă decît un ochi. În acest ochi, Bishop vedea reflexul propriului său surîs. Era liber.

EPILOG

STEVE MCKENNA stătea în mijlocul salonului lui Arthur Bishop. Ochii lui parcurseră încet încăperea şi, în sfîrşit, se opriră pe bulgărele de ceară pe care Bishop îl lăsase pe măsuţa de ceai. Steve zîmbi, luă bulgărele şi îl puse în buzunar. Tocmai vroia să iasă din încăpere cînd o idee îi trecu prin minte. Se întoarse, se apropie de locul unde era instalat magnetofonul şi alese o casetă cu Magnificatul în opt părţi. Era una din bucăţile preferate ale lui Bishop. Puse caseta, dădu volumul la maximum şi părăsi încăperea.

Ieşind din casă i se păru că strada era ciudat de pustie. Dădu din umeri şi se îndreptă spre garajul care se afla aşezat la marginea casei şi deschise uşa. Bishop îi propusese să lase aici Lotusul ca să se poată duce acasă cu maşina la întoarcere.

Steve deschise portiera, urcă în maşină şi puse cheia în contact. Vru să pornească motorul cînd văzu o bucată de hîrtie împăturită în patru, pusă pe volan. Luă biletul, îl deschise şi citi :

„Steve, dacă vei citi asta, înseamnă că eu nu m-am întors. Asta vrea să mai însemne că tocmai ai rupt un fir minuscul care comandă o bombă cu acţiune întîrziată treisprezece secunde. Sfîrşit de partidă, prietene ! Eşti mort."

Mîna dreaptă a lui Steve se năpusti spre mînerul uşii dar cu o clipă înainte de a face acest gest, Steve ştiu că e zadarnic şi că libertatea aşa, cum o concepuseră ei, nu numai că nu putea să existe, dar greşeala se plătea scump.

Maşina explodă, smulgînd faţada clădirii. Întunericul fu deodată alungat de flăcări, în timp ce vocile celeste ale Magnificatului răsunau în salonul lui Bishop.

Versiune în limba română de GEORGE ARION ■

Ilustraţii de ŞTEFAN AUREL ALEXANDRESCU ■